
"MUAZZAM BİR KİTAP DAHA."
-THE BOOK ENTHUSIAST
THE NEW YORK TIMES BESTSELLER
KATİLLER ÇETESİ
Kuğu ve Çakal
J. A. REDMERSKI
EPHESUS

J. A.
REDMERSKI

Kuğu ve Çakal



EPHESUS

KUĞU VE ÇAKAL
KATİLLER ÇETESİ 3. KİTAP

Orijinal Adı: The Swan and The Jackal (In the Company of Killers #3)
Yazarı: J. A. Redmerski

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli
Editör: Şafak Tahmaz
Çeviri: Murat Karlıdağ
Son Okuma: Ayşenur Nazlı
Kapak Uygulama: Selim Büyükgüner

Basım yılı: 2017

ISBN: 978-605-9232-76-0

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2014, J.A. Redmerski
Türkçe Yayım Hakkı: Kayı Ajans Telif ve
Hakları Ajansı Tic. Ltd. Şti.aracılığıyla,
© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.
www.bioofset.com / info@bioofset.com
Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Maltepe Mah. Fazıl Paşa Cad. No:8 Kat:4
Topkapı – Zeytinburnu – İSTANBUL
Tel: 0 212 415 00 00
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

KATİLLER ÇETESİ ÜÇÜNCÜ KİTAP

KATİLLER ÇETESİ
KUĞU VE ÇAKAL

J.A. REDMERSKI

Çeviri
Murat Karlıdağ

EPHESUS®

Sevgili Okurlar,

Elinizde tuttuğunuz şey alışık olduğunuz türden bir aşk hikâyesi değil. Erotik değil. Bu serideki kitapları lütfen bu beklentiyle okumayın. *Katiller Çetesi* suç, merak, gerilim, sır, psikolojik gerilim ve bazen de romantik gerilim gibi kategorilere ayrılabilir. Bölümler aşk, romantizm ve erotizm gibi unsurlara da sahip; ama hiçbiri bu kategorilere ayrılacak kadar baskın değil.

Bazı yazarlar başka türlerde yazmak istediklerinde, takma ad kullanmayı tercih ederler ve bu bir yönüyle akıllıca bir yöntemdir. Ben ismimi kullanmayı tercih ederek risk alıyorum ve bu ismi kullanarak farklı türlerde yazıyorum. Bu durum okurlarımın, ürettiklerimin hep aynı tür olacağını düşünme ihtimali açısından riskli tabii; fakat önemli değil. Şimdiye kadar genç yetişkin/paranormal romans, yeni yetişkin/çağdaş romans, çağdaş fantastik ve suç/merak gibi türleri J.A. Redmerski ismiyle yayımladım ve bu isim altında farklı türlerde yazmaya da devam edeceğim. Kitaplarımı okumaya başlamadan önce sizden ricam, seçtiğiniz kitabın okumak istediğiniz tür olduğundan emin olmanızdır. Bu sizi benden beklediğinizi bulamamaktan duyduğunuz hayal kırıklığından, beni de olumsuz eleştirilerden kurtaracaktır.

Kitabımın hangi tür olduğundan emin değilseniz, bunun çok kolay ve hızlı bir yolu var: www.jessicaredmerski.com uzantılı internet siteme girin ve "Kitaplar" sekmesini kontrol edin. Sayfa sizlere türü belirtecektir.

Eserlerime verdiğiniz daimi destek için çok teşekkürler. Mutlu Okumalar!

En içten dileklerimle,

J.A. Redmerski



Çalma Listesi

Connie Francis – Where the Boys Are
Connie Francis – Fallin'
Duffy – Mercy
Kendra Morris – Wicked Game
VAST – Winter in My Heart
VAST – Don't Take Your Love Away
Arcana – Wings of Gabriel
Christina Aguilera – Bound to You

GİRİŞ

Altı yıl önce...

Mobilyaların üzerinde kan vardı ve duvarda, karanlık odanın beyaz alçıpanına zıt ve ancak kanda olabilecek kırmızılıkta lekeler bulunuyordu. Bu bir silahla olmamıştı. Yerdeki koyu kızıllıkta sırtüstü uzanmış yarı çıplak kadın bedeninin bu hali bir bıçak yüzündendi. Çok keskin bir bıçak... Muhtemelen eğimli bir bıçak ağzıydı ve şunlar kazınmıştı: *Dudaklarımdaki şekerli dikenlerin tadına bak.* Ancak bu yara... Bu iş bana tanıdık geliyordu. Boynun en alt, köprücük kemiklerinin birleştiği yerin biraz üstündeki kesik... Eşim Seraphina sadece birkaç dakika önce buradaydı belli ki. Parfümünün kokusunu hâlâ alabiliyordum.

Bana olan sevgisinden bahsettiğinde beni aldattığını düşünmeye başladığımdan beri ondan şüpheleniyordum. Ama ondan önce patronum Vonnegut'a ve başkası için çalışıp düşmanlarımıza bilgi sızdırarak anlaşmamıza ihanet etmişti. Yaptığı şeyden dolayı ölmesine izin veremedim. Ona yardım etmek istedim. Onu değiştirmeyi, tercihini benim tarafımdan yana yapmasını istedim. Bu yüzden onunla Birlik'e karşı çalışmaya başladım. Anlaşmaya ihanet eden ivedi bir ölüm cümlesi, vefasızlıkta son noktaydı. Ama aşk önce geldi.

Aşk her zaman önce gelir.

Hem de aşkın tehlikeli ve benim gibi bir adamdan bile çok daha gaddar olabileceğini öğrenmeme rağmen... Çünkü Seraphina benimle bir aptal gibi oynadı. Yaşadığımız onca şeyi bir kalemde sildi.

O akşam onu bulacak ve öldürecektim.

Kadının kalça kemiğine yakın, karnının alt kısmındaki kahverengi beni hatırlarken bedeninin üzerinden atladım. Güzel kalçalarının şeklini Seraphina izlerken onunla beraber olduğumuz anları hatırladım. Bu her zaman bizim başarılı olduğumuz bir şey olmuştu. Karanlık, yasak ilişki...

Bu ölü kadın iki gün içinde bulduğum ikinci kadındı. İkisi de Seraphina ve benim paylaştıklarımızdandı. İkisi de Seraphina'nın kıskançlığının damga vurduğu vahşi sona mahkûm olmuştu. Dahası Seraphina, benden gizlediklerini anlayıp yalanlarına artık kanmadığım için benden öç alma arzusuyla, bu ölü kadınlarla bana şu mesajı veriyordu: *Gel ve beni bul, senden saklanmıyorum aşkım. Sadece oynuyorum.*

O her zaman oynadı. Ben de öyle. Şimdiyse sadece buna bir son verip kazanmam gerektiğini biliyordum.

Cesedi koyu halının üzerine bıraktım. Tekrar ayağa kalktığımda caddenin karşısındaki far ışıkları yanıp sönerek büyük oturma odasının beyaz perdelerini göz kamaştıracak şekilde parlatıyordu. Bir motor sesi duyuldu. Seraphina *gel ve beni yakala* diyordu. Elimde silahla koşmadan ama hızlı bir şekilde yürüyerek buz gibi havaya çıktım. Sokağın karşısından yüzsüzce yaklaşarak silahı

arabaya doğrulttum. Köşedeki evin bahçesindeki köpek, zincirini kopartacak gibi havlıyordu. Kana susamış gibi dişlerini gıcırdatıyordu. Tüm hayvanlar gibi o da şeytanı gördüğü gibi tanımıştı.

Parmağım tetikte silahı ona doğrultarak arabaya yaklaştığımda sessiz ama tehditkâr bir sesle "Ne yapıyorsun Seraphina?" diye sordum. "Sana hiç yakışmadı."

Seraphina sürücü koltuğunda ince parmaklarını direksiyona koyup bana sırıttı. Çenesinin altına kadar gelen simsiyah saçları her zaman düzgündü - böyle zamanlar da dahi.

Uzaktan gelen bir siren sesi duyuldu ve başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde yumruk sesi gibi bir ses daha işittim. *Küt, küt, küt, GÜM!* Seraphina'nın bagajından geliyordu. Gözüm Seraphina ve sirenin geldiği güney caddesine takıldı. Hangisi daha önemliydi bilemedim.

Tastamam bir özgüven olarak tercüme edilecek şeytani gülümsemesiyle "Ne yapacaksın?" diye dalga geçti benimle. Şu anda beni yakaladığını biliyordu. O güzel başına doğrultulmuş silahla dahi beni yakalamıştı.

Polis arabalarının her an gelebileceği düşüncesiyle derin bir nefes aldım. Siren sesleri daha da yaklaşıyordu ama gecenin karanlığını delecek ışıklarını göremiyordum. Bu biraz daha zamanım var demekti ama çok fazla değil...

Arabadaki Seraphina'ya tekrar baktım, soğuk kış havasında nefesim belli oluyordu.

Daha sert ve alaysız bir şekilde "Sana ne istersen vereceğim," dedi. "Ama sonuna kadar beni dinlemelisin. Seni kahrolası! Beni anlıyorsun, değil mi Fredrik?"

Dişlerimin gıcırdadığını, burun deliklerimin şiştiğini hissettim. Elimin silahı kavrayışı da sıkılaştı.

Birbirimizin soğuk, koyu gözlerine son kez baktık ve o gaza basıp uzaklaştı. Silahı isteksizce indirdim; yenilgi ve kızgınlıkla derin bir nefes verdim. Seraphina ondan bilgi almadan onu öldüremeyeceğimi biliyordu. Takıntı hastalığı gibi bilgi önce gelmeliydi yoksa asla tekrar uyuyamazdım. Seraphina'nın dışında, onunla tanıştığımdan beri Birlik'le ilgili suçluları sorgulayıp işkence ettiğimi kimse bilmiyordu, patronum Vonnegut bile. Kilitli kapılarımı açan ve büyük insani kusurlarımdan arınma fırsatı sunan da Seraphina'ydı. O bana yardım etmişti ve tek sebep bu olmasa dahi, onu öldüremeyeceğimi biliyordu. En azından şimdilik.

Silahı tekrar pantolonuma sokup cadde boyunca uzanan ağaçların gölgelerinin vurduğu kaldırımdan hızlıca aşağı doğru yürüdüm. Dört bina öteye park ettiğim arabama doğru yöneldim. Karşı yönden polis arabaları gelirken ölü kadını da geride, evde bırakmıştım.

Seraphina konuşmak istemişti. Beni kandırışının, arkamdan iş çevirmesinin ardından benimle *konuşmak* istemişti. Peki, bana ne söyleyecekti? Daha çok yalan mı? Onu bırakıp öldürmeyeyim diye benden kurtulma şekli bu muydu? Hayır, hayır bu onun tarzı değildi. Seraphina en az benim kadar sadistti ki bu onun en sevdiğim

yanıydı. Yaşamak için böyle ucuz bir şekilde yalvarmak hiç de ona göre değildi.

Başka bir şeyler vardı.

Otuz dakikadan az bir zamanda Boston'daki evdeydim ve o da arabasını evin garajına park etmişti. Bu kadın ne kadar da küstah, dik başlı ve korkusuzdu. Ona ne yapacağımı ve bunu yapmaktan ne kadar keyif alacağımı biliyordu. Hele ki bana böyle affedilemez bir şekilde ihanet ettikten sonra...

Arabamı arabasının yanına park etmeden önce, Seraphina'nın bagajından geldiğini düşündüğüm sesleri hatırladım. Ama buna takılacak durumda değildim.

Arabanın kapısını çarparak kapatıp merdivenlerden çıktım, eve daldım. Giriş kapısı duvara çarptı.

"Seraphina!" diye seslenerek onu aramaya başlarken kapıyı kapattım. Aslında onu nerede bulacağımı biliyordum. Bodrumda sorgu sandalyemin ve aletlerimin olduğu yerdeydi muhakkak.

Bodrum kapısı açıktı ve kırılmıştı.

Ellerimi koyup ittim. Sessizce açıldı. Hiç vakit kaybetmeden beton merdivenlerden aşağı indim. İleride merdivenleri biraz aydınlatan tek bir ışık parlıyordu. Derken hıçkırıklarla ağlayan tanıdık bir kadın sesi kulaklarımı doldurdu. Ama çok daha başka tür bir ağlamaydı bu. Cinsel acıdan değil, korkudan ya da başka bir şeyin verdiği acıdan kaynaklanıyordu. Seraphina'yı o kendine has uğursuz, karanlık haliyle bulmak için son basamaktan da indim. Eski bir dişçi koltuğu olan sorgu

sandalyemde, üstünde uzun bir tişört, altında pantolon olan bir kadın bağlıydı. Ağzı bağlı, dağınık saçlarındaki kan hâlâ suluydu. Sarı saçlarını lekeleyen kandan anlaşıldığı gibi başından darbe almıştı. Korku dolu koca gözlerinden akan yaşlar makyajını kırmızı yanaklarına doğru akıtmıştı. Bagajın içinde tepinenin o olduğundan artık emindim.

Tatlı ve bir o kadar da karanlık Seraphina uzaktan bana gülümsedi. Elindeki bıçak, daracık, siyah döpiyesi tarafından sıkıca sarılmış kalçasının hizasında sallanıyordu. Giydiği bir karış uzunluğundaki siyah topuklu ayakkabıları, onu kendisinden korkmuş olan kadından daha uzun gösteriyordu. Ancak ben bu kadını hatırlamıyordum. Seraphina ile beraber zarar verdiklerimizden biri değildi.

"Bunu neden yapıyorsun, Seraphina?" dedim yavaşça yaklaşarak. "Onu neden buraya getirdin? Kim bu kadın?" Bizler suçsuz kızların soğukkanlı katilleri değildik. Hedefimizde olmadığı sürece hak etmeyen hiçbir kadına bunu asla yapmamıştık. Seraphina bunu ilk defa duymuş gibi davrandı ki bu durumdan hiç hoşlanmadım.

Bıçağı kadının boğazına dayadı ve işaret parmağını sağa sola oynatarak "Daha fazla yaklaşmak yok aşkım," dedi. "Çok şey biliyor. Konuşmak istediğin kişi o."

Bunun cinsellikle alakası yoktu. Şimdi anlıyordum. Bu çok daha fazlasıyla ilgiliydi.

Şaşkındım ama epey meraklanmıştım. Çömeldim ve paramparça olmuş bez ayakkabılarımın yanına silahımı bıraktım. Sonra tekrar ayağa kalkıp ellerimi omuz hizasına

kaldırdım ki bir şey yapmayacağımı anlayabilsin... Sarı saçlı kadın başı deri bir kayışla sandalyeye bağlı olduğundan her ne kadar arkasındaki Seraphina'yı göremese de gözleri bir bana bir ona kayarken kocaman açılmıştı.

Seraphina sol tarafımdaki duvara dayalı ahşap sandalyeye oturmamı gözleriyle işaret etti. Sandalyeyi arkasından tuttum ve oturmadan önce arka ayaklarından onu ışığa sürükledim. Oturduktan sonra da bacak bacak üstüne atıp ellerimi bağladım.

Sakince "Neden onunla konuşmaya ihtiyacım olacak ki?' diye sordum.

"Çünkü o burada olma sebebimiz," diye cevap verdi Seraphina ve sonra bıçağı yavaşça kadının boğazından çekti. "Benim ne olduğumun nedeni o. Dahası ben, sen henüz çocukken sana tecavüz eden şu aşağılık domuzu öldürmene nasıl yardım ettiysem, sen de onu öldürmeme yardım edeceksin." Bıçağı kadına doğrulttu "Çünkü bana borçlusun Fredrik, tıpkı onun da bana borçlu olduğu gibi."

Seraphina'nın sözlerini anlamak dediklerinde mantıklı bir şeyler aramak için uzun bir süre sessiz kaldım. Bu kadının Seraphina'nın beni aldatmasıyla nasıl bir alakası olabilirdi. Neden anlaşmaya ihanet etmişti? Konuşmadan önce bunun nereye gittiğine dair bir fikir edinmek ve Seraphina'nın zaten vermiş olduğu detayları hissetmek istedim. Çünkü kontrolün her zaman bende olmasını seviyordum. Sadece o an bunun böyle olmayacağını düşünmeye başladım.

Kontrolün bende olmamasıysa beni fazlasıyla geriyordu.

"Bu kadın sana niye borçlu?" diye sordum. "Sana ne yaptı?"

Seraphina'nın dudaklarından önce koyu makyajlı gözleri sırıttı. Kadının yanına gidip saçlarına dokundu, uçlarını parmaklarının arasında doladı. Sakin ve şefkatli dokunuşlarıyla "Nasıl da sarışın, ne tatlı," dedi ve ani bir hareketle çenesini geri çekmesiyle keskin bir tokat sesi duyuldu. "Sarışınlardan nefret ederim. Her zaman nefret etmişimdir. Özellikle de bu. Yıllardır yaptığı şey yüzünden onu arıyorum, Fredrik."

"Ne yaptı?"

Kadını bir daha tokatladı ama bu sefer sarışının burnundan kan geldi. Kadının deri kayışlarla sandalyeye bağlı elleri titriyordu. Kurtulmaya çalıştıkça bacak kasları bir gerilip bir gevşiyordu. Gözleri bana yardım et dercesine bakıyordu. Buraya sadece cevap bulmak için gelmiş kalpsiz bir herif olduğumu, onu kurtarmaya gelmediğimi söyleyemezdim. Kadının ölmesini istemediğim doğruydu ama Seraphina'nın onu öldürmesini engelleyebilsem bile sonra bunu ben de yapabilirdim. Ancak şu an önceliğim bu değildi. Ölse de gece rahat uyuyabilirdim.

Evet, ben bir canavardım.

Seraphina "Neden kendisine sormuyorsun?" dedi ve kadının önüne geçerek ağzındaki tıkacı çıkardı.

Kadının çığlıkları kulaklarımı deldi, bana acı ve hüzün verdi. "LÜTFEN LÜTFEN BENİ BIRAKIN!"

Ben bu acıyı kurban suçsuzken hissederim...

Sandalyede kurtulmak için şiddetle tepiniyordu ancak hiçbir faydası yoktu.

"Lü-lütfen size yalvarıyorum... Lütfen gitmeme izin verin." Hıçkırıklarından tüm bedeni tir tir titriyordu.

Sandalyemden fırlayıp Seraphina kadının yüzüne bıçağın kabzasını vuracakken elini yakaladım. Bana direnerek yumruklarını havada salladı. Ellerini yakalayıp göğsüne dayadım. Beton zemine düşen bıçağın sesi duyuldu. Sonra Seraphina kafasının arkasıyla yüzüme vurunca gözümün önünde siyah benekler uçuşmaya başladı. İçgüdüsel olarak başımı sallayıp yeniden normale dönebilmek için onu bıraktım. Saniyeler içinde Seraphina bıçağı tekrar eline aldı ve benden uzaklaşıp kadına doğru ilerledi.

"SERAPHINA DUR!"

Ona zamanında yetişemedim. Her şey durdu. Bu bilinmeyen kadından gelecek cevaplarım varsa bile boğazından göğsüne doğru akan kanla gitti.

Geriye doğru sendeledim ve bacaklarım yere yayılmış olarak sandalyeye düşüp kaldım. Oturduğum yerden kadını izledim, gözlerinin kayışını, göz kapaklarının biraz yumuşak ama yine de rahatsız edecek şekilde titreyişini... Umutsuzca can çekişini, son nefesi alabilmek için nasıl mücadele ettiğini, kanla kaplı göğsünün inip kalkmasını...

Sonra parmakları açıldı ve yavaşça sandalyenin kollarına yayıldı. Ölü gözleri boş bakışlarıyla tavana dikilip kaldı. Sandalyeden altındaki koyu birikintiye kan damlıyordu. Kan duracak gibi değildi. Bu kadının bedeninde

ne kadar kan olduğunu merak ettim. Vicdan azabı ve acıyla iç çektim ve yavaşça gözlerimi kapattım.

Bu acıyı sadece kurban suçsuz olduğunda hissederim.

Sadece sırtını görebildiğim Seraphina sonunda bana doğru döndü. Yumuşak ve dolgun dudakları yarı açıktı. Kahverengi gözlerinde dolanan şey şaşkınlık, belki de pişmanlıktı. Sonra ellerine, kanla kaplı bıçağın olduğu sağ eline baktı ve bıçağı sanki kirli, tiksinç bir şeymiş gibi yere attı. Ellerini kaldırıp baktı; sanki bunu nasıl yapabildiğini sorgular gibiydi. Bunu nasıl yapabildiğini ben de anlamıyordum. O bir katildi, cellattı. Pek çok hayat onun elleriyle son bulmuştu. Ama öldürdüğü insanların çoğu bunu hak etmişti. Dünden beri öldürdüğü üç kadına ise saf kötülükle yaklaşmış gibiydi.

Benim yüzümden miydi? Onun deliliğinin sorumlusu ben miydim?

Yok. O zaten deliydi. Onunla tanıştığımda da âşık olduğumda da sadist kancığın tekiydi ama *bu*... Şahit olduğum bu şey...

Kahrolası kafam çok karışık...

Sesi titreyerek "Bu o değildi," dedi.

Önce kanlı olan eline sonra da bana baktı.

Yanaklarından yaşlar akarken "Çok üzgünüm, Fredrik," dedi. "Çok üzgünüm."

Beton zemine, dizlerinin üzerine düştü. Elleriyle yüzünü kapatıp hıçkıra hıçkıra ağladı.

Yanına hızlıca varıp onu kollarımın arasına alıp sarıldım. O ağladıkça siyah saçlarından öptüm. Ağlamasına müsaade ettim ama uzun sürmesine izin veremezdim. Çünkü şimdi her zamankinden daha fazla cevaba ihtiyacım vardı. Her şeyi bilmem gerekiyordu.

Onu kollarımla sıkıca sararak "Söyle bana aşkım," diye fısıldadım. "Onun kim olduğunu sanmıştın? Bilmeme izin verip bana anlatırsan sana yardım edebilirim."

Göğsümde başını hafifçe salladı.

"Yapamam. Söyleyemem çünkü benden nefret edersin."

"Senden asla nefret etmem," dedim tüm gerçekliğiyle. Ona âşıktım. Dakikalar öncesinde bu kadını öldürdüğü halleri gibi bazı yanlarından hoşlanmıyordum. Ama şu anda kollarıma sarılmış olan kişiyi tüm benliğimle seviyordum. "Sana borçlu olduğunu söyledin, Seraphina. Sana ne borcu vardı?"

Önce cevap vermek istemedi. Sabırla bekledim. Belki kendini güvende hisseder ve söylerdi. Nazikçe sarıldım ona.

"Onunla tanıştığımda on yaşındaydım," dedi ama sonra tekrar sustu.

Endişeli, umutsuz, kafası karışık... O an hissettiğim binlerce duygudan sadece bazıları. Ama yine de sakin kalmaya çalıştım.

"Asla seni aldatmak niyetinde değildim," dedi.

Kadınla ilgili konuyu kapatmak için başka konuya geçtiğini hissettim.

"Ancak benden uzaklaşman gerektiğini biliyordum." diye devam etti. "Seni öylece terk edemedim. Denedim ama cesaret edemedim. Bu yüzden de sana yalan söyledim. On Altı Numaralı Güvenli Ev'de kalmaya başladım."

Burası duymak istemediğim ama duymam gereken kısımdı. Bu gece bitmeden hem ona yansıtacağım hem de kendimin hissedeceği acıya hazırlık olarak ona daha da sıkı sarılarak güç topladım.

"Güvenli evi çekip çeviren, işleten Marcus'la kalkaldım."

Dişlerimi sıkıp derin bir nefes aldım.

Sakin...

Ve sessiz...

Derini yüzmek istiyorum.

"Yaptım çünkü bunu ortaya çıkarmanı istiyordum."

"Neden?" Ses tonumu iyi ayarlamıştım, dikkatliydim.

"Çünkü istedim ki..."

Durdu.

Sabırsızlığım gittikçe artıyordu. Aklımdan onu sandalyeye bağlamak geçerken, ellerim bilinçsizce sandalyenin kollarındaki deri kayışlara değdi.

Çenem onun başına dayalıyken "Neyi istedin?"

"Seni incitmeyi."

"Beni neden incitmek istedin?"

Seni seviyorum.

Senden nefret ediyorum.

"Çünkü aşk acıdır," dedi. Onun bu itirafıyla yutkundum. "Çünkü aşk hayatın en güçlü oyunudur ve kahrolası seni ne kadar çok seviyor olsam bile bunu bana yaşattığın için senden bir o kadar nefret ediyorum."

Birden bir iğne batması hissettim.

Kalçamdan yukarı damarlarımda bir sıcaklık yayılıyordu. Başta, biraz hafif de olsa, bir sorun olduğunu hissettirecek kadar oda bulanıklaştı. Zihnimi ilacın etkisinden uzak tutmaya çalışsam da tesiri avını yakalayan örümcek ağı misali bilincimi saracak denli kuvvetliydi.

Seraphina'nın kollarımdan ne zaman ayrıldığını, ne zaman beton zemine düştüğümü bile fark etmedim.

Benzin... Soğuk havaya o kadar yayılmıştı ki burun deliklerim yanmaya başladı.

"Aşkım... Neredesin?" dedim ama sözcükler ağzımdan çıkmıyordu. "Sera..."

Göz kapaklarım gittikçe ağırlaştı. Alevler... Hava artık soğuk değildi. Sıcaktı, lanet olası bir sıcak... Kravatımı gevşetip nefes almak, ceketimi çıkarmak istedim ama kollarımı kımıldatamadım.

Zehir gibi ölümcül, pudra kadar yumuşak fısıltısını kulağımın dibinde duydum. "Seni seviyorum Fredrik." Harika dudaklarını hissetmek için onu öpmek istedim. "Seni seviyorum...ve çünkü seni seviyorum." Bedenimin yerde ilerlediğini hissettim. "Ve beni bırakman gerek."

Duman... Boğazımı ve ciğerlerimi tırmalıyor, hücrelerime sızıp kan damarlarımı tıkıyordu. Sıcaklık çekilmez bir hale gelmişti. Alevler tavandaki tahta kirişleri

yutuyordu; gözlerimi tam olarak açamasam da bana işkence etmek için cehennemden gelmiş binlerce zebani gibi duvarları yaladıklarını hissediyordum.

"Seraphina..." diye seslendim ve sesim acıdan, acının her türünden, alabildiğine boğuk çıktı. "Sera..."

***

Bir sonraki sabah yüzümde güneşle soğuk bir arazide uyandım. Etrafımdaki ince kar tabakası elbiselerimdeki isten dolayı lekelenmişti. Gökyüzüne baktım, çok temiz ve maviydi. Çevreme göz gezdirdiğimde ince gri dumanların tüttüğünü gördüm.

Güçlükle doğrulmaya çalıştım ancak sadece diğer tarafıma dönebildim. Ağzım ve burnumla alıp verdiğim nefesin sıcaklığı, yüzümün yakınındaki karı biraz eritti. Donuyordum. Ilık olmam bir şey değiştirmiyordu.

Ağaçların üzerinden yükselen ince duman evimden geriye kalandı.

Benim orada kalıp yanmama izin vermemişti.

Beni neden dışarı sürükledi ki?

Kendime geldikten sonra başımın arkasındaki acıyı hissettim. Parmak uçlarımla acıyan yeri zar zor elleyebildim. Hiç gücüm yoktu. Beton merdivenlerden beni sürüklemiş olmalıydı.

Onu bulacaktım.

Onu aramayı hiçbir zaman bırakmayacaktım.

Her zaman olduğu gibi onunla oynadığımız tehlikeli bir oyundu bu. Sadece bu seferlik oyunu o kapatmıştı.

Ama bu oyunda ben de vardım. Hem de her şeyimle...

1. BÖLÜM

Fredrik

Günümüz...

Adamların ikisi yanımda ve diğeri karşımdaki yemek masasının başına oturmuş, dikkatli gözlerle beni izliyordu.

Silahım kapıda alınmıştı.

"Huzurlu bir akşam yemeği, mösyö," demişti kapıdaki adam "Ve silaha izin yok."

"Çok güzel," deyip silahımı pantolonumun arkasından çıkarıp masaya bırakmıştım.

Bir taneden başka almamam gerektiğini biliyordum. Beni içeri almadan önce üstümü arayacaklarından emindim ve haklı da çıkmıştım.

Ama silaha ihtiyacım da yoktu zaten.

Silahsız bir şekilde, elimde bir şişe şarap şişesi taşıyarak bir düzine korumayı geçmiş ve François Moreau'nun en deneyimli dört adamı tarafından kuşatılmış odasına adım atmıştım.

Getirdiğim şarabın garsonlardan biri tarafından alınıp masanın ortasına konulacağını önceden biliyordum.

François hediye için bana teşekkür etmişti. Onu buraya öldürmek için geldiğimi bilse de, getirdiğim bu Fransız şarabı için teşekkür etmemesi büyük kabalık olurdu.

Bana masanın öteki ucundan bakarak üstünkörü bir şekilde "Bu doğru mu?" diye sordu François. "Vonnegut'ın eski üç adamına ikramiyesi mi var? Sen dâhil?"

Başımı salladım. "Sanırım dedikodular bu sefer doğru."

François'in dudaklarının ince, kendinden emin bir gülümsemeyle birbirinden ayrıldığını fark ettim. Ensesinden düzgünce kesilmiş kısa, gri saçları vardı; önden tek tarafa taranıp jöleyle bastırılmıştı.

"Ve sanırım Vonnegut gibi bir adam için ödenek toplamamam iyi." Gülüşü sanki şu an yaşadığıma şükretmem gerekiyormuş gibi daha bir kibirli olmaya başladı.

Tekrar başımı salladım ve dudaklarımı kadehe dayadım ama içindeki benim getirdiğim şişeden değildi.

Sol tarafımda oturan, sol kaşının üzerinde yara izi olan adam, masadan güzel bir şekilde dürülmüş beyaz mendili alıp açarak kucağına yaydı.

François dirseklerini masaya dayayarak ellerini yukarıda tuttu.

"Yani Mösyö Gustavsson," diye başladı. "Patronum hakkında bilgi toplamak için buraya gönderildiniz. Doğru mu anladım?"

Başka hiçbir şey söylemeden "Evet," dedim. Beni öldürtmeden önce bendeki saklı ayrıntıları merak etsin istedim.

"Peki, sana bilgi verebileceğim fikrine nereden kapıldın?" Bu ağız arama durumundan memnun bir ifadesi vardı.

İfadem değişmedi. Soğukkanlı ve sakindim. Telaşsızdım. Benim bu halim onu saniyeler içinde gerdi. Tek başıma ve silahsızdım, kapıdaki adamın söylediklerinin aksine silahı olduğundan emin olduğum beş adamla aynı masada oturuyordum. Fransa, Nice'in dışında, silahlı dokuz adamın devriye gezdiği özel bir mülkiyetteki bir malikanede kalan tek adam da bendim.

Yine de tek adam olmadığımı biliyor olmalıydı.

Ben de ellerimi onun gibi yaptım.

"*Güzel* akşamımız bitiyor. Sizi temin ederim ki istediğim bilgiyi öğreneceğim." Kibarca işaret parmağımı kaldırarak "Sadece bu değil, bana siz her şeyi kendiliğinden vereceksiniz," dedim.

Şaşkın görünüyordu. Ama memnundu da.

François başını salladı ve şarap kadehini dudaklarına götürdü, sonra tekrar masaya koydu. Beni bir yanıttan fazlası için bekletmesi benim olduğu kadar onun da zamanını alacaktı. Sağ tarafımda oturan sarı saçlı adam şarap içer gibi yaparken beni gözetliyordu. Dört adamın hepsi de ben ve François gibi giyinmişti. Özel dikim takım ve kravat. Gerçi ben kesinlikle daha iyi görünüyordum. Ve onlar bir topluluğa aitmişçesine aynı anda çatallarını alıp aynı anda yemeğe başladılar. François de sonunda onlara katıldı, nihayetinde açlık söz konusu olunca yapılacak bir şey yoktu. Gelgelelim François sadece bu arayı uzatma çabasındaydı.

Lokmasını çiğnedi ve yuttu.

Sonunda bir uzman edası ve gülümsemesiyle "Öyle mi?" dedi. Parlak gümüş çatalı, François onu bırakırken cam tabağına çarptı.

"Aslını istersen öyle," dedim kendimden emin bir şekilde. Sanki dışarıda yağmur yağıyor, gel kendin gör der gibiydim. "Birlik'inin Bay Sebastien Fournier tarafından yürütüldüğünü biliyorum. Bay Julien Gerard, Marseille'de öldürüldükten sonra her şeyi o devraldı." François kumaş peçeteyle ağzını sildi ve dinlemeye devam etti. "Ayrıca yaptığınız kara pazarı, Fournier'in altındaki adamların Amerikalı olduğunu ve masum Amerikan kadınları üzerindeki yaptıkları vurgunu biliyorum."

François ağarmaya başlamış olan saçlarını düşünceli bir şekilde bir tarafa yatırdı.

"Lütfen mösyö. Şimdi bana birkaç masum kadının başına gelenlerin umurunuzda olduğunu söylemeyin."

Lafları bana batsa da dışarıya pek yansıtmadım. Bana dokunacağını bildiği için böyle konuşuyordu çünkü.

Dudaklarımı kadehime doğru getirip yüzümdeki ifadede en ufak bir değişiklik yapmadan, François'in gözlerine beni biraz daha sınaması için teşvik edercesine baktım.

Hafifçe gülümseyip şarabından bir yudum daha aldı.

Ben de kadehimi masaya bıraktım.

Tabağındaki yemeğe bakıp "Madem bütün bunları biliyorsun, benden daha öğreneceğin ne olabilir ki?" diye sordu.

"New York'taki emanet dolabının anahtarı," dedim. François'in ağzının kenarındaki çizgiler gülümsemesiyle daha da derinleşti. Sol tarafında hazır bekleyen ve ona doğru gelen garsonlara baktı.

İki parmağıyla şarabı işaret ederek "Lütfen bize bir iyilik yapın ve Mösyö Gustavsson'un cömertlik yapıp getirdiği şarabı açın," dedi.

Garson kendisine söylendiği gibi yapıp şişeyi masanın ortasına koydu. Diğer dört adam da yemekten başka bir şeyler olacağı ve hazır bulunmaları gerekeceğini biliyormuşçasına hepsi çatal bıçaklarını tabaklarına bıraktılar. Şarap kadehlerinden bir yudum aldıktan sonra kumaş peçetelerine ağızlarını sildiler.

François parmaklarını kütletti ve minyon tipli bal rengi saçları arkadan bağlanmış bir kadın yan girişten ona doğru geldi. Zarifti, savunmasız ve kırılgandı. Kum saatine benzeyen bedenine yapışmış, kısa, siyah bir etek giymişti. Açık boynunun nazik kıvrımını ve ince beyaz gömleğinin altındaki dolgun göğüslerini inceledim. Sütyen giymemiş haliyle oldukça davetkârdı.

Nefesini kesmek isterdim.

Açıkçası göz göze geldik ama François bunu fark etmeden bakışlarını kaçırdı. Bu kısa zamanda ondaki hareketliliği hissedebildim.

"Matmazel yeni bardaklar lütfen," diye emredince François'in dediklerini yapmak için koşturdu.

Odadan çıktığında François onun dikkatimi çektiğini fark etmiş olmalı ki, "Gördüğün şeyi beğendin mi?"

diye sordu. "Belki toplantımız bitince onu sana sunabilirim. Her şeye rağmen cömert bir adamımdır. Planlarım arasında buradan sağ çıkmaman olsa da ölmeden önce hayatın zevklerinden seni mahrum edemem. Bunu bir veda hediyesi olarak düşün."

"Buna gerek kalmayacak," dedim. "Teklif için teşekkür ederim."

Hiç dokunmadığım önümdeki yemeği işaret ederek "Pekâlâ, en azından bir şeyler yemelisin," dedi.

Başımı salladım ve derin bir nefes alıp "Buraya yemek için gelmedim mösyö. Buraya anahtar için geldim. Hepsi bu," dedim.

Tekrar gülümseyerek "Alamayacaksın," diye karşılık verdi.

Sonra yanımda oturan sarı saçlı adama işaret ederek "Masamdaki siyah kutuyu bana getir," diye emretti.

Adam bana soğuk bir şekilde baktı; mendilini masaya bırakıp ayağa kalktı. O odadan ayrılırken, bal rengi saçları olan kadın parmaklarının arasına sıkıştırdığı altı tane ince şarap kadehiyle içeri girdi. Herkesin önüne birer tane bıraktı, en son da bana verdi. Zayıf ellerini bardaktan çekmesi zaman aldı ama ben bakışlarımın zevkini ona sunmadım.

François ona "Buraya gel," dedi. Kadın ona doğru yürüdü.

Gözlerinde kurnaz bir bakışla masanın üzerinden bana doğru baktı. Getirdiğim açılmış şarap şişesini gösterdi. Beni ima ederek "Önce o içecek," dedi.

Kadın şişeyi aldı ve onu bana getirdi.

François elini dramatik bir şekilde sallayarak "Maksadını anlamadığımı sanıyorsun," dedi. "Hakkında San Francisco'daki felaketten fazlasını biliyorum. Şu kadını. Masum olanı." İçim kaynıyordu ama sakin kalmalıydım. Bana bu şekilde sataşması sadece François'in kaygı seviyesini gösteriyordu. Art niyetli gülüşüyle "Hakkındaki her şeyi biliyorum," diye devam etti sözlerine. Ve aniden, hakkımda bildiğini duymanın beni de şaşırtacağı, çok daha kötü bir şeyi bildiği ama baklayı henüz ağzından çıkarmadığı düşüncesine kapıldım.

Bu malikânenin kapısından girdiğimden beri bir sonraki hamlemden emin değildim. Yine de sakinliğimi koruyabilirdim. Bu ölmek üzere olan birini harekete geçirecek kışkırtıcı sözlerden çok daha fazlasıydı.

Kadın kadehimi doldurup kenara çekildi.

Tam olarak ne bildiğini sormadığımı görünce François söze devam etti.

"Geçmişin hakkında çok şey duydum." Yemekten önce içmeye başladığı şarabından bir yudum daha aldı. "Bu lakabın nerden geliyor?" Tek elinin parmak uçlarını birbirine sürterek ve düşünür gibi bakarak "Neydi? Ah evet, şimdi hatırladım. Sana küçük çakal diyorlardı. Leşçi çocuk. Kudurmuş ve değersiz," diye ekledi.

Onun ölümünü izlemekten zevk duyacağım.

Etkilenmemiş gibi yaptım ve merakla kaşlarımı hafifçe kaldırdım. "Bana öyle geliyor ki zaman kazanmaya

çalışıyorsun." Rolex marka saatime baktım. "Korkarım fazla zamanınız kalmadı."

François pis pis sırıttı. Masanın üzerine doğru eğildi ve kollarını masaya koydu. Sarı saçlı adam elinde parlak siyah kutuyla yemek salonuna tekrar geldi. Kutuyu, masaya François'in önüne koydu.

Gözlerini benden ayırmadan François kutuyu açtı ve kalın, altın bir zincire takılı altın bir anahtarı aldı.

Görebileyim diye ışığa doğru kaldırdı.

Ceketini açıp iç cebine anahtarı koydu "Sizden korkmuyorum mösyö," dedi. "Belki size koşullarınızı sunma fırsatı verirdim ama öz güveniniz biraz fazla." Derin, renkli gözleri benden önümdeki kadehe yöneldi. "Getirdiğiniz şaraptan içme nezaketini göstersenize." Kin dolu gülüşüyle saçlarını taradı. "Tam da beklediğiniz şey buydu, değil mi?"

Sol tarafımdaki koyu renk saçlı adam birden endişeli bakışlarla sandalyesinde huzursuzca kımıldamaya; işaret parmağıyla gömleğinin yakasına uzanıp kumaşı terli bedeninden bir ileri bir geri çekmeye başladı. Yüzü solup hastalıklı bir hal aldı.

François ona ilgisizce baktı. "Bir sorun mu var?"

Koyu saçlı adam masadan kalktı, "Affedersiniz mösyö ama kendimi iyi hissetmiyorum. Belki akşamın kalan kısmını dışarıda geçirmeliyim," dedi.

François başıyla işaret edip ona el salladı.

Adam sandalyesini itip mendili elinde masadan ayrıldı. Ayrılırken bir yandan da alnından akan terleri siliyordu; köşeden dönüp gözden kaybolana kadar da tökezledi.

Kalkık kaşımla, "İyi ki de yemekten yememişim," dedim. Tabağı kenarından parmağımla ittim.

François dâhil hepsi aynı anda tabaklarına bakıp mendillerini artıkların üzerine bıraktı. İki garson yemekleri masadan kaldırmak için hemen harekete geçtiler.

François bu iş bittiği gibi başaşçısını kovmayı düşünüyor gibi rahatsız olmuş görünüyordu.

Tekrar meseleye dönerek "İçkinizi alsanıza? Unuttunuz mu?" dedi kadehimi göstererek.

"Ne, size zehirli şarap getirdiğimi mi düşünüyorsunuz?" diye sordum.

François güldü ve parmak uçlarını tekrar bir araya getirdi. Bana bilmiş gözlerle bakıyordu.

Bundan bir an önce kurtulmaya hazır bir şekilde "Şaraptan içmenizi isterdim," diye tekrar etti.

Tüm gözler benim üstümdeydi. Masada kalan üç adam, François, onun arkasındaki duvarda bekleyen garson ve François'nın sağ tarafında bekleyen bal rengi saçlı kadın...

Sonunda başımı peki dercesine sallayıp parmaklarımı kadehin kenarında döndürmeye başladım. Tereddütle kadehi dudaklarıma dayadım ve yavaşça bir yudum aldım. Ben içerken başka bir adamın da rahatsızlık belirtisi göstermeye başladığını fark ettim.

François ise yalnızca bana dikkat ediyordu.

"Hepsini iç," dedi.

"Öyle olsun," dedim ve dudaklarım kadehe değmeden gülümsemeyle aralandı.

Derken az önce koyu saçlı adamın geldiği taraftan sert bir *güm* sesi duyuldu. Fransızca bağrışlar eşliğinde bir kadının çığlıkları odaya kadar geldi.

"Ambulans çağırın!"

"Mösyö Bernard yığılıp kaldı!"

Belli ki bütün bu durumu yeniden düşünen François'nın gözleri benimle diğer adamlar arasında gidip geldi. Ama sonra adamların hepsinin hasta olduğunu gördü. Biri daha yere yığıldı ve sandalyesi de onunla beraber yanına düştü.

François kocaman açılmış kırışık gözlerinde endişe ve öfkeyle bana baktı.

Zayıf, kemikli parmağını bana doğru uzatarak, "Sen ne... sen ne yaptın? Bunu nasıl yaptın? Bana söyleyeceksin!" dedi.

Göğsünü tuttu ve sandalyesiyle birlikte geriye düştü.

Diğer bir adam da sandalyesinde sendeleyip düştü, kusup kıvranmaya başladı.

Malikânenin dışından silah sesleri geldi.

Duvarın orada bekleyen garson hemen sıvıştı. Kırılan bardakların ve mermer zemine düşen metal tepsilerin sesleri salonda yankılandı.

Tek eliyle masanın kenarına umutsuzca tutunmaya çalışırken bir parmağıyla hâlâ beni işaret eden François, "Alçak!" diye bağırdı. Yüzü şarap ve kül rengi gibi renkten renge giriyordu. Kendime bir daha kravat alacağım zaman bunu hatırlamalıydım.

Sandalyemde doğruldum, gelişigüzel bir şekilde yakalarını çekerek siyah Armani takımımı düzelttim. Sonra hediye olarak getirdiğim şarabın bardakta kalanını onun gözünün önünde bitirdim ve boş bardağı masaya bıraktım. François, hayata zar zor tutunuyor, olanları korku dolu gözlerle izliyordu. Sonra elime hiç içmediğim sadece içiyormuş gibi yaptığım diğer kadehi aldım ve ona doğru yaklaştım. Gözleri sağa sola hareket ediyordu. Silahını almak için ceketine uzandı ama silaha ulaşamadan kusmaya başladı. Ayakkabılarıma sıçramasını istemediğimden durdum ve bekledim. François'nın nefesi kesildi, başı geride sandalyesinde öylece kaldı. Ciğerlerini dolduracak bir nefeslik hava almaya çalıştı ama olmuyordu. Ahşap süslemeli masasına çene üstü düştü.

Hiç dokunmadığım bir şarap şişesini nasıl zehirleyebildiğimi anlatamadan ölmüştü.

Dışarıdaki silah sesleri artmıştı, daha da yakından geliyordu.

Kafasının kelleşmeye başlamış noktasının yanına kadehi bırakıp onu omuzlarından tutup kaldırdım. Gözleri boş bir noktaya bakıyordu ama cansızdı. Kusmuklu ağzı da iğrenç bir şekilde yarı açıktı. Dili şişmişti.

Gizli iç cebini buldum ve güvenli emanet dolabının anahtarını ele geçirdim, sonra da onu kendi cebime

koydum. François bir şekilde bunu bana kendiliğinden vermiş oldu. Sadece nerede olduğunu bilmem gerekiyordu. O da kibriyle bana yerini göstermiş oldu.

François'nın yanında, aynı yerinde bekleyen sarı saçlı kadına, "İyi işti," dedim.

Güldü... Hayır, yanakları kızardı ve yere bir süre baktı. Çok ölçülü, çok narin, çok sahte. Bir adamın yeterince kokain ve seks teklifi karşısında her şeyi yapmaya istekli...

Birden artık o kadar da mahcup görünmüyordu gözüme. Aksine oldukça muhtaç ve iticiydi, ne yazık. Yine de ileride onunla yatmayı iple çekiyordum. Büyük göğüslerinin üzerinde ellerini kavuşturdu, gergin bir şekilde yutkundu. Küçük, yeşil gözleri yemek odasının her girişini takip ediyordu. Görevliler malikânenin içinde telaşla koşturuyorlardı.

Endişeyle kokaini kastederek, "Nerede?" diye sordu.

Ellerini kollarında gezdirdi.

Tam o anda, son silah sesi de duyulduktan sonra Izabel Seyfried tarafından 'sarı saçlı, mavi gözlü şeytan' olarak nitelendirilen Dorian Flynn, 9 milimetreliğiyle odaya daldı.

Kadın onu görünce sıçrayıp yanıma doğru kaydı.

Dorian, "Aldın mı?" diye sordu.

Sinsice başımı salladım.

Dorian'ın kısa, sarı, dik saçlarında kan olduğunu fark ettim. Sorgulayan bir tavırla başımı kaldırdım.

"Bir işi de kirlenmeden halledemez misin?"

"Lanet olsun, tabii ki hayır," dedi, "Bu karmaşayı seviyorum." Sonra zoraki bir gülümsemeyle tedirgin bir biçimde, "Sen de oyalanmadan bir işi bitiremez misin? Polisler gelmeden buradan çıkmak istiyorum." diye sürdürdü sözlerini.

"Hey! Bir dakika bekle!" dedi kadın. "Ben ne olacağım?" Kollarını bağlayıp Dorian'a baktı ama cevabı benden bekledi. "Sözünü yerine getirene kadar ayrılmıyorsun."

Geçen her saniyede daha da gerilen Dorian işi çabucak kontrol altına aldı. Silahını kaldırdı ve odada bir el silah sesi duyuldu. Kadın mermer zemine şakağında bir mermiyle yığılıp kaldı.

"Lanet olası kaltak," diye bağırdı ve başını geriye savurarak, "Hadi gidelim," dedi.

Ceketimi silkeleyip kadının yerde yatan bedeninin üzerinden atladım.

2. BÖLÜM

Fredrik

Bir sonraki gün Baltimore'a döndüm, patronumun ve arkadaşım Victor Faust'un varmasını bekliyordum. Saat öğlenden sonra üçtü ve bodruma gitmemeye çalıştım. Onu genellikle öğleden önceki saatlerde ziyaret ederdim ama o gün biraz farklıydı ve bazen bazı şeyleri alışılmışın dışında yapmak gerekirdi.

Beni uzun bir süre görmezse çılgına dönerdi. Onu böyle bırakmak beni mahvediyordu ama zamanımın ve dikkatimin çoğunu işime vermem gerektiğini de biliyordu. Elimden geldiğince kendimi affettirmeye çalışıyordum ve o da her zaman beni affediyordu.

Bunun yanın da *o* da bir işti – özel ve çok kişisel olanından – ve Victor Faust'a olan sorumluluklarım ne olursa olsun, ona da zaman ayırırdım. Ondan çok uzakta kalıp bu zamanın tek saniyesini bile kaybetmekten nefret ederdim.

Geç bir öğle yemeğinden sonra mutfakta oturuyordum, barın üstünde dizüstü bilgisayarımı açmıştım. Derken Victor geldi.

Onu gülümseyerek içeri buyur ettim, "Seni görmek güzel," dedim.

Victor çalışma odasındaki – İtalya'dan ithal – ahşap oyma bacaklı siyah deri sandalyelerden birini aldı. Ben de sandalyelerle uyumlu masanın yanında tam Victor'un karşısındaki sandalyeye oturdum. Beyaz kumaş gömleğimin cebinde duran, Fransa'dan getirdiğim anahtarı aldım ve aramızdaki yuvarlak masanın üzerine koydum.

Victor anahtara sadece baktı, hemen eline almadı.

"Moreau'nun çok işbirlikçi olmadığını kabul ediyorum," dedi.

Kollarını sandalyenin kenarlarına dayamıştı, siyah takımının yenleri sağ bileğindeki kalın gümüş saatini kapatıyordu.

Zoraki bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Mösyö François Moreau tam olarak da sizin söylediğiniz gibi biriydi. İnatçı ve kendinden fazlasıyla emin bir herif." Hizmetçim Greta'nın odaya girdiğini görünce iki parmağımı önümde kımıldattım. Victor'a bakarak "Lütfen misafirimize ve bana..."

"Bira olabilir," dedi Victor.

Greta'ya iki parmağımı kaldırdım. "İki Guinness."

Greta beyaz saçlı başını pekâlâ dercesine sallayarak mutfağa geçti.

Victor sonunda aramızda duran, güvenli emanet dolabının anahtarını parlak ahşap masanın yüzeyinden

kaydırarak aldı. Onu dikkatle inceledi; altın zinciri parmaklarının arkasından sarkıyordu.

"Bu dolap New York'ta," diyerek başladım, sağ bileğimi sol dizimin üstüne koyarken. "İhtiyacın olan tüm bilgi içinde mi? Yoksa Fransa'ya bir seyahat daha yapmam gerekecek mi?"

Victor ceketinin iç cebine anahtarı koydu ve başını salladı. Tıpkı benim gibi bir ayağını dizinin üstüne dayadı.

"Yeterince var," dedi. "Sebastien Fourner'i bulmak belki zor olacak ama onun karaborsa işlerini devralmaya gerek yok. François Moreau'yla olan işlerinde kişisel bilgilere ve kişiliklere güvendi. Onu kapı kilidi olarak isimlendirdi. Okyanus ötesi bağımsız bir cihazla güvenliğini sağlayarak bilgileri gizli tutmak gibi Moreau'nun harika bir işi var. Fakat bunun sonsuza kadar gizli kalacağını sanacak kadar da aptal."

Greta ellerinde açılmış bira şişeleriyle içeri girdi, önce Victor'a ikram etti.

Benim biramı da verdikten sonra, "Akşam yemeği için başka şeyler de hazırlamamı ister misiniz?" diye sordu.

Dizlerine kadar inen lacivert eteği ve kısa kollu, düğmeli, ilikli pembe gömleğiyle önümüzde dikiliyordu. Uzun, gri saçlarını başının arkasında topuz şeklinde toplamıştı. Ortalama bir boyda ve kilodaydı ama varis damarlarıyla bacakları yaşını gösteriyordu.

Akşam yemeği için kalıp kalmayacağını anlamak için Victor'a baktım.

Greta'ya, "Fazla kalmayacağım," dedi. "Teşekkür ederim."

Kadın başıyla bizi selamladı ama çıkmadan önce benimle ayrı bir şekilde göz göze geldi, çok iyi bildiğim kaygı dolu bir bakıştı bu.

Amacına ulaştığından emin olarak odadan ayrıldı.

Cassia beni istiyordu.

Victor'a döndüm.

"Pekâlâ, haklı olduğunu söylemeliyim. Şu karaborsa işlerini almak kadar basit olacağını düşünmedim."

Victor birasından bir yudum aldı ve bardağını masaya koydu.

Ben de benimkini sandalyenin kenarında sıkıca tuttum.

Victor gülerek, "Basit çok hafif bir kelime," dedi. "Bence *yapılabilir* kelimesi daha kullanışlı."

Heykel gibi bir adamın güldüğünü her zaman göremediğimden ben de ona gülerek karşılık verdim. Onunla tanışmamızdan sonra çok uzun bir süre dişinin olmadığını düşünmüştüm.

"Evet, basit kelimesi onu hafife almak olur," diyerek ona katıldım, biramdan başka bir yudum daha aldım. "Ancak üç aydan az bir zamanda üç işi almanın korkunç iyi olduğunu söylemeliyim."

Victor başıyla onayladı.

"Grup çalışmasıydı," dedi, övgüyü gerektiğinde verirdi. "Dördünüz olmadan yapamazdım."

Victor alçakgönüllülük yapıyordu. Ben, Dorian Flynn, erkek kardeşi Niklas Fleischer, hatta şu kızıl saçlı ateş püsküren kadını Izabel Seyfried olmadan da bunu tek başına yapabileceğini biliyordum. Victor hepimize saygılı davranırdı ama gerektiğinde bizden birini öldürmeye de tereddüt etmezdi. Victor Faust 'demir yumruk'un simgesiydi. Ondan korkmuyordum. Kimseden korkmazdım. Ancak ona saygı duyuyordum, ona hayatımı borçluydum.

Ayrıca Cassia'dan haberi olursa, birkaç ay önce Vonnegut'dan önce bana ulaşarak hayatımı kurtardığı gibi alırdı da. Vonnegut; Victor, Niklas ve benim hile yapmadan önce parçası olduğumuz grubun başındaki eski patronumuzdu.

Şimdi başımızdaki ikramiyenin ağırlığıyla eziliyorduk.

"Şimdi neredeyiz?" diye sordum. "Sayılarımız ne?"

"Altı karaborsa işi kontrolümüz altında; dördü Birleşik Milletler'de, biri Meksika'da ve biri de İsveç'te. Hepsi toplam yüz otuz üç aktif üye. Onları ele geçirdikten sonra aldıklarımızın dışında."

"Yüz otuz beş," dedim başımı bir tarafa hafifçe dikerek sorgulayıcı bir edayla.

"Niklas dün bir çalışanı elden çıkardı. Son testi geçemedi. Ona verdiğimiz yanlış bilgilerin hepsini Izabel'e yumurtladı."

Kendimi toparlayıp, "Ah evet anlıyorum," dedim. "Izabel sahada nasıl?"

"İyi gidiyor," dedi Victor ama daha fazlasını söylemeyerek merakımı daha da uyandırdı.

"Sormak haddime değil ama..." dedim. "Endişe edilecek bir şey var mı?"

Victor bana doğru bakıp başını salladı. "Senin endişeleneceğin hiçbir şey yok." "Diğer yandan Niklas'ın var. Izabel'in boğazını kesip kesmediği endişesiyle onu her gün merak ediyorum."

Gülüşümü saklamaya çalışsam da bir şekilde ortaya çıkıyordu; bu yüzden şişeyi dudaklarıma dayadım. "Bu beni şaşırtmadı, şaşırtacağını da düşünmemişsindir."

Sonunda şişeyi masaya Victor'unkinin yanına koydum.

"Hayır, düşünmedim," dedi sesinde küçük bir gülümseme kırıntısı vardı. "İyi anlaşacaklarından şüpheliyim. Niklas çenesini ne zaman kapayacağını bilmiyor; ama Izabel..." Sanki bu durumda hiç ümit yokmuş gibi kahverengi saçlı başını sallayarak, "O da en az onun kadar kötü," diye tamamladı cümlesini.

"Tarzları bizimkine benzemiyor. Farklılıkları olduğu sürece belki de en iyisi gitmelerine izin vermektir," diyerek omuz silktim. "Ayrıca sen de benim kadar iyi bilirsin ki Niklas dayağı hak ediyor. O neredeyse..." İşaret parmağımı etki yapmak için kaldırdım. "Dorian kadar kötü."

Victor sol ayağını sağ dizine koyarak bacak değiştirdi. Sandalyenin kenarlarının arasından kollarını sarkıttı, dirseklerini işlemeli masaya dayadı, parmaklarını birbirine geçirdi.

"Dorian'dan bahsediyorum," dedi. "Fransa'da nasıl yapabildi?"

İç çektim, başımı sallayıp hapşırabilmek için bir süre tavana baktım.

"Niklas gibi Dorian da tam bir enkaz," dedim. "Tamam, iş bitirir, asla hata yapmaz ama zaman zaman beni bile şaşırtır ki senin de bildiğin gibi bunu yapmak kolay değildir."

Victor kaşını kaldırdı, "Seni şaşırtır mı?" dedi. "Evet, buna inanmam biraz zor."

Çabuk bir baş hareketiyle, "Şey, evet sorumsuz," dedim.

Victor, "Bu onun işi," dedi. "Düşmanı ya da yoluna çıkan her kimse öldürmek."

"Evet ama çok gaddar. Düşünmeden öldürüyor."

Victor tekrar tekrar kahkaha attı. Bu beni bir an şaşırttı; ama çabuk atlattım.

Birasını masadan alıp kaldırdı, dudaklarını bardağa değdirmeden önce bana işaret etti. "Siz düşünmeden öldürüyor diye gaddar dediğiniz Dorian'dan özür dileyin." Kahkahası azalmaya başladıysa da sesinde hâlâ hissediliyordu. "Belki de sizin gibi yemeden önce yemeğiyle oynamadığı için bu sizi şaşırtmıştır. O sizin tam zıddınız. Sizi sorgu odasında ilk gördüğünde nasıl hissetmiştir sizce?"

Bir yudum içtikten sonra birayı masaya koydu.

"Tamam, ne demek istediğinizi anlıyorum," dedim hafif bir gülümsemeyle.

"Öyleyse iyi mi yapıyor?" diye ekledi Victor şakayı kesip işe geri dönerek. "Sizin ortağınız olduğundan beri hiç kırmızı bayrak almadığına eminim."

Başımı salladım. "Hayır almadı, hatta bu zamana kadar olan tüm testleri de geçti." Başımı tekrar salladım; ama bu sefer uzun, derin bir iç çekişle. "Bunu söylemekten nefret ediyorum fakat galiba onun hakkında doğru düşünmüşsünüz."

Söylemekten nefret ediyorum demiştim çünkü Dorian Flynn ile ilk karşılaştığımda onu bir sandalyeye bağlayıp damarlarını zehirle doldurmak istemiştim. Çok konuşuyordu; ukala, kaba ve tez canlıydı.

"Dorian daha ne kadar ortağım olacağını düşünüyor?" Bu kelime ağzımdan çok zor çıkmıştı. "Yalnız çalışmayı tercih ederim. Senin dışında tabii. Gerektiğinde seninle çalışabilirim. Dorian bazen iğneleri kendi damarıma batırtabilecek cinslikte olabiliyor."

Victor tekrar hafifçe gülümsedi.

"En fazla birkaç hafta sonra Washington görevi bitince onu kendi haline bırakacağım. Seninle onu Niklas ve Izabel'i bir araya getirdiğim sebep yüzünden bir araya getirdim. Birbirinizi öldürmeden beraber çalışmayı öğrenmelisiniz," dedi.

Zoraki bir gülümsemeyle, "Yani sen herkesle iyi anlaşıyorsun öyle mi?" diye sordum biraz eleştirel ama masumane ki Victor da bunu biliyordu.

Başıyla onaylayarak, "Sanırım," dedi.

Geldiğinden beri ilk defa aramızda bir sessizlik oldu. Greta'nın mutfaktaki hareketleri duyuluyordu – tezgâhtaki tavanın sesi, sebzeleri yıkarken açtığı musluğun sesi, sebzeleri yıkarken suyu her zaman açık bırakırdı.

Sessizliği bölerek "Fredrik," diye seslendi Victor.

Bana baktığında gözleri merak ve sorularla doluydu.

"Seraphina'yı tekrar aradığını duydum," dedi. "Doğru mu?"

İçimde derinlerde bir şeyleri bu soruyla uyandırdığını hissettirmemeye çalıştım.

"Evet," dedim dürüstçe. "Ancak bunu işimize karıştırmayacağım."

Victor tamam dedi demesine ama bana pek de inanmış gibi gelmedi.

Eski patronumuz Vonnegut tarafından beni yok etmek için kurulan pusudan hayatımı kurtaralı daha birkaç ay olmuştu. Victor'a onun bildiğinin aksine eski karım Seraphina'yı yapabileceğim halde öldürmediğimi, öldüremeyeceğimi itiraf etmiştim. Seraphina kıramayacağım ve bitiremeyeceğim ilk ve tek sorguydu.

Kaçmıştı çünkü ona ben izin vermiştim. Çünkü üç masum kadını öldürmesine de ben izin vermiştim. New York'taki evimi yaktığından beri de onu hiç görmemiştim. Sadece bir seferinde gece haberlerini izlerken muhabirin arkasındaki kalabalıkta yürüdüğünü görmüştüm.

O günden beri de onu arıyordum.

Victor bacağını yere indirip ileriye doğru eğildi, ellerini dizlerinin arasına koydu.

Bana doğru bakarak "Fredrik," dedi. "Onu bulman için ne gerekiyorsa sana vereceğimi biliyorsun."

Bu fikri hemen reddederek "Hayır," dedim. Başımı sallayıp ben de ileriye doğru eğildim. "Bu iş bende, Victor. Teklifinden onur duyuyorum ama bunu kendim halletmeliyim. Beni anladığından eminim."

Bir süre, önünden başka hiçbir yere bakmadan durdu, sonra ayağa kalkıp ceketini düzeltti.

Ben de onunla beraber kalkıp ön odaya doğru onu takip ettim.

"Dorian'dan beni haberdar et," dedi. "Hazırladığım gibi Washington'la ilgili detayları sana yollayacağım."

"Tamam," dedim.

Victor benimle vedalaşıp Philadelphia'daki mekânına doğru yola çıktı, ben de Greta'dan Cassia ile ilgili son haberleri almak için mutfağa gittim.

3. BÖLÜM

Fredrik

Mutfağa girdiğim anda gözlerini üzerime dikmiş, konuşabilmek için sabırsızlıkla beklediğini fark ettim.

Girişte durarak, "Sorun nedir?" diye sordum.

Mutfak havlusuna ellerini silerek, "Cassia huzursuz, Bay Gustavsson," dedi Greta. Havluyu siyah granit tezgâha koydu. "Üç gün oldu. Böyle konuştuğum için beni affedin ama bu akşama kadar beklemek yerine ilk geldiğinizde onu görseydiniz daha iyi olurdu."

"Evet, biliyorum ama sebeplerim var," dedim fakat bunları Greta'ya açıklamak zorunda değildim. O annem değildi, sadece benim hizmetçim, ben yokken de Cassia'nın bakıcısıydı.

Tezgâha çıktım, çıplak ayaklarım soğuk, siyah ve parlak fayans zeminde yavaşça hareket ediyordu, ellerimi önüme getirip parmaklarımı gevşekçe bağladım. Gerginlikten yutkundukça boğazının hareketini fark ettim, yaşlı gözleri benim dışımda her şeye bakıyordu.

Başımı bir tarafa yatırarak, "Benden hâlâ korkuyorsun. Aylardır evimdesin. Neden? Sana bu zamana kadar hiç zarar vermedim," dedim.

Greta tereddütle gözlerini bana doğru kaldırdı ama iletişim kuramadı. Ellerini ovuşturarak "Sizin yaptığınız cinsten işleri yapan biriyle ilk görevim bu. Buna alışkın değilim, muhtemelen de alışamayacağım," dedi.

Greta - ve Dorian - yaklaşık bir yıl önce Victor'un Birleşik Milletler'de aldığı bir karaborsa işinden sonra çalışanımız olmuşlardı. Fransa'da Sebastien Fournier tarafından idare edilen yerlerden biri olan, Greta'nın eski çalıştığı takımın liderlerini öldüreli çok olmamıştı ve çalışanlarının tüm kimlik bilgilerini de ele geçirmiştik. Hassas ve ezici bilgileri elde etmek, işe bulaşmış herkes üzerinde kontrol sahibi olmamızı sağlıyordu. Bir yönüyle büyük bir şirketin bir diğerini satın almasından farkı yoktu. Malum yeni patron gelir, esaslı değişiklikler yapar, çalışanların maaş bordrolarını ister ve onları yeni testlere sokar. Maaşları ödendiği sürece çoğu kişi için patronlarının kim olduğu önemli değildir ama bu sadakati olanla daha fazla paraya ilk köşe başında sizi satacak olanı ayırmanızı zorlaştırır. Gelgelelim Victor Faust ne yaptığını biliyordu ve ben güvensizlik ve istikrarsızlıkta kullandığı anahtar silahı olmuştum. Kontrol altına aldığımız her işin en az doksan civarında üyesi vardı. Tüm kadınlar, erkekler, katiller, casuslar ve güvenlik evi çalışanları hep benim sorgu sandalyemden geçmişti. İş bu raddeye gelirse tabii. Çoğu Victor ve Niklas'ı geçemezdi çünkü. Tüm testler geçildiği halde hâlâ şüpheli bir şeyler varsa bana gönderilirdi.

Izabel Seyfried'ın tabiriyle kurbanlarımın bazıları Birlik'in şüpheli kişilerle çalışma şeklinin – ilk işarette onları hemen öldürmenin – daha insancıl olduğunu söyleyebilirdi. Belki de bu doğruydu ama bu işte daha insancıl bir sorgulama yoktu. Varsa da ben kesinlikle eski kafalıydım.

Greta hiçbir zaman benim yerimde olmadı. Ona güveniyordum ve bazen bir insana güvendiğinizi söyleyebilmek için onun etrafında birkaç kez bulunmanız yeterli olabilirdi. Greta katıydı, biraz da ürkek ama onu suçlayamazdım. Bodrumda kilitli tuttuğum kadını polise haber verebileceği her türlü fırsatı varken bunu yapmamıştı misal. Victor'a hatta Dorian'a bile söyleyebilirdi ama hiçbir şey yapmamıştı. Belki de buna sebep onu sadık saymam korkusuydu ki bu hiç de iyi bir karışım değildi ve doğruyu sadece zaman gösterecekti.

Ellerimi açıp kollarımı iki yana sarkıttım.

Başımı düzeltip, "Eğer yeniden atanmak isterseniz bunu ayarlayabilirim," dedim. Ancak Cassia hakkında sessiz kalmalısınız. Kendimi hazır hissettiğimde Victor'a ondan ben bahsedeceğim. Onu burada tutmak gaddarlık değil, sadece bir tercih. Zamanı geldiğinde sonucuna katlanacağım bir tercih."

Greta başını sallayıp bakışlarını yere çevirdi. "Hayır," dedi. Elleri hâlâ önünde bağlı bir şekilde tekrar bana baktı. "Kalmayı tercih ederim. Cassia'ya bakmak için yetiştirildim ben. Burada olmadığınızda ona iyi bakıldığından emin olmalıyım."

Ona içimden gelerek, "Teşekkür ederim, " dedim. Greta'yı ne öldürmeyi ne de yerini değiştirmeyi gerçekten istemiyordum. Cassia'yı bilen tek kişi oydu ve kuşun yuvadan uçmasına müsaade edemezdim.

Greta derin bir nefes aldı, ellerini açıp tezgâha dayadı.

Tekrar gerildi.

"Sana söylemeliyim," dedi, kendimi buna hazırladım. "Şuna tüm kalbimle inanıyorum ki şu Seraphina denen kişinin nerede olduğunu bilmiyor. Karakter analizinden iyi anlarım, Bay Gustavsson ve bu kıza baktığımda size doğruyu söyleyen birini görüyorum."

Ellerimi arkaya bağlayıp birkaç kez yürüdüm.

"Belki," dedim arka tarafa bakan pencereye tabandan tavana gözlerimi gezdirdim. "Ama zamanla daha çok şey söyleyeceğine inanıyorum."

Greta, "Fakat anlamıyorum," dedi, sesinde şefkatli bir ümitsizlik vardı. "Tanımadığını söylediği kişinin şimdi ya da sonra nerede olduğunu nasıl söyleyebilir ki? Onu sorgulayıp başkalarına yaptığın iğrenç şeyleri Cassia'ya da yapmanı istemiyorum ama eğer gerçekleri senden sakladığına inanıyorsan ne bekliyorsun?"

Onu sadece gözlerimle kontrol etmeye çalışarak Greta'ya baktım.

Gergin bir şekilde gözlerini kırpıştırarak tezgâhın altına bakıp parmaklarının alt tarafını boğum yerlerinden sıyırdı. Taktiklerimi sorgulamaktan daha iyisini biliyordu. Kaygı duyması erdemi gereği olabilirdi ama Cassia'ya eziyet etmemin sebepleri tamamen kişiseldi.

Odayı sessizlik kapladı.

"İstersen bu akşam gitmekte özgürsün," dedim. "Birkaç gün kasabada olacağım."

"Teşekkürler efendim ama akşam yemeği ne olacak?" Gözü lavabonun içindeki süzgeçte duran sebzelere ve ocaktaki tavalara takıldı; bir tanesi son beş dakikadır kaynıyordu.

"Bırak," dedim. "Sabah halledersin."

Başıyla tamam deyip ocağın altını kapatmaya gitti, süzgeci lavabodan alıp paslanmaz çelik dolaba koydu.

Sonra mutfak penceresinin yakınındaki sandalyenin üzerindeki sarı cüzdanını alıp koltuk altına sıkıştırdı; yürüyüp gümüş anahtarı elime sıkıştırdı.

"Yarın da aynı saatte burada olayım mı efendim?" diye sordu.

Avuç içimde anahtarla elimi aşağı saldım. "Evet, iyi olur."

Greta köşeden dönüp kayboldu ve saniyeler içerisinde giriş kapısının ardından kapandığını duydum.

Döndüm ve koridorun sonundaki bodruma açılan kapıya baktım. Cassia'nın o tatlı, bebek yüzünü, açık kahverengi ceylan gözlerini, mükemmel dolgun dudaklarını gözümde canlandırdım. Onu ne zaman düşünsem sol yanımdaki küçük gaddar et parçası zalimce beni ele verip atmaya başlıyordu. Onu yerinden söküp atmak, sonsuza kadar ondan kurtulmak istiyordum.

Dakikalar sonra kendimi kapısının önünde buldum, Greta'nın bana verdiği gümüş anahtarla kapıyı açıp karanlık merdivenlerden aşağı ona doğru yöneldim. Yaşamasına izin verdiğim kadın, kesinlikle benim ölümüm olacaktı.

4. BÖLÜM

Cassia

O noktayı seviyordum, sırtım tam da duvarın köşesine uyuyordu. İki duvarın kesiştiği yere omurgamın uzunluğu tam geliyordu. Bazen kendimi biraz daha bastırıp omurgamın alçının soğukluğunu hissedebilmesini sağlıyordum ama omuzlarım ve kollarım her zaman bana sıkıntı çıkarıyordu.

Bir şeyler *her zaman* ayak bağıydı - sağ bileğime bağlanmış pranga, bir zincire bağlıydı ve odada belli bir mesafede hareket edebiliyordum. Fildişi rengine boyanmış duvarlar pencerelerin en küçüğüyle dahi uyumlu değildi. Odanın en uzak yerindeki beton merdivenler ulaşabileceğimden en az altı adım ötedeydi. Merdivenlerin üstündeki kapı her zaman dışarıdan kilitliydi. Bu bağlardan kurtulsam bile kapının ardını göremeyecektim ama asıl ayak bağı cevaplanmamış sorulardı.

Cevaplar kurtuluşumun anahtarı olacaktı.

Özgürlük istediğim zaman güneşin sıcaklığını yüzümde hissedebilmekti, yıldızların altında oturup mutlak sessizliğinde onları izleyebilmek ya da yağdığı zaman

yağmurun çatıdaki sesini duyabilmekti. Dışarı çıkıp yağmurda dans etmeyi, tıpkı küçük bir kız çocuğuyken yaptığım gibi su birikintilerinde sıçramayı çok isterdim.

Ancak başıma gelenler neticesinde, güneşsiz, yıldızsız, yağmursuz bir odada, sadece düşüncelerimin arkadaşlığında kapana kısılmıştım.

Sanırım Şeytan'a âşık olmanın bedelini ödüyordum.

Özgürlüğe henüz hazır değildim. Fredrik ona veremeyeceğim şeyler istiyordu. Fakat hâlâ deniyordum. Verdiğim zaman o da bana özgürlüğümü verecek ve ancak o zaman onu kabul edecektim.

Fredrik beni korkutuyordu ama zalim değildi. O tam bir muammaydı; onun gibi bir adamı daha önce hiç tanımamıştım. Gelgelelim... Hatırlayamıyordum.

Merdivenlerin başındaki kapının açıldığını duydum, kollarımı göğsüme çekip bacaklarıma sardım. Fredrik'in bana aldığı beyaz pamuk elbiseyi giymiştim, bacaklarımı açıkta bırakmayacak şekilde uzundu. Fredrik beni hiçbir zaman açıkta bırakmazdı; bana karşı kibardı. Çoğu zaman...

Ayakları çıplak olmalıydı, adım attıkça ayakkabısının sesini duyamıyordum. Ancak kumaş pantolonu sürtündükçe çıkan sesi duyabiliyordum ve duvarda büyüyen gölgesini görüyordum. Korku ve arzu karışımıyla kalbim göğüs kafesime çarpacakmışçasına atıyordu. O geldiği zamanlarda bu iki duygu her zaman el ele veriyordu.

"Cassia..." Kayalara çarpan su gibi derin ve duygusal bir ses vardı. Her şeyi tüketen ama yine de nazik.

"Sana yere oturmamanı söylemiştim." Karanlıktan çıkıp önümdeki ışıkta durdu; uzun boyu beni aşıyordu ve gölgesi aramızdaki küçücük boşlukta kalmıştı. Her zaman onun gölgesi tarafından kontrol edildiğimi zannediyorum. Sanki kendi başına ayrı bir varlıktı ve arkasını döndüğünde beni izliyor gibiydi.

Başımı kaldırıp ona doğru bakarak "Özür dilerim," dedim. "Sadece burayı seviyorum."

Ellerini bana uzattı, ben de tereddütle ona uzanıp küçük parmaklarımı onun kocaman ellerinin arasına koydum. Elleriyle ellerimi kavrayıp ayaklarımın üzerine kaldırırken, beni kelepçeme bağlayan zincir, sessizlik içinde şıngırdadı. Ayağa kalktığımda da ince elbisem ayak bileklerime doğru yuvarlanarak açıldı. Fredrik her zaman olduğu gibi koyu mavi gözleriyle cildimde ya da kıyafetimde kusur arar gibi bana baktı. Bunu neden yaptığını bilmiyordum. Mükemmellik takıntısını tatmin ettiği bir nesne gibi değildim. Bir gün sorduğumda yokluğunda, kimsenin beni incitip incitmediğinden emin olmak istediğini söylemişti. Greta bana asla zarar vermezdi. Annem gibiydi. Sanırım Fredrik'in ona daha fazla güvenmesi gerekiyordu.

Fredrik odanın diğer tarafındaki yatağa doğru benimle beraber yürüdü, omuzlarımdan tutup beni yatağa oturttu. Ben oturduktan sonra o da her geldiğinde yaptığı gibi yatağın yanındaki kolsuz sandalyeyi çekip oturdu.

Ellerimi kucağıma koyarken yumuşak bir şekilde, "Seni özledim," dedim. "Sana bir şeyler oldu diye endişelendim."

"Bana hiçbir şey olmaz," dedi duygusuz bir ses tonuyla. "Ben izin vermediğim sürece."

Sakin bir ifadeyle, bir şekilde gülümseyip bakışımı bir anlığına yere çevirdim.

"Greta sana iyi davrandı mı?" diye sorması ona tam anlamıyla güvenmediğini gösteriyordu.

Başımla evet derken gözlerinin içine baktım. Ne zaman gözlerinin derinine baksam omurgamdan aşağı bir titreme başlardı. Bir erkeğin tek bakışıyla bir kadının içini ılık pelteye nasıl çevirebildiğini hiçbir zaman anlayamamıştım.

Yeminle "Bana her zaman kibar davrandı," dedim. "Onu çok seviyorum."

Fredrik başını evet dercesine salladı.

Oturup bacak bacak üstüne attı, güçlü parmaklarını kucağında bağladı. Küçük, siyah düğmeli, uzun kollu bir gömlek giymiş ve ortasındaki düğmeye, dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Tahmin ettiğim gibi ayakları çıplaktı, bileklerini kapatan siyah kumaş bir pantolon giyiyordu. Güçlü adam ayakları vardı. Büyük ayaklar... Tıpkı elleri gibi... Bakışlarım neden buralara kayıyor bilmiyordum; nihayetinde insan bedeninin çok da önemli olmayan bölümleriydi ama hiçbir zaman karşı koyamıyordum. Sanki her bir zerresi mükemmel yaratılmış ve hayranlık duyulmayı hak ediyor gibiydi. Kusurları bile bana mükemmel görünüyordu; kulak memesinden başının arkasına doğru üç parmak kadar uzanan derin ama ince yara izi, karın kaslarında olan daha büyük yara izi ve ensesinde, omurgasının üstündeki ince beni... Hepsi

mükemmeldi. Ya da ben hayatımda ilk defa abayı yakmıştım. Daha iyisini hiç tanımadım. Tüm kadınlar en az bir kez olsun feleğin oyununu tadardı ama kapıdaki adamla, ama hayallerindeki asla sahip olamayacağını bildiği aktörle...

Benimkisi ise beni tutsak eden kişi oldu.

Kambur durmamak için sırtımı düzelttim. Parmaklarım kucağımda sanki bir şeyler arar gibiydi. Fredrik bana baktı, başlayana kadar da gözlerini benden ayırmadı, sırada neyin geleceğini biliyordum. Onun ziyaretlerinin korktuğum kısmı... İç çektim ve göz temasımızı kestim, arkasındaki duvara doğru bakıp daldım.

"Hatırladığın bir şeyler var mı?" diye sordu yumuşakça.

Gerginliğimi yuttum, korktuğumu belli etmemek için parmaklarımı birbirine kenetledim.

Kibarca başımı sağa sola salladım, "Hayır, yeni hiçbir şey yok," diye cevapladım.

Dikkatimi çeken, üzerimdeki bakışlarını hissedebiliyordum. Yenilip ona baktım.

"Sana daha önce de söylediğim gibi Cassia, ben yokken ne gördüğünü, ne hatırladığını bana söylemeni istiyorum. Kendini tekrar ettiğini düşünsen bile."

Tekrar yutkundum ve ellerime baktım.

"Sadece yangını," dedim. "Ayakta uyuyordum. Dün. En son olduğu gibi hafızadan süzülen tek şey tavanları yalayan alevler."

"O da orda mıydı?" diye sordu kalbimi yaralayarak.

Bu kadın hakkında soru sorması her zaman kalbimi acıtıyordu.

İsteksizce, yavaşça başımı sallayarak "Evet," dedim.

İnanılmaz derecede sabit ve sakin durup son ayrıntısına kadar gördüğüm her şeyi anlatmam için beni bekliyordu. Ama bu sefer istemiyordum. İstediğim, yanımda uzanıp, uzun zamandan beri yapmasını arzuladığım gibi beni kollarında sarıp sarmalamasıydı. O haldeyken kendimi hiç olmadığı kadar güvende hissediyor ve aynısını yeniden tatmak istiyordum. Fredrik'e karşı duyduğum belirsiz korkudan değildi bu. O kadının yüzü hafızamda canlanınca hissettiğim korkudandı. Kapkara saçlı ve uğursuz, koyu gözleri olan kadının... Fredrik'e her zaman bilmediğim bir kadını hatırlayamayacağımı söylemiştim ama aslında gerçek olan hatırlamak istememdi. Yangından önceki hayatıma dair anılarımı hatırlamama yardımcı olmak için baskı yaptığında, bana ne yaptığını hatırlamaya başlıyordum. Onu tanımadan bile bu kadar korkuyorsam, bana korkunç, dile dökülmesi zor şeyler yapmış olmalıydı. Eğer hayatımın geri kalan kısmında bana musallat olacaksa, geçmişi geride bırakmam daha iyi olacaktı.

Bundan daha da kötüsü, olanı biteni hatırlayıp Fredrik'e her şeyi anlattığımda arayıp onu bulacak ve benimle ilgili her şeyi unutacaktı.

"Söyle bana Cassia... Ne hatırlıyorsan anlat."

Ardına baktım, dağınık koyu saçlarından ve derin mavi gözlerinden, bana dokunmadığı zamanlarda bile

battığını hissettiğim yüzünün çekici bakımsızlığından geçtim ve bıraktım hafızam bulansın.

Yangın...

Çığlık sesleriyle uyanıp yataktan fırladım. Yüzüm kan ter içindeydi, küçük odayı dolduran dumandan ciğerlerim yanmaya başlamıştı. Başta ne olduğunu anlayamadım. Dahası duman değil de çığlıklar ne olduğunu bana göstermişti. Binada kalan tek kişi olduğumu çok geçmeden fark ettim. Hâlâ tam anlamıyla uyanmış değildim. Yatağa bakıp kendimi beyaz çizgili çarşaflara sarılı yattığımı; alevlerin duvarları yatak başlığını yalayarak tıpkı bir çöl yılanı gibi çabuk ve yan hareketlerle, sarı saçlarımın yayıldığı yastığıma doğru ilerlediğini hayal ettim.

Yatağımdan kalktığımı hatırlamıyor, buraya nasıl geldim diye kendi kendime soruyordum.

Koridordaki sesler gittikçe yükseliyordu. Dışarıdan çarpışma ve vuruşma sesleri geliyordu; ama birilerinin vurduğu benim kapım değildi. Çarpışma seslerini tam olarak çözemedim ama sanırım tavan çöküyordu. Kapının altından süzülen koridorun ışığı artık yoktu. Çığlıklar kesildi ve ben yüreğimi ağzımda hissettim.

Sonra zamanda bir kayma yaşanmış gibiydi. Yatağımın ucunda dikilmiyordum artık. Yangından kurtulmak için pencereye doğru ilerliyordum.

Kaydım ve her şey kararda.

Sessizlik...

Burnum tıkalı olduğundan nefesim belli belirsiz çıkıyordu. Kalbimin atışını kafamın içinde duyuyordum, damarlarıma şiddetle vuruyor gibiydi.

Ancak etrafımdaki her şey sessizdi; arka taraftaki siren ve korna sesleri kesiliyordu.

Sonra bir ses duydum. Bir kadın sesi. Başta sesi uzaktan, sanki bir duvarın arkasından konuşuyormuş gibi geldi ama ses gittikçe yakınlaştı.

Alay, tatmin ve zalimlik esintisiyle, "Seni bulacağımı söylemiştim," dedi.

Gözlerimi açmak istedim ama bunu yapmak çok zordu. Tırnaklarım sert, kaba bir yüzeye takıldı. Avuçlarımı gezdirerek nasıl bir yerde olduğumu anlamaya çalıştım. Vücudum güçlendi ve öksürdükçe kendime gelmeye başladım. Yanaklarımın beton ya da asfalt gibi sert bir şeye sürtündüğünü hissettim. Ciğerlerimdeki dumanın tadı ağzıma geldi, boğazımın ve burnumun yandığını hissettim.

Gözlerimden yaş geldi ve bedenim serinlik ve sert yüzey karşısında kasın ya da kemiğin oynaması gibi titredi. Burası her nereyse, burada ölecektim sanırım.

Donuyordum.

"Daha iyi olmalıydın Cassia," dedi ses, sanki hemen arkamdaydı.

Sesin sahibini görmeye kararlı bir şekilde göz kapaklarımı aralamaya çalıştım ama her şey gibi gözlerim de yanıyordu.

"Kimsin sen?" dedim. Güçsüzdüm ve sesim titriyordu. Suya ihtiyacım vardı. Ağzımı ıslatmalıyım. Her ne olursa...

Sessizce kahkaha attı, sesindeki zalimlik beni korkutmuştu. Sert yüzeye değmeyen yanağımda bir sıcaklık hissettim ve sonra tekrar onun sesini duydum, tam orada olduğunu anladım. Üzerime eğilmiş, dudaklarıyla kulağıma doğru yaklaşıyordu.

Ardından dudaklarını dudaklarımda hissettim; çok ılık, yumuşak ve narin. Bedenim soğuk, çok soğuktu ama onun dudakları çok ılıktı, karşı koymadım. Gözlerim açamayacak kadar ağırken şimdi tamamen kapalıydı, kontrolü tümüyle kaybetmiştim.

"Her zaman bana ait olacaksın, Cassia" dedi kadın ağzımın içine fısıldayarak. "Sen bana aitsin."

Ellerinin serinliğini karnımda hissettim, elini kalın pijama altlığıma doğru kaydırdı, parmaklarını sert ve acı verici bir şekilde içime çengel gibi taktığını hissettim. Gözlerimi açtım ve nihayet onun parıldayan koyu, kötülük ve tehdit dolu gözlerini gördüm. Biraz uzağındaki sokak lambası ince hatlarını gösteriyordu. Saçları kapkara ve oval yüzünü her iki taraftan çene kıvrımına kadar saracak şekilde kesilmişti. Güzeldi. Kötüydü.

Korkuyordum.

Ve sonra şehrin telaşındaki seslerin karmaşasını işittim. Boğulup öksürmeye başladım. Sanki ciğerlerim siyaha çalan tükürükleriyle avucuma dökülecekti.

Sırtımın üstüne dönüp yıldızsız karanlık gökyüzüne baktım. Gök, esen sert rüzgâr ve kış bulutlarıyla epey hareketliydi. Bedenim öyle titriyordu ki kontrol etmezsem bir cam gibi kırılacaktı sanki. Başımı yan yatırıp baktığımda bir yığın kutu gördüm. Bir koltuğun ayağı, altındaki yırtıktan sarkan kumaşlarıyla siyah bir çöp torbası, deforme olmuş ahşap çerçevesiyle çatlak bir ayna, ıvır zıvırla dolu kırmızı bir süt kasası, eski patlamış yemek kutuları, bir antifriz şişesi, ezilmiş bir soda tenekesi...

Kadının arkamdaki kara basan botlarının sesinden gittiğini duydum.

Vücudum ağrıyordu. Sanırım bacağım kırılmıştı. Bunu neden daha önce hissetmediğimi anlayamadım. Acıdan canım yandıkça gözlerimi yumdum, dişlerimi sıktım. Daha çok sesin yaklaştığını duydum. Polisler, itfaiyeciler. Hayır... Acil yardım müdahale ekibi...

Acıdan ve tükenmişlikten gözlerim bir açılıp bir kapanıyordu. Kadının yakında olup olmadığını görmek istedim. Sağlık görevlileri benimle ilgilenirken, ne kadar kendimde olup olmadığımı anlamak için sordukları sorulara cevap bile vermeyecek kadar onlara karşı ilgisizdim. Onların ardındaki yakın binalardan gelen kırmızı-mavi ışıklarla aydınlanmış sokağa bakıyordum. Kalın kışlık montlarıyla bir kalabalık diğer tarafta toplandı, eldiven giydikleri elleriyle alevlerin yuttuğu binayı gösteriyorlardı.

Ancak kalabalığın arasında aykırı duran uzun, karanlık bir silüet vardı. Uzun siyah ceketinin ceplerine ellerini sokmuş duruyordu. Sakindi, sokağın karmaşasından etkilenmemişti.

Sendin.

Sense aramıza girip yolumuzu kesen araçların insanların arasından, sokağın karşısından bana bakıyordun. Gözlerin gözlerimi deldi sanki. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Tüm bildiğim, karnımda sıcaklık hissettiğim ve korktuğumdu ama ben yine de sana bakmak istiyordum.

Be-ben nedenini bilmiyordum ama bu kalbimi paramparça ediyordu. Gözyaşları da gözlerimi acıtıyordu. Göğsümse, bir yıldızın kara deliğin onu yutmadan önceki son parlaması gibiydi.

Sonra da senin evinde uyandım. Kendime dair diğer pek çok şey gibi adımı bile zar zor hatırlıyordum.

5. BÖLÜM

Cassia

Fredrik ellerini uzatıp gözyaşlarımı sildi. Parmaklarımı güçlü bileğine sarıp dokunuşunun tadını çıkarmak için gözlerimi hafifçe kapattım.

Fredrik'in, "Senin ona borçlu olduğunu söyledi," demesiyle ana geri döndüm ve tekrar gözlerimi açtım.

Ellerini çekip tekrar kucağına koydu. Uzun bir süre ellerine bakakaldım, sonra bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Ne?" dedim, şaşırmıştım.

Fredrik başını yan tutarak "Bunu daha önce hiç söylememiştin," diye açıkladı. "Şu kadının gitmeden önce ona borçlu olduğunu... Bu yeni hatırladığın bir şey."

Biraz da şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, gelen farkındalıkla birlikte başımı salladım.

"Evet," dedim. "Bunu söyledi ama ne anlama geldiğini bilmiyorum." Pişmanlıkla ve hatta utançla başımı eğdim. Beni buraya getirdiği son birkaç aydır neye ihtiyacı varsa ya da benden neyi istiyorsa ona az da olsa vermek istiyordum. Bu onu o kadına kaptırmak demek

olsa bile. İstediği buysa onu bırakacak kadar onu çok seviyordum.

Onu neden sevdiğimi bilmiyordum. Bir kadını bodrumda bağlı tutan bir adamı sevmek nasıl mümkün olur, onu da bilmiyorum. Hiçbir şey hatırlamadığımdan anlamadığım o kadar çok şey var ki. Çoğunun önemi yok, aslında hiçbir şeyin de önemi yok. Birinin hayatında kapana kısıldığımı hissettim. Bir zamanlar benim olan ama şimdi belli ki bulunmak istemeyen bir hayatın peşindeydim.

"Cassia," dedi Fredrik ve ben de yaşlı gözlerimi ona doğru kaldırdım. Pişmanlıkla iç çekti. "Eğer kendi kendine ilerleme kaydedemezsen ne yapmam gerektiğini biliyorsun."

Kucağımdaki ellerimle alt dudağım titremeye başladı.

Başımı sallayarak "Hayır, Fredrik, lütfen-" dedim.

Gözleri sert bakıyordu ve hızlı bir hareketle bana doğru eğildi. Ellerimi iki yanıma, çarşafın üzerine koyarak arkamdaki duvara yaslandım.

Kısık sesle ve korkuyla, "Ben... özür dilerim," dedim.

"Bana adımla hitap etme," dedi. "Buna izin veremem." Gözlerini kaçırdı ve ben gizlediği bu acı dolu bakışlarından kendi kurallarının ona ağır geldiğini hissettim.

Fredrik sandalyeden kalktı, yatağın kenarına, yakınıma oturdu.

Ellerini uzatarak "Gel buraya," dedi.

Biraz tereddüt ettikten sonra elini tuttum. Ondan korktuğum kadar onunla olmayı da istiyordum.

Beni yanına aldı, kucağına uzandım, çenem kalçasına değiyordu, kocaman elleriyle sarı saçlarımı okşadı. Dokunuşları kibar ve yumuşaktı ama bu ellerin başka neler yapabileceğini de biliyordum. İnsanlara neler yaptığını görmüştüm. Berbat, kâbus gibi şeyler, beni o anda da tehdit ettiği şeyler...

"Tekrar izlemeye dayanamam," dedim. "Lütfen... bir daha izlettirme."

Parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırmaya devam etti.

"Ama izlemek zorundasın," dedi sessiz, dinlendirici bir sesle. "Başka çarem yok. Hatıraların travmatik deneyimlerle daha iyi tetikleniyor. İzlettirmeseydim yangınla ilgili bildiklerini hatırlamayacaktın."

Ona bakabilmek için başımı kucağından kaldırdım, ellerini başımdan çekip, çeneme uzanan saçları geriye doğru itti.

Geçen sefer böylesine yasaklı bir şeyde ısrar ediyormuş gibi davrandığımdan bu sefer çok daha kırılgan bir tonda ve onu zorlamadan "Bana ondan bahset," dedim. "Seraphina sana ne yaptı? Neden onu bulmayı bu kadar çok istiyorsun?"

Beni yatağa düşürerek fırlayıp kalktı.

"Sana söylemiştim..."

Ben de onun ardından fırlayıp lafını kestim. Onu anlıyormuş gibi yapıp benimle bir kez daha konuşmasını istedim.

Önüne geçebilmek için attığım birkaç adımla bileğimdeki zincir şakırdadı.

"BANA SÖYLE!" diye bağırdım, gözlerimden daha fazla yaş akıyordu. "LÜTFEN! BİLMEYİ HAK EDİYORUM!" Göğsüme vurarak "Bir senedir beni burada tutuyorsun. Yangından önce neye sahipsem hepsinden uzaktayım. Hatırlamayabilirim ama sonuçta bana aitti," dedim. İfademin acı ve üzüntüyle şekillendiğini biliyordum. "Bu kadını senin onu bulmanı sağlayacak kadar iyi tanıdığımı düşünüyorsun ve bunu isterim de..." Sesim yumuşamaya başladı, istediğim sadece onun anlamasını sağlamaktı, ona karşı koymak değil.

Başını salladı ama sanki bana hayır demekten ziyade kendini bana söylememeye ikna eder gibiydi. Onun mahkûmu, onun gönüllü mahkûmu olduğum aylarda bazen tekrar tekrar yaptığı şeyler vardı.

İnce parmaklarımla onu bileğinden yakaladım ve fısıldayarak "Lütfen, Fredrik," dedim. Adıyla seslendim diye beni azarlamadı. Bana bakmayı reddeden, sert gözlerine baktım. "Onun hakkında daha fazla şey bilseydim... Hatırlayabilseydim. Onun kim olduğunu, onu nereden tanıdığımı anlamaya başlayabilirdim." Dikkatini çekmeye çalıştım ama nafileydi. "Ve ona borçlu olduğum şey her ne ise..."

Bu onun anlamasını sağlamak için tekrar tekrar yaptığım bir şeydi; ama o bu konuda hep yolumu kesmişti.

Geçen seneki yangında hafızamı kaybetmeden önce tanıdığım söylenilen kadın hakkında bana daha fazla bilgi vermek kadar basit bir şeyi yapmak yerine, hafızamı yerine getirmek için insanlara ölümüne işkence edip tüm bunları bana izlettirmeyi tercih ediyordu.

Son umutsuz bir çabayla, "Lütfen," dedim. Derin ve uzun nefeslerden göğsüm, ümitsizlikten kalbim ağrıyordu.

Uzun boyundan dolayı yukarıdan bana baktı ama ben bu bakışlardan bir mana çıkaramadım. Çok karışıktı. Pişmanlık, öfke, bilmek isteyip de emin olamadığım pek çok duygu vardı. Bu adamın içinde bir canavar yatıyordu. Bu canavarla bir daha asla karşılaşmak istemiyordum. Diğerlerinin karşılaştığı gibi yüz yüze değil... Benim hatırıma bu canavarı bastırdığını hissediyordum. Çünkü bana zarar vermek istemezdi. Öte yandan bu canavarın sevdiğim ve tanıdığım erkeği kontrol etmesinin an meselesi olduğunu da hissediyordum. Bana her baktığında, o canavar kontrolü ele geçirmeye bir adım daha yaklaşıyordu sanki.

İçimden geçen şuydu ki bir gün ölümüm onun ellerinden olacaktı.

Ona doğru bir adım attım ve yanaklarına dokunurken gözlerimi usulca kapattım. Sıcak bir gülümsemeyle parmak uçlarımda durup onu öptüm.

Geri çekildiğimde gözlerimin içine baktı. İçinden pek çok şey geçiyordu ve ben hiçbir şey anlamlandıramıyordum.

Fredrik

Başlamadan bitirmek için Cassia'dan uzaklaştım. Bana bunu yapmasına izin veremezdim. Bir daha olmazdı. Ona izin vermeyecektim. Seraphina benim için önemliydi ve onu bulmama engel olacak hiçbir şeye takılmayacaktım. Fredrik Gustavsson olarak saklanmadan kendim olabileceğimi bildiğim tek kadın eski eşimdi. Bana benzeyen ve kaderin bizi bir araya getirdiği tek kadın oydu.

Seraphina karanlığın vücut bulmuş haliydi ve benim ona yine ihtiyacım vardı.

Onun ve benim yarım kalan işlerimiz vardı.

"Fredrik..." dedi Cassia, gözlerimi kaldırıp ona baktım. Bakışları çok masum ve çok... narindi. Ona sahip olmak istiyordum. Şimdi. Pembe tenini duvara bastırıp küçük bedenini vahşice harap etmek... Bıçağımla kesip yaralarından akan kanı yalamak istiyordum, tıpkı Seraphina'ya yaptığım gibi.

Ama bu isteğimi bastırmak durumundaydım. Çünkü yapamazdım. Bunu Cassia'ya yapamazdım. Bunu Cassia'ya yapmayacaktım.

Kendimi yürümeye zorladım.

Ardımdan, "Fredrik... Lütfen... Gitme. Henüz değil. Lütfen!" diye bağırdı.

Bileğinin etrafını saran zincirin beni yakalamaya çalışınca yere çarptığını duydum, bodrum merdivenlerine doğru yürüdüm ama zincirin sesi kesilmedi.

Ağladığını duydum. Ağlamasından nefret ediyordum. Lanet olsun, ağlamasını duymaktan nefret ediyordum.

Yavaşça geri dönüp baktım. Hayran kaldığım, beni avlayan açık kahverengi ceylan gözleriyle bana bakıyordu.

Bu gece birilerini öldürmeliydim ki karanlık kalbimden gelen bu tehdit edici duyguyu temizleyebileyim.

"Dört saat içinde gelirim," dedim soğuk bir şekilde. "Ve sen de izleyeceksin."

Merdivenlerden yukarı çıkarken onu gözyaşları içinde bıraktım.

6. BÖLÜM

Fredrik

Dorian Flynn yeni Birlik'in üyesi ve resmi ortağım olmasaydı, bu akşam öldürülecek kişi olurdu. Bu heriften nefret ediyordum. Onu her an öldürebilirdim.

"Bu sürtük ne anlatıyor?" diye sordu Dorian, elinde kapağında bir bebekle poz vermiş bir çift olan dergiyle. Orta parmağıyla dergiye vurduktan sonra onu aramızdaki masaya attı. "Bu tür şeyleri hiç okumaz mısın?"

İlgisiz bir şekilde "Hayır," dedim ve kahvemi dudaklarıma götürdüm.

Bir sonraki sorgum için kafenin uzun cam pencerelerinden dışarıyı izlemeye devam ettim. Bu seferki hedefim kısa boylu, kel bir adamdı.

Dikkatini tekrar dergiye verdi ve "Okumalısın," dedi. "Toplumun geldiği nokta bu. Amerikan halkına saçma sapan dramlarla yaltaklanıp tonla para kaldıran yetenek yoksunu geveze tiplerin sayısı iyice arttı." Başını salladı ve sırtını sandalyesine dayadı. "Bilirsin bu sikikler için kahrolası bir ölüm hazırlayabilirim, hatta Faust bile buna katılabilir."

Dorian'ın ne yaptığıyla gerçekten hiç de ilgili değildim ama şunu biliyordum ki eğer karşılık vermezsem bir şeyleri fark edecek ve bir daha çenesini hiç kapamayacaktı.

Kare masanın karşısından ona bakarak "O insanlar, ne kadar moron olsalar da..." dedim. "Revaçta değiller. En azından henüz."

Dorian omuzlarını silkip iki parmağıyla dergiyi kendisine yaklaştırdı, "Evet, bir bakalım, ilk olarak şunu isterdim," dedi.

Başımı sallayıp pencereden dışarı baktım. "Victor'a söyleyeceğim," dedim ve sonra da bir sırıtışla ekledim: "Bana öyle geliyor ki sadece sana yaranmaya çalışıyorlar. Bununla ilgili en ufak şeyle ilgilenmen bunun kanıtı."

Dorian sırıtıp koyu kahverengi deri ceketiyle kaplı kollarını birbirine bağladı. Düzgün kesilmiş açık kumral saçları vardı. Benim kadar uzun değildi, çoğu zaman güneş gözlükleriyle kapattığı parlak mavi gözleri vardı. Sekiz yıldan beri insan öldürüyordu. (İlk karşılaştığımızda bunu bana sanki emlakçıda çalışıyorum der gibi rahatça söylemişti.) Sadece yirmi altı yaşındayken iyi olduğunu kabul etmeliydim. Victor Faust'un erkek kardeşi Niklas Fleischer gibi Dorian da disiplinli değildi ve bazen de pervasızdı. Çoğu zaman bunun onda işe yaradığını kabul etmek gerekirdi ama.

Karşıdan bana gülerek başını salladı. "Şu kahpelerden birini paketlemek isterdim. Doğru. Beni yakaladın." Ellerini kaldırdı, ileriye doğru masanın üzerine koydu. "Ama sadece işi bittikten sonra yatağımdan kovduğumda yüzündeki ifadeyi görebilmek için."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yaa, tabii."

Başını salladı. "Evet, bir kadına tüm gün bunları yapabilirim ama günün sonunda evime, aileme hoş, sakin, saygı duyulan bir kız getirmeyi isterim, bilirsin."

"Ailenin öldüğünü sanıyordum," dedim ve kahvemden bir yudum daha aldım.

Dorian omuzlarını silkti, başının üzerine kollarını uzatarak gerindi. "Evet, öyle ama sen mevzuyu anladın."

Sesini kesmesi umuduyla "Elbette," dedim. "Ama her nasılsa uslandığını göremedim."

"Uslanmakla ilgili hiçbir şey söylemedim."

"Pekâlâ, genellikle hoş, sakin ve saygıdeğer olmak uslanmak anlamına gelir," dedim.

Başını geriye doğru atıp hafif bir kahkahayla "Belki senin dünyanda," dedi. "Zaten sadistin tekisin. Hoş, sakin, saygıdeğer bir kızın sana yaklaşacağından şüpheliyim."

Oysa bodrumumda bir tane vardı. Kaçıp beni öldürmesin diye odada onu prangaya vurmuş olsam da Cassia karşılaştığım en iyi, en saygıdeğer kızdı. Ve ben çok kadın tanımış, çok kadını kırmıştım.

Dışarıda park alanına çekilmiş siyah bir arabadan bel hizasında siyah, kalın bir mont giymiş, kısa boylu, kel bir adam çıktı. Farları açıktı, uzun pencereden içeri bize doğru süzülüyor, motor hâlâ çalışıyordu. Dondurucu aralık havasında arkasından dumanlar tütüyordu.

Uzun pencereden gözlerimi üzerinden ayırmadan, "James Woodard," dedim.

Kurban giden arabayı bırakıp, biraz ötedeki kendi arabasına yöneldiğinde Dorian başını döndürüp baktı.

Rolex saatime baktım. "Aynı saat. Tıpkı geçen hafta olduğu gibi."

Dorian, "İstikrarlı," dedi.

"Evet, şanslıyız, bu onun ilk hatası," diye karşılık verdim.

Kalkıp ahşap sandalyeye astığım siyah montumu aldım ve kollarımı içine sokup fermuarı boğazıma kadar çektim. Dorian da aynısını yaptı. Dışarıya, soğuk havaya çıkmadan önce arabanın park alanından tamamıyla çıkmasını bekledik. Park yerinin öteki ucundaki arabama vardığımızda James Woodard bize baktı ama ikimizle de göz kontağı kurmadı. Woodard kahve dükkânından çıkan herhangi bir müşteri gibi yanımızdan geçti. Çok zeki bir adam değildi ve en basit konuları yapmak için bile işe alınması şaşırtıcıydı.

Aptallığı, yeni grubumuzun bilgilerini başka bir karaborsa şirketine satmasının yanı sıra, ondan kurtulmamız için bir nedendi. Çok fazla şey söylememişti ve hiçbiri doğru değildi. Victor, Woodard'ın grubunu geçen ay aldığından beri ona karşı şüpheliydi. O günden beri de Woodard'a satıp satmayacağını denemek için bizim hakkımızda yanlış bilgi veriyordu. Sattı da. İki sefer. Tesadüfe bakın ki siyah arabada onu bırakan adam alıcıydı ve bizim adamlarımızdan biriydi.

Benim olaya dâhil olma sebebimse başka birine bilgi satıp satmadığını anlamak ve başkalarını da bu işe bulaştırıp bulaştırmadığını öğrenmek için onu sorgulamaktı.

Birini gebertmek için mükemmel bir gece... Woodard'ı evime geri getirmek için iki saatim kalmıştı.

Cassia'ya dört saat demiştim ve sözlerimi her zaman tutardım.

Dorian'la arabama atladık, motor çalıştı. Woodard park alanından önce çıktı, gideceği yer çoktan belliydi, sadece otuz saniye bekledikten sonra onu takip etmeye başladım.

"Ne salak," dedi Dorian kahkahalarla. "Victor, Woodard'ın ne kadar süre Norton'un altında çalıştığını söylemişti?"

"İki yıl," dedim park alanından çıkarken doğuya doğru yöneldim.

"Pislik!" diye tekrar güldü Dorian. "İki gün kalmasına şaşırdım."

"İşte bunda sana katılıyorum," dedim gözlerim karanlık yoldayken. Woodard'ı gözden kaybetmemek için hız limitini sabit tutuyordum.

"Çoğu zaman zıt düşünürüz, değil mi?" diye sordu Dorian. Umursadığından değildi ama en azından başkalarıyla iyi geçinmeyi denemeyecek kadar da kaba sayılmazdı.

"Hayır, aksine, çoğunlukla sana katıldığımı kabul etmeliyim," dedim. "Sadece şu enerjik metotlarına uyum sağlamak biraz zaman alıyor."

Bu sefer kahkahası arabayı doldurdu.

İnanmayan ve dalda geçen bir edayla, "Ciddi misin?" diye sordu. "Sen lanet olası korkunç adamın tekisin. Ben sadece insanları vuruyorum. Seninse tam teşekküllü bir seri katil olmana ramak kaldı. Uyum sağlamaktan bahset sen."

Korkunç olduğumu söylüyordu ama benden ya da bu durumla ilgili herhangi bir şeyden korktuğunu sanmıyordum. Korkmayacak kadar umursamaz ve kendinden emindi.

"Dâhil olmayacağını kabul ediyorum öyleyse," dedim ona bakıp sırıtarak.

Dorian gülüp başıyla onayladı. "Evet, onun hepsi senin. Tartışmaya gerek yok."

Bu iyiydi çünkü bu akşamki sorgulama için her zamankinden fazlasına ihtiyacım vardı.

Ve seyircim de bir kişiyle sınırlıydı.

Woodard'ı, Victor'un patronunu öldürüp tüm işleri devraldığı günden beri kaldığı evine kadar takip ettik. Woodard'ın ayrıca Roland Park'ta zamanının çoğunu geçirdiğine bizi inandırmaya çalıştığı bir evi daha vardı. Bu adam aşağılık bir pislikti çünkü bir karısı ve iki kızı vardı ve onlar Roland Park'taki evlerinde adamın bulaştığı işlerden dolayı korunmasız, tehlikelere açık bir şekilde yaşarken, kendisi kiralık evinde saklanıyordu.

Aylık iyilik kotam için onu bu gece öldürmeyi düşündüm çünkü eğer o ölürse karısı ve kızları daha uzun yaşayabilirdi.

Woodard arabayı park ettikten sonra kendini eve kilitledi. Dorian ve bense arabayı sokaktaki kalın bir ağacın gölgesine çektik. Alt kattaki pencerenin camından bir ışık parıldıyordu. Dorian arkayı tutarken ben de ön kapıya yöneldim. Köşeyi dönerken botlarının karda çıkardığı sesi duydum. Dorian'a pozisyonunu alması için biraz süre tanıdım ve ardından kırmızı boyalı kapıya doğru muştalarımı kaldırıp üç sefer vurdum.

Kapının kasası uzunluğundaki ince cam pencereyi kaplayan perde, Woodard'ın beni görmeye çalışmasıyla kımıldadı. Kapı girişindeki lamba vuruyor ve ben de kapı deliğinden bana baktığını bildiğimden gülerek bakıyordum.

Yüzümdeki gülümsemeyle iki parmağımı kaldırıp el salladım.

Sinirli bir şekilde, "Lanet olası, sen de kimsin?" diye sordu. Sesi aramızdaki kalın tahtadan dolayı derinden geliyordu.

Kim olduğumu, daha doğrusu buraya neden geldiğimi biliyordu ve bu kapıyı açmaya niyeti yoktu.

"Aç kapıyı, James," dedim melodili bir şekilde. "Konuşmamız gereken şeyler var."

"Gi-Git buradan!" Sesi titriyordu."Be-Ben seni tanımıyorum ve eğer gitmezsen polis çağıracağım!" Bunu sanki polislerin ona gerçekten yardım edeceğinden eminmiş gibi söyledi.

Kapının önünden ayrılmayınca kendinden emin hali söndü ama benim yüzümdeki gülümseme gücünü yitirmedi. Ellerim önümde bağlı bir şekilde bekledim.

Birden ritmik bir bip sesi işittim, sanki Woodard kapının yanında alarm tuş takımına basıyordu.

Alarmı kurmaya çalışırken mekanik bir ses, ARKA KAPI AÇIK dedi.

Sonra içeriden boğuşma sesleri duydum. Yüksek sesle kapı çarpması, yere düşen camların şıngırtısı...

"Hayır! Lütfen! Be-Ben... lütfen!" Woodard'ın sesi zar zor çıkıyordu; sanki bir şeyler, belki de Dorian'ın kolu boynunu sıkıyordu.

Dorian'ın, "Otur ve kapa çeneni," dediğini duydum ve onu Woodard'ın yüzünün önünde silahını sallarken resmettim.

Her şey sakinleşti ve girişteki ışık sönüp beni karanlıkta bıraktı. Bir saniye sonra ön kapının kilidinin açıldığını duydum.

Woodard ön odadaki büyük bir koltuğa itilmişti.

"Ben... Ben kim olduğunuzu bilmiyorum yani..."

Onun karşısında, kırılmış bir vazonun etrafında durarak "Tabii ki kim olduğumuzu biliyorsun," dedim.

Bacaklarından ayak iskemlesini çektim ve direkt önüne oturdum. Kollarımı dirseklerimden bacaklarıma dayadım, ellerimi bacaklarımın arasına sallandırdım.

Woodard titriyordu, yanındaki masanın üstündeki lambanın loş ışığında çenesinin titreyişi çift görünüyordu.

Koyu mavi ve kahverengi renginde, karışık bir uzun kollu giymişti, üstteki üç düğmesi açık bırakılmıştı ve alttan beyaz atleti görünüyordu. Ucuz kolonya kokuyordu.

Kısa elleriyle Woodard gözlüğünü ortasından tutup burnunun üzerine çekti.

"Bak, gerçekten. Neden burada olduğunuzu bilmiyorum," dedi. Oldukça acınacak bir haldeydi, boncuk mavisi gözleri bir bana bir Dorian'a bakıyordu. "Norton için çalışmıyorum artık. Birileri devraldı. Ben de bana söyleneni yaptım."

Omuzlarımı silkip arkasına doğru rastgele baktım. Onu sandalyemde hayal edemiyordum.

"Öyleyse neden burada olduğumuzu biliyorsun," dedim. "Güven bana dostum, ilk iş olarak dürüst olalım bence."

Woodard, Dorian'a baktı.

"Kim olduğunuzu söyleyin bana," dedi. Bu bir istekten daha fazlasıydı ve tekrar bana baktı. Gözlerinde bir farkındalık oluşmuştu. "Si-sizi... ikinizi hatırlıyorum. Sisiz kafedeydiniz. Beni takip ettiniz, değil mi?"

"Bunun bir önemi var mı?" diye sordum.

İskemleden doğruldum, montumu düzelttim.

Dorian'a "Evi ara," dedim. "İşin bittikten sonra eve bir temizlikçi yollarım."

"Bekle... ne yapıyorsunuz?" diye sordu Woodard oturduğu koltuktan, sinirliydi.

Montumun cebinden bir şırınga çıkarttım, iğne ucu koruyucusunu çıkarttım.

"Hayır... be-bekle bir dakika! Ba-bana hiçbir şey sormadınız ki! Bana konuşma şansı vermediniz bile! "

Senin konuşmanı istemiyorum.

Dorian bana sorgulayan bir ifadeyle bakarken kaşlarını çattı.

Derken Dorian silahını namluya endişeli gözlerle bakan Woodard'a doğru sallayarak, "Bakalım ilk ne söyleyecek," dedi. "Konuşacak çok pislik var, Gustavsson. Eğer adamımız konuşmak isterse, ben dinlemeye hazırım."

Gözleri aramızda gidip gelerek benim de aynısını yapacağımı ümit ederek, "Evet..." dedi Woodard.

Fakat birden suratına tokat yemiş gibi baktı. Boncuk gözleri büyüdü, nefes alışı hızlandı.

Titreyen, tombul parmağıyla beni işaret etti.

"Gustavsson? Se-sen Fredrik Gustavsson... Uzman dedikleri?" Koca kafası sallanmaya başladı, tekrar ve tekrar. "Hayır... Be-ben bilmek istediğiniz her şeyi size söyleyeceğim. Saklayacak bir şeyim yok ki. Kimin için çalıştığınızı bilseydim – lanet olsun kim olduğunuzu bilseydim- kapıda bırakmazdım, soru sormazdım, işi hemen hallederdim."

"Anlatacak bir şey yok," dedim. "Kime ne sattığını biliyoruz. Bunun geri dönüşü yok." Onu sorgulayıp, öldürmem gerekiyor, Cassia'nın da bunu görmesi gerekiyordu. "Kalk."

Woodard, Dorian'a, onu kendisine biraz daha zaman veren kişi olarak gördüğünden yardım et der gibi baktı. Woodard'ın şansı varmış ki, Dorian kâğıt işlerini pek sevmezdi ve Woodard'ı şu anda sağ tutan tek şey ben ayrıldıktan sonra Dorian'ın bakmak zorunda kalacağı bir ev dolusu dosyaydı. Başka bir durumda Dorian, Woodard'ın kafasını arkasındaki iğrenç duvar halısına çoktan geçirmişti bile.

Dorian, "Beş dakika," dedi. "Hadi adamım, adam konuşmaya hazır."

Woodard öfkeyle başını salladı, elleriyle sandalyenin kollarını tutarken çenesi jöle gibi oynuyordu.

Yavaşça iç çektim ve kollarımı iki yanıma sarkıttım. İçinde Woodard'ı evime sessizce götürebilmem için uyumasını sağlayacak karışım olan şırıngayı parmak uçlarımdan sarkıttım.

"Üç dakika," dedim.

"Pe-peki üç dakika," diye kekeledi Woodard. "Ben hain değilim."

Arkamdan, "Öyleyse bir yalancısın," dedi Dorian.

"Hayır," diye başını salladı Woodard. "Beni park alanına bırakan Marion Callahan'a bilgi *sattım* ama..."

"Bana hain gibi geliyor," dedi Dorian silahını Woodard'a uzatarak.

Yanına gidip soğuk çeliği tutup indirdim. En son isteyeceğim şey benim kurbanımı Dorian'ın öldürmesi, silahı yakınımda patlatıp kulaklarımı sağır etmesiydi.

"Zaman geçiyor," dedim Woodard'a.

Haki renk pantolon giyinmişti, arada bir de dizlerini dövüyordu.

"Yeni patrona korunmaya değer olduğumu kanıtlamak istedim," dedi Woodard. "Çünkü Norton öldürüldüğü gün dışarıda işteydim ve sizler işi devraldınız. Bana bakın. İlk bakıldığında mala benziyor muyum? Yeni patronla da hiç yüz yüze gelip tanışmadım." Duraksadı. Bense çoktan hayal kırıklığı içindeydim. "Tanrı aşkına! Ailemle yaşadığım evin yakınında Marion Callahan bana yaklaştı. Eğer yeni patron ve işleri hakkında onlara bilgi verirsem, bana ekiplerinde en üst seviyede bir pozisyon vereceklerine dair garanti verdi. Ta-tabii ki, bir katil olarak değil." Alıngan bir şekilde güldü. "Sahada iyi değilimdir. Hayatımda hiç kimseyi öldürmedim – bir kez oldu ama o da kazayla."

"İki dakika," diye ona hatırlattım.

Başını sallayıp devam etti: "Callahan ile iki kez buluştum ve ona iki tane flaş bellek verdim. Sahte bilgiydi. Bu belleklerdeki hiçbir şey gerçek değildi. Sahte isimler, sahte yerler, lanet olsun asla olmamış bir olayın ayrıntılarını dahi uydurdum."

"Bunu neden yaptın?" dedim.

Cassia ile ilgilendiğim kadar bununla da ilgilenmeliydim. Bu benim işim ve çabamın yüzde birinden azını Victor Faust'a vermeye içim el vermiyordu.

"Çünkü Callahan'ı inceledim," dedi Woodard. "Bilgisayar ve istihbarat konusunda işimi bilirim. FBI, CIA,

Interpol'ün verilerine, herhangi bir veri tabanındaki herhangi bir kişinin bilgilerine ulaşabilirim. Ancak Callahan hiçbir veri tabanında yoktu. Hiç. Parmak izlerini de bana verdiği iş kartından almıştım. İki hafta boyunca onu her şeyle karşılaştırdım. Hiçbir şey çıkmadı."

"Bu o kadar da sıra dışı değil," dedim. "Eğer uzmanlık alanını hesaba katarsak..."

Woodard koltukta doğruldu, muhtemelen ne kadar düşünceli olduğunun kendisi bile farkında değildi. Ona izin verdim, Dorian da öyle. Ama silahını yanında hazır etmeyi de ihmal etmedi. Woodard yürümeye başladı, iki adımda bir geriye bize bakıyordu, açıklama yaparken yoğun bir şekilde ellerini kullanıyordu.

"Hadi ama," dedi sanki daha iyisini bilmeliymişiz gibi. "Her zaman bir tür kayıt vardır, izci kız başvurularında olsa bile. Kimse hayalet değildir. Kimse bu adam gibi değil."

"Yani öyleyse sahte isim kullanıyor ve hiçbir yerde kaydı yok," dedi Dorian benim gibi gittikçe sabırsızlanarak. "Bu ne ya? Kaydının olmaması iyi olduğundan başka bir şeyi kanıtlamaz."

Woodard soğuk bir şekilde güldü. "Eğer Patron değilse..."

Bu bizim dikkatimizi çekti.

Dorian'la kısa bir anlığına birbirimize baktık.

"Hiç kanıtın var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi Woodard. "Ama bir düşünün, besin zincirinin en üstündekiler hep korunanlar olmuştur. Sağ

kollarından ve kapı bekçisinden başka hiç kimseyle bağlantıları olmamıştır. Kimseye güvenmezler, en ufak bir şüphe ve ihanet kırıntısında hemen öldürürler. Bu yüzden patronları bulmak daha zordur." Woodard yüzünde karanlık gülümsemesiyle beni işaret etti. "Vonnegut'ı hiç gördün mü?" diye sordu. Önceki patronum hakkında bir şeyler bilmesi ya da benim patronum olduğunu bilmesi beni şaşırtmıştı.

"Hayır," dedim. "Yüz yüze değil."

Woodard'ın çatlamış dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

"İlk adını biliyor musun?"

Cevap vermedim ama yüzümdeki şaşkın ifadeden cevap muhtemelen anlaşılıyordu.

"Tahmin ettiğim gibi," dedi Woodard.

Bu durumla ilgili artık tamamen kendinden emin hisler içindeydi. Ben de Cassia'ya zamanında dönme endişesini bir kere atmış ve Woodard'ın bize söylediği şeylere odaklanmıştım.

Dorian silahın namlusunu gösterdi ve Woodard'ı göğsünden ittirerek sandalyeye oturtturdu.

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi Dorian. "Marion Callahan da senin alçak poponun emir zincirinde üstte olduğunu aktarıyordu. Patronumuz ne yaptığını biliyor. Eğer Callahan başka bir grubun lideriyse, sana niye bulaşsın ki? Eğer bir hayaletse, neden kaynağına gidip de patronumuzu çıkarmasın?"

"Çünkü Callahan patronumuza ulaşamaz," dedim, Dorian'ı Woodard'dan uzaklaştırmak için omuzlarından çekerken. "Eskilerin yaptığı gibi hainleri ayıklıyormuş gibi görünerek güven kazanıp emir komuta zincirinde yükselmeye çalışıyor."

"Tamam ama patronlar ne zaman sahaya çıkıp ellerini böyle kirletirler?" dedi Dorian iyi bir noktaya parmak basarak. "Niye çıkıp risk alsın ki? Adamlarından birine yapmasını emretmek varken?"

"Çünkü en iyi saklanacak yer açık alandır," dedim. "Ve ben de yeni bir patron çıkarmak isteseydim bunu muhtemelen kendi başıma yapardım."

Woodard bunun daha iyi söylenemeyeceğini belirtircesine beni başıyla onayladı.

Victor Faust bile tek başına lider ortadan kaldırmayı istemekle suçluydu. Bir başka rozet, madalya... Yani tamamen anlaşılabilir. Victor beni Fransa'ya François Moreau'dan New York'daki emanet dolabının anahtarını almam için yolladığında, liderleri Sebastien Fournier'i öldürmem için göndermemişti. Fournier'i saf dışı bırakacak kişinin kendisi olacağı konusunda ısrarcıydı.

"Söylediklerini ciddiye alabilmemiz için kanıtlaman gereken bir şey var," dedim ve Woodard'ın önündeki sedire parmaklarımdan sallanın iğneyi iyi gördüğünden emin olarak tekrar oturdum. "Marion Callahan'a sattığın belleklerdeki bilgiler."

Woodard hızlıca başını salladığında çenesi tekrar titredi.

"Teyit edilebilir," dedi ellerini teslimiyete havaya kaldırarak. "Yemin ederim," dedi.

Sol tarafımda duran Dorian'a baktım, "Bu akşam bebek bakıcısı olacağa benziyorsun," dedim. Anında agresifleştiğini hissettim. "Buradan çıktıktan sonra patronumuzla konuşup burada, bu akşam söylenen her şeyi anlatacağım."

"Seni lanet olası, ciddi olamazsın," diye çıkıştı Dorian, silahı tutan elini savurarak. "Ben burada kalamam. Öksürük pastili gibi kokuyor ve..." yüzünü buruşturarak, "Peynir," diye ekledi.

İskemleden kalktım, cebimden koruyucu kapağı alıp iğnenin ucuna taktım.

Dorian'ı yürüyerek geçerken omzuna dokunup, "Hikâyesi doğru değilse, onu vurabilirsin," dedim.

Bu hikâyenin devamını daha sonra Dorian'dan hiç duymayacağımı bilsem de onu James Woodard'la orada bıraktım ve yapmam gereken şey için yola çıktım.

İlk önce Victor'u arayıp bu akşam Woodard'a olan ziyaretimizde olanları anlattım. Yapman gerekenler söylenene kadar bekle dedi ki bu beni gecenin geri kalan kısmında bir şey yapmaktan kurtardı.

Şimdi Cassia'ya odaklanabilirdim.

Dilim damağım kurumuştu. Aklımdan vahşice sorgulamalarla başlayıp Cassia'nın geçmişine dair, çoğunlukla da Seraphina'ya dair, her şeyi hatırladığı türlü senaryolar geçiyordu. Ancak görüldüğü gibi çok fazla beklemiştim ve sorguya götürecek kimse de yoktu.

Bu akşamın ters gidişini düşündükçe kendimi sinirli ve yenilmiş hissettim, ellerimi iki elimle direksiyona vurdum. Ensem terliyordu. Dönüş yolunda dişlerimi gıcırdatmaktan çeneme ağrılar girmişti.

Bir sonraki sorgu işi için bir veya iki hafta daha beklemem gerektiğini düşündüğümde, eski yöntemlere dönmekten başka çaremin kalmadığını da kabullenmiş oldum.

Yolun ayrıldığı yerden keskin bir U dönüşü yaptım ve başka seçeneğimin olmadığı zamanlarda kullandığım yedek listemdeki bir adamı bulmak için doğuya doğru yöneldim.

7. BÖLÜM

Cassia

*Cehennemden kurtulmak için uzanan elleri yakıcılığın*dan tutamadığım gibi, adamın çığlıkları kulaklarımı korkuyla dolduruyordu. Tek yapabildiğim hiçbir şey duymamak için ellerimle kulaklarımı sıkı sıkıya kapatmak oldu. Bakmak istemiyordum; ama bilinçaltımda bir şeyler sanki bunun bir parçasıymışım gibi beni gözlerimi açmaya zorluyordu. Yere oturdum, sırtımı duvara dayayıp cenin pozisyonu aldım. Burası sevdiğim köşeydi. Kalın bir plastik camın ardında korunan kocaman televizyonun en uzak noktasındaydı. Televizyon, bodrumun diğer taraflarını canlı bağlantıyla gösteriyordu; kalın bir duvarla kapalı olan tarafı ve tek bir ahşap kapının olduğu yeri. Kapı o kadar inceydi ki odadan gelen sesleri duymak için televizyonun sesini açmama gerek kalmıyordu.

"Lütfen... lütfen... dayanamıyorum artık," diyordu adam, kâbuslarıma giren o kara, uğursuz sandalyeden. "Sana her şeyi söyledim! Bilmediğim şeyi nasıl söyleyebilirim?" Adamın şişmiş ve patlamış dudaklarından kan fışkırıyordu. Fredrik dişlerini sökmeden önce onu dövmüştü.

Fredrik onu neden dövmüştü? Hiç böyle yapmazdı.

Korkuyordum.

Onu kızdırmış mıydım?

Ağzımın kenarlarından akan salyaları sildim, kirpiklerimin arasından pütürlü yanaklarıma gözyaşlarım akarken gözlerimi kapattım. Kollarımla kıvrılmış bacaklarıma sımsıkı sarıldım. Her yerim titriyordu. Her bir zerrem o kadar titriyordu ki sanki parçalara ayrılacakmışım gibi hissediyordum. Ağlayarak ileri geri sallanıyordum.

Sonra şarkı söylemeye başladım. O şarkıyı bilmiyordum ama çok tanıdık geliyordu. Sözlerini biliyordum ama nasıl öğrendiğimden emin değildim.

Adamın çığlıkları arttıkça kulaklarımı daha da sıkı kapattım, sesimi daha da arttırdım.

Daha sesli şarkı söyledim.

Fredrik

West Side'dan eroin satıcısı olan Dante Furlong'un tepesinde elimdeki kanlı pensenin işi bittiği gibi durdum. Kanı bile normalde olduğu gibi metalik ve sert kokmuyordu. Bir köpeğin koklaması gibi birinin kanındaki kötülüğü koklamak mümkün müydü acaba?

Benim kanım da onunki gibi iğrenç kokuyor muydu mesela?

Kocaman gözleriyle biraz donuk, biraz da sorgular bir şekilde bana baktı. Beni durduranın, onu da daha fazla acı çekmekten kurtaranın güzel sesi olduğunu biliyordu. Ama bunun ne kadar süreceğinden endişeliydi. Koltuktaki ben de olsaydım aynı şeyden endişe duyardım.

"Bu-bu ne şimdi?" diye sordu. Ön dişleri olmadığından dilini doğru kullanamadığı için peltek konuşuyordu. "Bu ses kimden geliyor?"

Uzun, kirli parmakları, koltuğun kollarının köşesini tutuyordu, bileklerinden bağladığım deri kayışlardan hâlâ kurtulmaya çalışıyordu. O anda bunu bilinçli yapmadığını, acıyı hissetmemek için içgüdüsel bir tepki olduğunu anladım. Ve vücudu henüz kendini salmayı reddediyordu.

Cassia'nın da duvarın diğer tarafındaki yassı ekrandan bana baktığını bildiğimden kameranın gizlendiği duvara doğru direkt baktım.

Connie Francis'den *Where Are The Boys?* şarkısını söylemeyi birden kesti. Onun sesinde kaybolmaya başlamıştım ki susup beni ana geri döndürmüştü.

Bu çok daha iyiydi.

Ben de işime geri döndüm.

"Lanet olası! Hayır! Lütfen! Seni..." Dante'nin sözlerinin kalanı karmaşık ve boğuk sesler şeklinde çıktı.

Kerpeteni kemiğin kırılma sesini duyana kadar sıktım. Çıkan dişi yanımdaki gümüş tepsiye, diğer altı tanenin yanına koydum.

Dante boğazının gerisine akan kanla tıkandı. Bedeni sudan çıkmış balık gibi şiddetle titriyordu. Solgun, boncuk mavisi gözleri tükenmişlik ve acıdan açılıp açılıp kapanıyordu. Ancak acıyı henüz hissetmemişti, daha tırnaklarını çekecektim.

"Be-ben artık satmayacağım," diye bağırdı. "Yemin ediyorum! Yapmayacağım." Kelimeleri hıçkırıklara karışıyordu. Kıvırcık siyah saçları yağlıydı ve sandalyenin arkasındaki bir serum ayağına bağlı projektörün altında parlıyordu.

Dante'nin üzerine eğilip gözlerinin içine baktım.

Sakin ve korkutucu bir sesle, "Sen bir yalancısın," dedim. "Sen tam bir yalancısın. İç çamaşırındaki leke gibisin. Senin gibi adamlar asla durmaz. Acı dolu ifadenle yalvaracaksın ama buradan gitmene izin verdiğim an,

saniyesinde terk edilmiş evlerde kalan küçük çocuklara eroin satacaksın."

"Küçük ço-çocuklar mı? Adamım ben çocuklara satmam!"

Kanlı ve tükürüklü çenesini kauçuk eldiven kaplı elimle sert bir şekilde kavrayıp burdum; tırnaklarımı tıraşsız yanaklarına batırdım. "Oral seks karşılığında kaç küçük çocuğa hap verdin?" Yüzünü daha da sıkıştırdım.

"Se-sen neden ba-bahsedi-yor-sun?"

"KAÇ ÇOCUĞA?!"

Tırnaklarımı yanaklarına öyle bastırdım ki alt çenesinin kemiklerini hissedebiliyordum. El ve ayak bilekleri gibi başı da koltuğa bağlıydı. Yana doğru hareket etmeye çalıştı ama hareket etmesine izin vermedim.

Korkmuş yüzüne bakarak, "KAÇ ÇOCUĞA?!" diye sordum.

Konuşmaya çalıştı, konuşabilsin diye çenesini biraz gevşettim.

"Bi-bilmiyorum! Birkaç tane, bilmiyorum! Ancak çocuk değillerdi, belki ergen! Ama küçük ço-çocuk DEĞİLLERDİ! Hayatım üzerine yemin ederim. Bir daha asla satmayacağım. Sa-satmayacağım!"

Gözümü bile kırpmadan kerpeteni ağzına sokup bir sonraki dişe yöneldim. Bedeni koltukta kasılıyor, pis parmakları kendi içine kıvrılıyor, açık mavi kotuyla baldırları beton parçası gibi sertleşiyordu. Gözlerini öyle sıkı yumuyordu ki gözlerinin kenarında yüzlerce kırışık oluşmuştu.

Cassia, Connie Francis şarkısını tekrar söylemeye başladı.

Dante'nin dişini daha sert çekerek şarkıyı duymamış gibi davranmaya çalıştım. Dişleri acımasızca tek tek çıkarttım. Sanki ne kadar agresif olursam, Cassia'nın sesini de o kadar bloke etmiş olacaktım. Asla şu kendine hâkim olamayan sinirli kişilerden değildim. Kurbanların gözünde rahatsız olduğum şeyleri onlara hissettirmeden hâkimiyet kurduğum için kendimle gurur duyardım. Ancak Dante biliyor olmalıydı. Başının üstündeyken, gözlerimden Cassia'nın beni rahatsız ettiğini anlamış olmalıydı.

Gözyaşlarımı tuttum.

Geri adım attım, kerpeten ayağımın yanına, betona düştü. Ağır ve derin derin nefesler alıyordum. Gözyaşlarımı tutmaktan gözlerim yanıyordu.

Bunu bana neden yapıyordu? Bunu bana yapmasına neden izin veriyordum?

Kollarımı kaldırıp gömleğin yenlerinin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Çekiştirdiğimde beyaz kumaşa ince bir kan lekesi bulaştı.

Hiçbir zaman böyle cıvık, böyle dağınık olmamıştım.

Dante'nin acıları bittiğinde şarkı da duruyordu. Bir nevi motifti bu. Şimdi anlıyordum. Cassia adamın çığlıklarını bloke etmek için şarkı söylüyordu.

Onu incitmiştim.

Ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Ancak daha da kötüsü bunu umursadığım için de kendimden nefret ediyordum.

Parmaklarıma kan bulaşmasın diye kauçuk eldivenleri çıkarırken eldiven şakladı, sonra da onları yere, kerpetenin yanına attım ve sonra bodrumun Cassia'nın tarafındaki kısmına geçip köşede onu elleriyle yüzünü kapamış ağlarken buldum.

8. BÖLÜM

Fredrik

Yanından yürüyüp geçtim, yatağının çok da uzağında olmayan dinlenme odasına gittim. Bodrumun Cassia'nın kullandığı tarafı gibi temiz ve rahattı. Fildişi renk duvarları, süslü mermer tezgâh, mermer çini zemin... Greta burayı temiz tutuyordu. Her gün buraya inip tuvaletin, lavabonun ve banyonun temizliğini yapardı. Tuvalet malzemelerini tazeler ve temiz havlusu olup olmadığını kontrol ederdi. Cassia'nın alanındaki her şey kusursuzdu.

Bu kusursuzluk ben kanlı ellerimle beyaz tezgâhın kenarına dayanıp lekeleyene kadardı. O kadar dikkat etmeme rağmen ellerimi batırmayı nasıl başardım bilemiyordum.

Doğru düşünemiyordum!

Lavabodaki bronz kolu çevirdim, akan suyla ellerimi yıkadım, gerektiğinden fazla sabun aldım, tıpkı bir cerrahın ameliyattan önce ellerini ovarak temizlemesi gibi sert bir şekilde ellerimi ovdum. Temiz olmalarını istiyordum; ama daha ziyade oyalanmak için böyle

yapıyordum. Onunla karşılaşmak, Cassia'nın ağlamasını görmek istemiyordum.

Ancak şu şarkı söyleme işi... Bunu daha önce yapmamıştı. Bir şeyler hatırlamış olmalıydı. Bunu öğrenmem gerekiyordu ama yine de onunla yüz yüze gelmek istemiyordum.

Su hâlâ akıyordu, ellerimi tezgâhın kenarına dayadım, başımı eğerek yavaş yavaş nefes aldım.

Toparlan Fredrik, dedim kendime, *Toparlan. Her şey Seraphina için. Bunu hatırla.*

Bu kadar uzamasını hiç istemezdim.

Yangın gecesi Cassia'yı sığınaktan aldığımda - hastaneye götürülmek istememişti- ne olduğunu tahmin edememiştim.

Ve şimdi, bugün, yaklaşık bir yıl sonra, Seraphina'yı bulmadığım gibi beni ona götürecek kadına karşı pişmanlık ve sevgi de hissetmeye başlamıştım.

Bunu yapamazdım.

Hayatımda daha önce hiç böyle bir çatışma yaşadığımı hatırlamıyordum. Alabildiğine tatlı, masum, bacağındaki örümceği dahi öldüremeyecek kadar çocuk ruhlu bir kadın olan Cassia'ya zarar vermiştim. Hepsi sevdiğim Seraphina'yı bulmak içindi. Yılanın zehrini ısırdığı yerden çıkarmak gibi bu zavallı kızı kullanarak Seraphina'ya ulaşmaya çalışıyor ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Ancak bu tek yoldu.

Cassia *tek* yoldu.

Derken önümdeki küçük oval aynaya baktım.

Tıraşsız yüzümde ince çizgiler halinde kan lekeleri vardı. Ellerimi suyla doldurup yüzüme vurdum; tatmin olana kadar belki dört kez. Uzanıp duvardaki askıdan el havlusunu alıp kurulandım. Gömleğimde de kan olduğunu fark ettim ve çabucak soyundum.

Nasıl böyle dikkatsiz olabilmiştim?

Musluğu kapattığımda su sesi kesilince Cassia'nın ağlamasını tekrar duydum ve bu âdeta içimi yaktı.

Lanet olsun, hiçbir şey beni böyle bölmemişti. *Böyle* değil. Herhangi biri için acı ve üzüntü hissetmemiş, beni kontrol etmesine izin vermemiştim. Seraphina'yla bunu hissetmek zorunda değildim. Böyle değil. Hiç güzel değil. O ve ben birbirimize benziyorduk, aynı sadist kumaştan kesilmiş iki yaralı ruh... Kâh kendi acılarımızla kâh başkalarının bize yaşattığı acılarla büyümüştük.

Aynaya bakarak kendime sordum: "Ben ne yapacağım? Geçen yıl olduğu gibi bununla mücadele mi etmeliyim yoksa teslim bayrağını mı çekmeliyim?"

Hayır diye başımı salladım. *Hayır. Hayır.* Aynaya bir yumruk attım. Çatlayan yerler cildimi kesmeden lavaboya düşüp daha küçük parçalara ayrıldı. Tekrar aynaya dönüp baktığımda karşılaştığım şey yüzümün görünmeyen, eksik parçalarıydı. Camın değil benim eksik parçalarım...

Beni kumaşa sarıp umumi bir tuvaletin yanına bırakan annemden ötürü hiçbir zaman tam hissetmemiştim.

Dinlenme odasından çıktığımda ilk olarak camın arkasına monte edilmiş televizyona baktım. Dante koltukta hâlâ mücadele ediyordu. Yanında olduğumdan daha tetikte duruyordu. Bu evde restore etmediğim tek yer olan karanlık, rutubetli odayı inceliyor; kendine kaçacak bir yol arıyordu. Onu izlediğimden haberi yoktu. Hiçbir yere gidemiyor, kendisini bağlayan iplerden kurtulamıyordu.

"Lütfen, Fredrik, lütfen kapat," dedi Cassia mırıldanarak.

Karanlık ve kötücül yanım bana boşver demesine rağmen tereddüt etmedim. Görmeye, duymaya, odaları ayıran ahşap kapının aralarından gelen kan kokusunu almaya ihtiyacı vardı.

Televizyona doğru yürüdüm ve duvardaki raftan kumandayı aldım ve açma düğmesine bastım. Cassia parmaklarını saçlarının arasına sokup yüzünü dizlerinin arasına gömdü.

Yanında dikilip, "Üzgünüm," dedim. "Ben..."

"Ben-ni buradan çı-çıkarı-on. Yardım ed-diin!" diye bağırdı Dante kesik ve karmaşık kelimelerle.

Cassia ise Dante'nin acı çığlıklarını duymamak için acıyı kendine çevirip parmaklarını sıkarak saçlarını çekiyordu.

"Lanet olsun," diyerek ahşap kapıya doğru yöneldim ve sert bir şekilde açınca kapı duvara çarptı.

Projektör ışığının altında Dante'nin gözlerinin akı büyüdü. Yüzünü kaplayan kan kırmızıdan çok siyahtı ve

çenesinden tişörtüne damlıyordu. Yüzü kabarmıştı, dudakları kırmızı, mor ve şişti.

"Sessiz ol," diye çıkıştım.

"Yaalvarrıyoorumm. Banna zzarrar veerme arrtık!"

Sandalyenin arkasındaki uzun gümüş tepside hazır bekleyen üç şırıngadan biri saniyeler içinde parmaklarımın arasındaydı. Işığa tutarak hafifçe bastırdım, içindeki eroinden birazı dışarı fışkırdı.

"Ne-ne yapıyoorssun?" Bilinmeyenin korkusunu dibine kadar yaşıyordu; arkasına dönüp bana bakmak için çabalıyordu.

"Sessiz ol dedim." Kelimeler dişlerimin arasından tane tane çıkıyordu.

Kolunun üst tarafına sarılmış olan mavi, ince sargı bezinin gerginliğini ve yerini kontrol ettikten sonra iğneyi damarına boşalttım.

Cassia'nın dinlenme odasında ellerimi tekrar temizledikten sonra kırık aynada kendimi düşüncelere dalmış bir halde buldum. Dante artık bağırmıyordu; ama Cassia hâlâ ağlıyordu. Fakat yine de önceki kadar sesli değildi. Ancak onun ağlaması sert olsun, yumuşak olsun, bana hep aynı şekilde geliyor, canımı acıtıyordu.

Yere yanına çömelip, "Yüzüne bakmama izin ver," dedim.

Çenesinin altına parmaklarımı koyup dikkatlice yüzünü kaldırdım.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedim. "Bunu biliyorsun, an itibariyle bunu bilmen gerekiyor."

Onun yumuşak, kahverengi gözleri benim mavi gözlerime bakarken, sarı saçları savruldu. "Beni daha önce incittin," dedi, gözyaşları içinde ve sesi titriyordu. "Beni buraya ilk getirdiğinde o koltuğa oturttun. Bir daha yapmayacağın ne malum?"

"Bir daha yapmayacağım."

Yere onun tam önüne dizlerimi kırıp oturdum, kollarımı bileklerimden dizlerimin üzerine koydum.

O geceden beri bunu defalarca söylemiş olmama rağmen yine "Seni asla incitmeyeceğim," dedim. "O zaman bazı şeyler farklıydı. Sanmıştım ki sen..." Kendimi tuttum. Onunla konuşurken dikkatli olmalıydım. "Sanmıştım ki bana söylediğinden daha fazla şey biliyorsun; ama şimdi gerçeği biliyorum."

Kısa mesafeden gelip bacaklarımın arasına oturduğunda kalbim resmen eriyip aktı. Çıplak kollarımı onun küçük bedenine sarınca bedenim onunkiyle bir bütün oldu. Uzun, tatlı parmakları pazılarımda gezinirken başını göğsümle omuzum arasına koydu. Bedenini bedenimde hissettiğimde gözlerimi yumuşak bir şekilde kapatıp hafif bir nefes verdim. Göğsümü ipek bir battaniye gibi örten yumuşak saçlarını koca ellerimle okşadım. Kalbim şiddetle çarpıyordu. Bu kaçınılmaz yenilginin ilk işaretiydi ve ben kınadığım cinsten bir adam olmuştum. Uzun yıllar önce reddettiğim duyguların yoğunluğunda zayıf ve savunmasız olan adam...

Altı yıl önce Seraphina'nın o ateşte yanmama izin vermiş olmasını diledim.

"Şarkı söylüyordun," diye fısıldadım. "Connie Francis. Neden şarkı söylüyordun Cassia?"

Başını salladı.

"Bilmiyorum. Üzgünüm."

Ona biraz daha sıkı sarıldım.

"Tamam," dedim sessizce.

Biraz sonra dikkatlice, "Bir şeyler hatırlıyor musun?" diye sordum.

Cassia başını kaldırıp bana baktı.

"Fredrik," dedi benimki kadar yumuşak bir ses tonuyla. "Rahat konuşabilir miyim? Ne hissettiğimi sana söyleyebilir miyim?"

Onun bu sorusuyla şaşırdım, hatta rahatsız oldum. İzin verip vermeyeceğimi bilemedim.

"Evet," dedim daha iyi olacağını düşünerek.

Cassia bana tam döndü, yüz yüze oturuyorduk. Beyaz elbisesi dizlerinin kıvrımının üstüne düştü, ellerini güzel bacaklarının üstüne koydu. Ellerim nasıl oldu da boynunun iki yanma gitmiş, daha sonra da çenesine dokunmuştu bilmiyordum. Sanki benden bağımsızdılar ve iki isyankâr gibi kendi yollarını çizme çabasındaydılar. Onlarla tartışmadım.

Cassia'nın gözleriyle birlikte benim de sert ve kara kalbim yumuşadı.

Onu öpmek istedim; ama yapamazdım. Onu öpmem onunla diğer şeyleri yapma arzumu tetiklerdi. Ve Cassia'yla bu yola daha önce girmiştik.

Çok tehlikeli bir yoldu.

Parmaklarımı çenesinde gezdirirken, "Ne oldu?" diye sordum.

Elleriyle bileklerimi tuttu, gözlerime baktı.

"Şu adamlara yaptığın şeyler," dedi kibar ve anlaşılabilir sözcükler seçerek. "Nedenini bilmek istiyorum çünkü kalbim karanlığının karanlıktan kaynaklandığını söylüyor. Bu daha önce söylediğin gibi sadece bir iş değil. Bundan fazlası var, Fredrik."

Ellerimi boynundan çektim ve tekrar dizlerimin üstüne koydum. Şimdi bileklerimden sallanıyorlardı. Başımı salladım. On bir ay, on dokuz gündür onu burada tutuyordum ve daha önce hiç böyle bir soru sorup Seraphina'dan önceki hayatımı merak etmemişti. Merakı sadece Seraphina ile ilgiliydi, burada olma sebebi olduğu için anlaşılabilir bir durumdu bu. Sanırım biriyle bu kadar uzun zaman geçirdikten sonra, içten içe çok iyi sakladığın şeyleri dahi hissedebileceklerini hiç düşünmemiştim.

Cassia ona bakayım diye kendini bana yakınlaştırdı. Öyle ki daha fazla yakınlaştıramazdı. Sağ elini beni rahatlatmak için yanağıma doğru uzattı; ama bileğinden tutup onu geri ittim.

"Aramızda geçmişinden söz edecek biri varsa, o da sensin," dedim.

Ceylan gözlerini bir tür düş kırıklığı kapladı.

Fakat o kadar kolay pes edecek gibi durmuyordu.

"Benden çok bahsettik, Fredrik," dedi kibarca. "Ama seninle ilgili bir şeyler sorunca beni hemen tersliyorsun. Sadece bunu öğrenmek istiyorum. Ne Seraphina ne de onunla ilgili hikâye artık umurumda değil." Yumuşacık elleri bir şekilde yine yanaklarımdaydı, engellerimi nasıl geçtiği tam bir muammaydı. "Artık tek umursadığım sensin, Fredrik." Gözlerimin içine bakıp bakışlarımı yakaladı, yüzü kalp kırıklığı ve özlemle doluydu. "İçindeki kötü taraf öldürmek için neden bu kadar uğraşıyor?"

Bu sefer ellerini daha sert bir şekilde ittim.

Sorularının hepsini görmezden gelip, "Bir şeyler hatırlıyor musun?" diye sordum.

Beklediğimden daha güçlü bir şekilde, "Dur," dedi. "Bu gece beni burada yapayalnız bırakıp gitmeden önce bunu bana sen söyleyeceksin."

Gözlerindeki çaresizlik beni rahatsız etti, bakışlarımı kaçırdım.

"Lütfen..." dedi.

Sanki boğazımdan aşağı bir yumruk indi, göğsümde sıkıştı kaldı. On parmağım birden siyah, dağınık saçlarımın arasında yenilginin acizliğiyle iç çektim.

Hiç kimseye geçmişimden bahsetmemiştim. Hem de hiç. Genellikle düşünmemeye çalışıyordum; ama bazen nefes almamaya çalışmak kadar nafile günler de yaşıyordum. Sekiz yıl önce Seraphina ile tanışana kadar kontrol etmeyi bilmiyordum. Onun sayesinde Dante

Furlong gibi kötülük peşinde, etrafına zarar veren ve her gece birilerini öldürüp hiç tatmin olmayan birinden çok farklı bir adama dönüşmüştüm. Madde bağımlısı gibiydim, her zaman bir şeyler arıyor ama durmamı sağlayacak bir tatmin duygusu hissetmiyor, hep daha fazlasını arzuluyordum.

Seraphina bana duygularımı nasıl kontrol edeceğimi öğretti. Arkamda kanıt bırakmadan, çok daha temiz yöntemlerle içimdeki karanlığı sakin bir şekilde nasıl dindirebileceğimi gösterdi. Fakat Seraphina'nın hayatımdaki en büyük etkisi bana birine sahip olma duygusunu yaşatması olmuştu. Çünkü ondan önce etrafta fark edilmeden uçuşan küçük bir toz tanesiydim. Mutluluğun anlamını, memnuniyetin heyecanını, heyecan özleminin ne demek olduğunu bilmiyordum. Kızgınlık, öfke, nefret ve intikam duygularıyla doluydum ve sadece karanlıkla ölümü bilen bir adamdım.

Ancak Seraphina hayatıma giren kara meleğimdi. Sandığımdan çok daha fazla yaşanacak şey olduğunu bana gösteriyordu. Evimi yakıp arazide beni bıraktığı geceden beri de yavaşça ama emin olarak eski hayatıma yenik düşüyordum. Bu yüzden çok ileri gitmeden onu bulmalıydım.

Seraphina geçmişimden bahsettiğim tek kişiydi. Bunu Cassia ile de yaparsam ikimiz için de kapalı kalması gereken kapıları açmaktan korkuyordum.

Ama... Onu yok sayamazdım.

Ona yaptıklarımdan sonra kendimi Cassia'ya karşı borçlu hissediyordum. Ne kadar isterse istesin, ona

söyleyemeyeceğim şeyler Seraphina ile ilgili olmadığından, istediğini anlatmaya kendi kendimi ikna ettim.

Cassia'nın gözlerine baktım; benim için hissettiği değişik duyguları aradım. Ve beni neden umursadığını merak ettim. Sonra bakışlarım arkasındaki duvara, ben geldiğim zaman oturduğu her zamanki köşesine takıldı.

Sonunda istemeden de olsa dudaklarımdan bir parça anı döküldü.

Yirmi üç yıl önce...

Ağır kapı gıcırdayarak açıldığında önümde bir toz bulutu uçuştu. Koridordan odanın beton zeminine donuk gri bir ışık süzüldü. Işık gözlerimi acıttı. Kirli ellerimle gözlerimi ovuşturdum. Ürkmüştüm ve gözlerimin kenarından gözyaşlarım ılık ılık akıyordu.

Betonda bot sesleri yankılanıyordu. Olaf'ın botları... Buradaki diğer tüm adamların ayak seslerini bildiğim gibi Olaf'ınkini de biliyordum. Her zaman olduğu gibi çevremdeki şeyleri bilmem bir zorunluluktu. Bu odayı sabahtan öğlene kadar bekleyen nöbetçinin parfümünden, öğleden akşama kadar bekleyen nöbetçinin sigarasını yaktığı çakmağın sesine, üçüncü nöbetçinin giydiği yağmurluğun çöp poşetine benzeyen hışırtısına kadar... Bunlar hayati şeylerdi ve ben ne pahasına olursa olsun buradan kaçacaktım. Çevremdeki her bir ayrıntıyı hatırlamam gerekirdi.

Eski kablo ve yıpranmış yaylardan yapılmış karyolamın kenarından Olaf'ın bana baktığını gördüm. Kirden pasaktan gözlerim hâlâ yanıyordu. Odadaki diğer çocuklar da benim gibi kendi yerlerinde oturuyorlardı. Sessiz ve korkmuş bir şekilde. Her biri Olaf'ın buraya bugün bana olduğu gibi bir ilerleme için değil, ceza vermek maksatlı geldiğini hissediyorlardı.

"Şimdi gelin," dedi başıyla da işaret ederek. "Size yeni yerlerinizi göstereceğim." Olaf'ın altı ay beni burada esir tuttuktan sonra artık dersimi alıp bir daha asla kaçmayı denemeyeceğime

inanması dört gözle beklenen bir gündü. Ağır malzemeyle çevrili uzun beton duvarın hemen dışında yakalanmıştım. Sadece Fransızca konuşabilen tek arkadaşım Eduard da benimle beraberdi. Eduard kaçmanın cezası olarak hemen yanımda başından vurulmuştu. Beni canlı bırakmışlardı ve Eduard'ın cansız bedeni benim son ikazımdı.

Olaf'ın benim için her zaman yumuşak bir yanı vardı. Vahşi adamlardan ve beni ölesiye dövmelerinden kurtararak bunu göstermişti. Bazı geceler beni kendi yerinde yatırırdı, bazen de onunla aynı yatakta yatma konusunda ısrar ettiğimde, yerde kendi yatağına yakın bir yatakta yatırırdı. Bunu istemesem bile karşı koymak aptallık olurdu.

Yatakta doğruldum, gözlerimi yere diktim ve minik ellerimi önümde bağladım. Çiş kokusu geldi, utandım. Bu odada tutulduğum altı aydan beri gece çiş kaçırıyordum. Burada oğlan çocuklarına korkunç şeyler yaptılar, anlatılamayacak şeyler...

Olaf uzun demir kapıyı geçerken ben de onu takip ettim, gözlerim sonunda koridordaki ışığa alışmaya başladı. Rutubetli hava çöp ve küf kokuyordu. Önümde ve arkamda koridordan aşağı koşturan kocaman farelerin patırtısını, cıyaklamasını duydum. Olaf'ın mekânında fareler çocuklardan daha iyi besleniyorlardı.

Olaf kolonya kullanıyor ve bu beni korkutuyordu. Pantolonun paçaları biraz kısa olsa da takım elbise giydirmişlerdi ve kravatı çok güzeldi. Dahası takımı, lacivert pantolonu ve sık sık giydiği yün süveterinden çok farklıydı. Olaf kolonya ve takımı özel durumlarda kullanırdı. Özel durumlar da öğrenmekten hep korktuğum en önemli derslerden oluşmaktaydı.

Aşağıya doğru bana rehberlik ettiğinden, bir şey söylenmeden konuşmaya cesaret edemiyordum. İtaatkâr bir şekilde, kaçmaya çalışmadan önce Olaf ile birlikte yaşadığım eski ama temiz binaya doğru onun yanında yürüdüm. Çıplak ayaklarım iğne gibi batan otlara basarken, güneş tepemde parlıyordu. Cildimdeki sıcaklık Tanrı'nın bir lütfu gibiydi. Temiz hava ciğerlerimi dolduruyordu. Binanın etrafındaki çana benzeyen taç yapraklarla beyaz çiçeklerin tatlı kokusu burnuma doluyordu.

Fakat başka bir kapıdan girdiğimizde güneş ışığı gibi hepsi çabucak gitti ve antrenin turuncu ışığına bulanıp tütsü ve sigaranın acı kokuları altında kaldım.

Willa, ortalama boyu ve vücuduyla bizi karşıladı. Ayak bileklerine kadar inen uzun, gri bir elbise ve ince, beyaz çoraplarının üzerine siyah ayakkabılar giymişti. Kolları elbisenin altına giydiği beyaz ilikli bir şeyle bileklerine kadar kapalıydı. Yakası sol tarafına taktığı dört yapraklı yonca broşuyla uyum içindeydi. Willa'yı seviyordum. Willa öteki çocukların dışında benim gibi burada tutsak olan, acı ve korku dolu bir sonla ölmesini görmek istemediğim tek kişiydi.

Willa gençti ama benden en az beş yaş büyüktü. On beş-on altı yaşlarında kibar ve güzel bir kızdı. Tıpkı benim gibi küçük yaşta Eskill'den alınmıştı. Ancak hiç satılmadı ve nedenini anlayamadığım bir şekilde diğer adamlar ona iyi davranıyorlardı.

Gelgelelim Willa da tıpkı benim gibi adamların karşısında çok farklı bir yüz takınırdı.

Her zaman olduğu gibi, ne zaman onu görsem bu yüzüne ben de eşlik ederdim.

Willa, sert ama güzel yeşil gözleriyle bana küçümseyen bakışlar atarken, tatlı mı tatlı pembe dudakları kıvrıldı ve çok

bozuk bir aksanla, "Bu bücürü niye bana getirdin?" diye sordu. "Neden hep ümitsiz vakaları bana getiriyorsun?"

"Çünkü sevgili Willa, buradaki ümitsiz vakaları en azından görünürde değerli hale getirebilecek tek kişi sensin," dedi Olaf gülerek. Onun yüzüne bakmaya dayanamıyordum; ama bakmasam dahi yüzünün güldüğünü söyleyebilirdim.

Willa'nın eli beni dirseğimden çekince sarsılıp dengemi kaybettim, sonra da diğer eliyle yüzüme vurduğunda yıldızlar uçuştu ve yere yüzüstü düşecek gibi oldum. Çıplak dizlerim ahşap zemine sürtündü ama daha fazla düşmemek için kendimi tuttum, boştaki elimle tutunup çelimsiz bedenimin ağırlığını taşımaya çalıştım.

"Kalk!" dedi Willa, beni çekip ayağa kaldırdı.

"Willa," dedi Olaf uyaran bir ses tonuyla. "Sana ne demiştim; yüzüne vurmak yok. Şimdi git. Onu temizle."

"Peki, efendim," dedi Willa, diz bükerek selam verdi ve eli hâlâ dirseğimde, topuklarının üzerinde döndü. Dönen merdivenlerden beni ikinci kata çıkardı. Gri elbiseli diğer görevlilerin yanından geçtik. Kirli koyu saçlarımı arkadan yakaladı, parmaklarını arasında dolaştırdı ve beni zalimce ittirdi.

Arkamdan da "Doğru yürü çocuk!" diye homurdandı.

Odasına açılan kapının önüne geldiğimizde, kapıyı ardına kadar açıp beni öyle bir itti ki daha kapı girişinde dizlerimin üstüne düştüm.

Ardımdan kapı kilitlendi ve sonra Willa yere yanıma oturdu, beni kucağına çekti ve sarıldı.

"Çok üzgünüm, Fredrik!" diye ağladı. "Beni affedecek misin?"

Gözyaşları yanaklarımdan akıyor, yüzümde hissettiğim kir tabakasında kendine yol açıyordu. Ancak bana davranışı yüzünden ağlamıyordum, onu tekrar gördüğüme sevinmiştim.

"Seni her zaman affedeceğim, Willa."

Dudaklarını başımda hissettim, bedenime bir ılıklık yayıldı.

Tekrar ayağa kalkabilmem için bana yardım etti, "Seni çabuk hazırlamalıyız," dedi. "Olaf'ın seni tekrar hapsetmesi için bir nedeni olmasını istemiyorum."

"Korkuyorum, Willa."

"Biliyorum Fredrik, biliyorum."

Hafifçe yanağımdan öptü ve hiç vakit kaybetmeden beni banyoya götürdü. Bana bakımı altındaki diğer çocuklara göre daha dikkatli davranır ve beni hiçbir şeye zorlamazdı. Yanında olduğum zamanlarda odasından ayrılmayı hiç istemezdim. Ancak dikkat çekmemek ve Willa'nın başhizmetli olarak görevini yerine getirdiğine diğerlerini inandırmak için günün sonunda her zaman odadan çıkarılırdım.

Banyo yaptıktan sonra temiz beyaz bir tişört ve haki renk pantolon giydim. Willa bana salona kadar demir yumruklu kız olarak eşlik etmeden önce kibar ve sevgi dolu bir kız olarak sarıldı.

Dakikalar sonra beni kısa takımı ve baş ağrıtan kolonyasıyla sabırsızlıkla bekleyen Olaf'ın yanındaydım.

Elleri arkada bağlı olarak yanımda yürüyen Olaf, "Seni yeni mekânına götürmeden önce görmen gereken şeyler var," dedi.

Bu ses tonunu beğenmemiştim. Zaten bacaklarım hâlâ titriyor, midem bulanıyordu ve bağlıydım. Derin bir nefes aldım, ileriye doğru bakarak sessiz kaldım.

"Uzun zaman önce seni dişlerini fırçalamayı unuttun diye cezalandırmıştım, hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Evet efendim."

Nasıl unutabilirdim? Öyle şiddetli bir şekilde fırçalamıştı ki diş fırçasını boğazımda hissetmiştim. Diş etlerimi sert bir şekilde ovalamıştı. Sonraki üç gün boyunca kanamışlardı.

Koridorun sonundan sola döndük ve bir kapıya geldik.

İçeriden çığlık seslerinin geldiğini duydum, dizlerim daha da belirgin bir şekilde titremeye başladı.

Olaf çatlak ellerini kulpa koydu ve "Dişlerin bozulursa ya da zarar görürse veya döküldükten sonra çarpık büyürlerse sana da olacak olan bu. İyi dişlerin olduğu için şanslısın. Umalım ki böyle kalmaya devam etsinler. Genç bir adam olacaksın, bedenin şimdi nasıl şekillenirse sonsuza kadar öyle kalacaktır. Eğer herhangi bir yerinden memnun kalınmazsa benim ya da verildiğin başka bir patron tarafından ne kadar tutulduğuna bağlı olarak ileri kozmetik düzeltmeleriyle karşılaşacaksın."

Kalbim ağrıyor, dizlerim bükülüyordu ama çabuk toparladım.

Kapıyı itip açtı ve çığlıklar kapının ardında özgür kalmayı beklercesine döne döne kaçıp gittiler. Kulaklarımı ellerimle kapatmak istedim ama bundan daha iyisini biliyordum. Dik durup, gözlerimi yere indirir ve kollarımı ya yanlara bırakır ya da Olaf'ın yaptığı gibi arkama koyabilirdim. Ellerimi arkaya koymayı tercih ettim, en azından çığlıklara katlanabilmek için parmaklarımı birbirine batırırdım. Çığlıklar yüksek tavanlarıyla ortalama büyüklükteki odada eko yapıyordu. Kan kokusunu alabiliyordum. Acı ve keskindi; sanki yüzüm kan banyosunda yıkanmış gibiydi. Her zaman talihsiz bir koku alma

yeteneğim olmuştu ki ben bunu bir lanet olarak kabul ediyordum. Özellikle de böyle zamanlarda...

Olaf beni benden biraz büyük, muhtemelen Willa'nın yaşlarında birinin tutulduğu ana odaya komşu olan başka bir odaya götürdü. Çocuğun bacakları bedeniyle aynı oranda kalkabilecek şekilde serbest bırakıldığı tuhaf bir koltuğa bağlanmıştı. Çocuk sanki koltuğa çivilenmiş gibi hiç hareket etmiyordu. Çenesine yayılmış olan kan kıpkırmızı ve yapış yapıştı. Saçları ter içindeydi. Gözleri korkuyla kocaman olmuştu.

Bu odadan kaçabildiğim kadar hızlı kaçıp gitmek, Willa'nın odasında kimse bizi görmeden onun tarafından sakinleştirilmek istedim.

Fakat hiçbir şey yapamadım.

Beyaz laboratuvar önlüğü giymiş; kıvırcık, gri saçlı bir adam elinde kanlı kerpetenle çocuğun tepesinde bekliyordu. Eldiven bile takmamıştı. Bu adama karşı Olaf'a karşı hissettiğimden de kötü, karanlık bir his uyandı içimde. Bu adam kanı seviyordu. Kokusunu, büyüleyici kırmızı rengini, yoğunluğunu, tadını... Bu adam beni Olaf'tan daha çok korkutuyordu.

"Bu küçük çakal mı?" diye sordu.

"Evet, bu Fredrik."

"İyi, iyi," dedi gülümseyerek, içimi donduran gülüşüyle gözlerime baktı.

Ona bakmak istemedim ve zorunda da değildim; ama kendime engel de olamadım. Neyse ki beni azarlama ihtiyacı hissetmedi. Hayır, bu adam dayağın ve cezanın da ötesindeydi. Bu tarz şeylerle ilgilenmeyecek kadar aklı ölüm diyarında dolaşıyordu.

Sandalyede bağlı, korkmuş delikanlıya tekrar döndü ve kerpeteni ağzına soktu. Çocuk homurdandı, bir yandan kerpeteni ısırırken bir yandan da çığlık atmaya çalışıyordu. Ancak adam onun alt çenesini yakaladı ve ağzını açmaya zorladı.

Ellerim titriyordu, ödüm kopmuştu. Uzağa bakmaya çalıştım; ama sonra Olaf'ın fark ederse beni cezalandırabileceğini hatırladım.

Kerpeten ileri geri sağa sola oynuyordu ve kemiğin insanın kanını donduran sesi beni neredeyse bayıltacaktı. Dizlerim tekrar büküldü; ama bu sefer onları kontrol edemiyordum. Olaf'ın elini dirseğimde hissettim, beni düşmeden tuttu.

Kendimi toparlayıp doğruldum, zor nefes alıyordum, ellerim titremeye devam ediyordu.

Adam çocuğun kanayan ağzından dişi çekti ve yere attı.

Sonra da başka bir diş üzerinde çalışmaya başladı.

Beşinci dişe gelindiğinde artık kendi başıma ayakta duramıyordum.

Cassia'ya bakamadım. Hatırladıklarımdan ötürü göğsüm sıkışmıştı. Öylesine can sıkıcı ve affedilmez bir yüktü ki her gün ölmediğime şaşırıyordum. Her gece kâbus görüyordum. Kötü ve ehil olmayan yüzlerin işkencesini sanki yeniden yaşıyormuş gibi kan ter içinde uyanıyordum. Gerçekte ise ihtiyaçlarımı daha büyütüyor, bağımlılıklarımı daha tehlikeli kılıyor ve tüm bunlar beni tüketiyordu.

Asla durmayacaktım. Asla duramazdım.

Geçmişim beni şekillendirmişti, beni ezik bir kalbi ve ölü bir ruhu olan bir canavara çevirmişti.

9. BÖLÜM

Cassia

Konuşamadım, ne söyleyeceğimi bilmediğimden değil, nereden başlayacağımı bilemediğimden.

Kalbim milyonlarca parçaya ayrılmıştı.

Yüzünü avuçlarımın arasına almak istediğimde Fredrik ellerimi dikkatle geri itti.

"Acımak yok," dedi. "Anlaşıldı mı?"

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye sordum, düş kırıklığıyla dolu kalbimle manasız gözlerine derin derin baktım. "Fredrik-"

"Hayır," dedi kararlılıkla ve beni yerde bırakarak ayağa kalktı. "Anlamalısın, Cassia, konuşmak beni incitmiyor. Çocukluğumu düşünmekten uykularım kaçmıyor. Bana bir şey yaptı. Beni daha karanlık bir yere götürdü." Güzel mavi gözleri soğuk bir karanlıkla benimkilere daldı. "Başkalarının bana acımasını ne hak ediyor ne de istiyorum."

Yerden kalktım, ona doğru yaklaştıkça bileğimdeki zincir şakırdıyordu.

Sırtı bana dönük olduğundan arkasından sessizce sordum: "Bu adam seni hiç o koltuğa oturttu mu? Dişlerini söktü mü?"

Fredrik'in omuzları sakin ve ağır bir nefesle kalkıp indi.

Bana döndü. Uzun boyu, muhteşem yüzü her zaman kalbimi titretiyordu ve bana bu şekilde, sanki bir şeylere açmış gibi baktığında âdeta canım yanıyordu. Bunun sebebi içindeki karanlıktı. Bu karanlık beni mahvediyor, onu beni kontrol etmeye zorluyordu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Böyle bir şey asla olmadı; ama diğer çocukların çoğu o kadar da şanslı değildiler." Uzaklara baktı, çıplak kolundaki kaslar belirgindi ve kılsız göğsünde kollarını bağladı. "Bana başka şeyler yapıldı. Dişlerimin sökülmesini yeğlerdim."

"Ne gibi şeyler?" Ne olabileceğini düşündükçe göğsüm sıkışıyordu. Bir adım daha yaklaştım ama aklından geçenleri bilemediğim için fazla ileri gitmedim.

"Neden öğrenmek istiyorsun, Cassia?" dedi bana tam dönerek, şimdi yüz yüzeydik. Şüpheli görünüyordu. "Ne çıkarmaya çalışıyorsun?"

Tekrar tekrar başımı sallayarak "İnandığın bu mu? Seni işletmeye çalıştığım mı?" Neden şüphe ettiğini anlasam da buna birazcık inanması bile beni rahatsız etmişti.

Sağ tarafına geçtim, aramızda hiç boşluk bırakmadan, gözlerimde dargın bakışlarla, "Gerçekten inandığın bu mu, Fredrik? Kendi çıkarlarım için geçmişin kadar

korkunç bir şeyi sana karşı kullanır mıyım sence?" diye sordum.

Başını bir tarafa yatırarak, "Eğer senin yerinde olsaydım, ben yapardım," dedi.

Söylediklerinden incindiğim için gözlerimi ondan çevirdim.

"Hiçbir şey hatırlıyor musun?" dedi.

Ve benim savaşacak gücüm kalmadı.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Yanından uzaklaşıp tekrar köşeme dönerken zincir yere sesli bir şekilde sürtündü.

"Cassia," diye seslendi Fredrik yumuşakça. "Lütfen yere oturma. Rica ediyorum."

Yine de oturdum.

Sırtımı duvara dayayıp köşeye kıvrıldım, uzun elbisemin kapattığı dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı da etrafına sardım. Hiçbir şeye odaklanmadan öylece baktım, yenilgi beni eritiyordu.

Umursamadan "Neden yeterli değilim?" diye sordum.

Ona bakmasam da Fredrik'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum.

Hiçbir şey demedi.

"Bu kadını neden bu kadar çok seviyorsun?" diye devam ettim. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum çünkü söylemiyorsun. Ancak onun kötü biri olduğuna

inanıyorum. Sana korkunç, affedilmeyecek şeyler yapmış; ama sen hâlâ onu seviyorsun diyebilirim."

"Resmin tamamını görmüyorsun, Cassia."

Gelip başımda dikildi. Hâlâ ona bakmıyordum. Bakışlarım ileride duran beyaz bir şeye takıldı. Sonra onun şifonyer olduğunu gördüm.

"Eğer anlatmazsan, resmin bütününü asla göremeyeceğim," derken gözyaşlarımı tuttum. Artık ağlamamı görmesini istemiyordum. "Fakat ben niye yetmiyorum? Bana onu neden sevdiğini söyle, bulunacak gibi değil ama... ben buradayım, sen beni reddediyorsun."

"Kimseyi sevmiyorum," dedi. Yalan söylediğini biliyordum. "Seni de."

Epey rahatsız olmama rağmen ona baktım; ama konuşamadım. Konuşamayacak kadar incinmiştim. Bir adamın ne tür bir darbeyle yanı başındaki aşkı, gerçek aşkı göremeyecek kadar kör olabileceğini düşündüm.

"Bir kez daha soruyorum," dedi. "Hatırlayıp da söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Hiçbir şey hatırlamıyorum." Uzun bir süre ona baktım, gözlerimden yaşlar aktı, bakışlarımı yere indirdim ve sonra Fredrik beton merdivenlerden çıkıp beni oturduğum yerde bıraktı.

Ona bakmadan, "Oradaki adamı öldürecek misin?" dedim.

Önce durdu; ama sonra tek kelime etmeden yoluna devam etti.

10. BÖLÜM

Fredrik

Cassia'yı Greta'ya emanet edeceğim uzun sürenin ilk günüydü ve ondan uzakta olacağım için rahatlamıştım. Benim için tehlikeliydi, beni rahatsız etmesine izin veremezdim. Kendimce bir cani olabilirdim ama hâlâ insandım. Diğer şeylerin yanında Cassia'ya pişmanlık ve merhamet gibi hisler de besliyordum.

Seraphina önceliğimdi. Benim için çok önemli çünkü sonunda...

Hayır, şimdi bunu düşünmemeliydim. Burada değil.

Sol tarafımdaki koltuktan "Fredrik?" dedi Izabel Seyfried. Sesi beni bulunduğumuz ana döndürdü. "Yaşıyor musun?" Elini salladı, omuzlarına düşen uzun, kestane rengi saçları ve parlak yeşil gözleriyle bana gülüyordu.

Izabel yeni büyüyen grubumuzda çok değerli bir hale gelmiş, tam bir katil olmuştu. Benim için kardeş gibiydi; inatçı, cesur, kana susamış, intikam avcısı ama yine de kardeş. O ve ben, kabul edebileceğimden bile fazla birbirimize benziyorduk.

İç çekip kollarımı masaya uzattım. Önümde Washington'daki iki hedefin resimleri vardı. Izabel'in önünde de aynı fotoğraflar vardı. Masanın diğer tarafında, Izabel'in tam karşısında Niklas, benim tam karşımda Dorian, onun yanında da şimdiden peynir kokusuyla nam salmış James Woodard bulunuyordu.

Woodard'ın başkalarına yalan yanlış bilgiler sattığını söylediği Marion Callahan hakkında gerçeği söylediği ortaya çıktı ki bu neredeyse adamın ölümüne sebep oluyordu.

Victor her zamanki yerine, Izabel ve Niklas'ın arasına, masanın başına geçti. Benim rütbem Izabel'den yüksek olduğu için normalde Victor'un sol tarafına ben oturmalıydım; ama Izabel, Victor'la yatıp kalktığından bu konuda onunla tartışırsam beni kıtır kıtır doğrardı. Dolayısıyla oturma düzenine çok fazla takılmıyordum.

Oda hafif karanlıktı, duvarları kirli ve tavanda tek bir ampul asılıydı. Pencereleri yoktu, her yer küf ve rutubet kokuyordu. Birleşik Devletler'de iş bağlantısı kurup toplantı düzenlemek için kullandığımız düzinelerce yerden sadece biriydi.

Izabel'in kafamı daha fazla kurcalamasına engel olmak için ona gülümsedim.

"Daha önce görmesem güldüğüne inanacağım," dedi. "Gerçekten neyin var senin?"

"Birkaç gündür pek uyuyamıyorum," dedim gözlerine bakarak. Bu masada benden başka yalanı sezebilen biri varsa o da Izabel'di. Hile ve üçkâğıtlık uzmanlık alanıydı.

"Bu işte olmak istemezsen," dedi Victor, "istediğini yapmakta özgürsün. Bir tek sorgu gerektiğinde iletişime geçilirsin."

"Hayır," dedim hemen. Çünkü Cassia'dan olabildiğim kadar uzak olmak istiyordum. "Gidersem iyi olacak. Uçakta da biraz uyurum." Restoranın dışındaki bir adamla kadının, perakendecilerin ve günlük bakım merkezinden çıkan bir adamın fotoğraflarına baktım. "Bana öyle geliyor ki kadından önce adama ulaşamazsak, adamı hayatta bırakmayacak."

Merakla "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Izabel.

Restoranın dışında duran, açık saçlı kadının fotoğrafına baktım, bir elinde alkolsüz içecek varken diğer elinde küçük bir cüzdan bulunuyordu.

Hedefi incelerken, "Tam olarak bilmiyorum," dedim. "Ama o bakışı var. Bana ihtiyaçları olacak tavrı... Onu konuşturmak kolay olmayacak."

Woodard'ın oturduğu sandalyenin bacakları rahatsız edici bir şekilde yere sürttü ve tüm gözler ona döndü. Salak salak masanın karşısından bana baktı. Parmağının ucuyla gözlüklerini burnunun üstüne çekmek için elini uzattı.

"Sanırım insanları bu gibi şeyleri görmek için bu kadar uzun sorguluyorsun," dedi hayranlıkla ki bu beni epey rahatsız etti. "Demem o ki bu tarz işlerin peşinde bir sadist değilim; ama birini nasıl konuşturabildiğin..." Gülüşü, sararmış dişlerini ortaya çıkaracak kadar genişledi. "Tek kelimeyle etkileyici."

Onun yanında oturan Dorian gülmemek için kendini zor tuttu.

"Sanki birileri sana asılıyor gibi Gustavsson," dedi Niklas.

Dorian, Woodard'a baktı, "Lanet olsun adamım, daha açık olabilir miydin?" dedi.

Woodard kendini toparlamaya çalıştı ve "Heey, sadece hak ettiği övgüyü ona sunuyorum," diye kendini savundu. "Yıllardır Uzman hakkında pek çok şey duydum." Aklına bir şey gelmiş gibi parmaklarıyla beni gösteriyordu. "Sana her zaman sormak istemişimdir. Neden Çakal diyorlar sana?"

Kapalı dudaklarımın arkasından dişlerim gıcırdadı.

Victor'a döndüm.

"Bu niye burada?" dedim.

"Belki de çeneni kapamalısın," dedi Dorian, Woodard'a.

Izabel, "Onun burada ne yaptığını sormak aslında iyi bir fikirdi," dedi Victor'a. "Onun yüzümüzü görmesine izin vermenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Onu tanımıyoruz bile."

"Ve ondan hoşlanmadım," diye ekledi Niklas, Woodard oldukça gücenmiş görünüyordu.

Toplantı boyunca Niklas'ın eliyle sık sık masanın üstünde duran Marlboro paketini çekiştirdiğini fark ettim. Lanet olsun deyip bir tane yakmadığına şaşırdım; ama kardeşi ve patronu olan Victor Faust'a karşı çok saygılıydı. En azından nikotine yenik düşmeyecek kadar saygılı...

Victor'sa sakince oturuyordu ve çevresinde konuşan insanlara kıyasla daha soğukkanlıydı. Gelgelelim herkes onun ne zaman konuşması gerektiğini anlar ve işte o zaman masa sessizleşip bakışlar yönünü değiştirirdi.

"Woodard burada çünkü yüzümü görmesini istedim," diye açıkladı Victor ve ellerini önüne koydu. "Marion Callahan onu bildiğimizden habersiz. Woodard'ı kullanarak almasını istediğim bilgiyi ona vereceğim. Sizin hiçbirinizin ilgileneceği bir şey değil. Seattle eyaleti önceliğiniz. Siz gittiğinizde bu durumu Callahan ile ele alacağım."

"Bunu sevmedim Victor," dedi Izabel. "Bizi gönderip de-"

"Bu odadaki herkesten daha uzun zamandır bunu yapıyorum," diyerek sözünü kesti Victor hiç istifini bozmadan. "Saygısızlık yapmak istemem Izabel; ama kendime bakabilecek durumdayım."

Izabel yüzünü buruşturdu. Bunu fark etmemiş gibi yaptım. Açıkçası Victor sevgilisinin endişelerine hepimizin gözü önünde maruz kalmaktan hoşlanmamıştı. Söz konusu işse, Victor işin kendisiydi. Izabel de bunu biliyordu bilmesine; ama mevzuyu tam olarak idrak edememişti ve belki de hiçbir zaman anlayamayacaktı.

İlişkiler son derece rahatsız ediciydi.

Woodard alıngan bir şekilde, "Hey, ben güvenilir biriyim," dedi. "Bu kadar acele-" Derken Izabel siyah dar pantolonuyla eğilip bıçağını Woodard'ın tam önüne sapladı. Adamın gözleri yerinden çıkacak gibi oldu.

"Sana soran olmadı!" diye kükredi Izabel. Bıçağını masadan alıp yavaşça geri çekti.

Heykel gibi kaskatı kalan Woodard, Victor'a bakmak için sadece gözlerini oynatıyordu.

Victor omzunu silkip, "Bana bakma," dedi ilgisizce. "Seni öldürmek isterse ona engel olmam. Diline hâkim olsan iyi edersin."

Woodard yavaşça sandalyesine dayandı, masadaki ellerini kucağına aldı.

Dorian ve Niklas gülmekten kendilerini alamadılar. Ben sadece başımı salladım.

"Dediğim gibi," diye devam etti Victor. "Callahan'la ben kendim ilgileneceğim. Eğer bir liderse onu devre dışı bırakacak olan kişi ben olacağım. Bu da Woodard için bizimle mi değil mi olduğunu kanıtlayabileceği bir şans. Eğer değilse, onu ben öldüreceğim."

Woodard'ın boğazının hareketinden yutkunduğu anlaşılıyordu.

O esnada bakım merkezinden çıkan adamın resmini masanın ortasına doğru iterek konuşmayı iş üzerine çekme fırsatım oldu.

"Adam iddialara göre beş yaşındaki bir kız çocuğuna saldırmış," dedim parmağımla fotoğrafa hafifçe vurarak. "Bakım merkezinin yakınlarında ne yapıyor sizce?"

"Suçlu bulunmadı," dedi Victor sırtını sandalyeye dayayıp ellerini parmak uçlarında birleştirirken.

"Tahminimce..." dedi Dorian masada kollarını bağlayıp ileri doğru eğilirken. "Müşteri olan beş yaşındaki kızın ebeveynleri. Lanet olsun, ben de pisliğin teki kızıma dokunacak olsa onu mahvetmek için her şeyi yapardım!" Durdu ve ekledi: "Aslında o pisliği kendim hallederdim."

Niklas paketten bir sigara aldı, dudaklarının arasına koydu ama yakmadı. Sandalyesine dayanıp başının arkasında ellerini bağladı, "Peki bu kadın?" diye sordu.

"O kız arkadaşı," dedi Victor ve sonra bana bakıp "ve bakım merkezinden çıkmasının nedeni on sekiz aylık kızını oraya bırakması," diye ekledi.

Masada derin iç çekişler oldu.

"Bunu sevmedim," dedi Izabel, sandalyesine dayandı ve bacak bacak üstüne attı, sonra da kollarını dizlerinin üstüne koydu.

"İkisi de hedef mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Victor. "Sadece adam. Adı Paul Fortright. Kız arkadaşı Kelly Bennings."

"Tamam ama neden dördümüz birden bununla ilgileniyoruz?" diye sordu Dorian. "Bu adamla içimizden herhangi birimizin ilgilenebileceğine şüphem yok."

"Ve sen yapabilirdin," dedi Victor. "Ancak biz müşterilerin işi bitirmesi için tuttuğu değil, işi kim koparırsa ona ödeme yapılan bir çeteyiz."

Niklas'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bir yarış. Tam benim tarzım."

"Hımm..." Dorian çenesinin altını parmağının kenarıyla düşünce içinde kaşıdı. "Öyleyse çıkarlar yüksek, bu önümüze çıkanı öldüreceğiz demek mi oluyor? Rakip ajanlar dâhil mi?"

"Özellikle rakip ajanlar," diye onayladı Victor. "Ödeme yirmi bin, fazla değil ama bu işi alma sebebim para değil."

"Alma sebebin rakip gruplar," dedi Izabel. "Onları kökünden kazımak için harika bir fırsat!"

"Kesinlikle," dedi Victor.

"Diğer grupların işe alınan üyelerine ne oldu?" diye sordu Dorian. "Sayıya ihtiyacımız yok mu?"

"Sayı var," dedim ve Victor başıyla haklı olduğumu onayladı. "Eğer işe alımlar kendimizi göstereceğimiz tek şeyse diğer gruplar sadece liderleriyle sağ kolu olan adamları ve kadınları yanı başlarında bırakarak bizi çok fazla korkutamazlar."

"Evet," dedi Victor. "Diğer grupları devre dışı bırakıp onlara bir mesaj vermenin zamanı geldi." Karaborsa işini aldığımız geçen yıllarda çok fazla vefasızla karşılaştık. Birkaç bin dolara liderlerini ve birlikte çalıştığı kişileri satarlardı. "Bizimle para için değil, sadakatten değil, bizim ne kadar tehlikeli ve acımasız olduğumuzu bildiği için bizimle çalışacak kişiler istiyorum."

Woodard da dâhil masadaki herkes başıyla onayladı.

Victor sandalyesinden kalkıp ceketini düzeltti. "Bir öldürme tarzı vardır," dedi. "Bizimkisi rakiplerimizden farklı da olsa. Fakat bu sayede müşterilerimiz oraya önce bizim vardığımızı anlayacaktır." Sandalyesini masanın

altına itti, arkasında durdu. "Başın arkasına tek kurşun," diye ekledi.

"O zaman beni dahil etme," dedi Izabel hayal kırıklığı içinde. "Bir çocuk tacizcisini ben öldürmek isterdim."

Ona takma adıyla hitap etmesinden nefret ettiğini bildiği halde, "Üzgünüm Izzy," dedi Niklas; "ama bu yuvarlak masada en iyi nişancı sen değilsin."

"Kapa çeneni, Niklas," dedi Izabel. "Senin üstünde alıştırma yapabilirim istersen?"

Niklas omzunu silkip yakmadığı sigarayı yeniden dudaklarına götürdü.

Victor'un gözleri kapandı. Başı ağrıyor gibi bir hali vardı.

Sonra bana baktı.

"Teklif beklemede," dedi. "İhtiyaç dâhilinde bilgilendirileceksin. Kız olmadan Paul Fortright'ı bulmada sorun yaşamayabilirler. Kız sadece yedek plan ve muhtemelen değerlendirilmeyecek."

Başımı salladım. "Meseleyle ilgileneceğim," dedim onun gibi ayağa kalkarak. "Eğer bir yarış içindeysek ve bana ihtiyaç duyulacaksa orada olmaktan memnuniyet duyarım."

Kararımı kabul ederek ve muhtemelen bana katılarak Victor başıyla onayladı. Böylesi bir meselede kararı bana bırakması biraz tuhaftı. Bu yaptığı bir Victor Faust hareketi değildi. Bencil ve zorba bir lider değildi ve bizim iyi olmamızı her zaman dikkate alırdı; ama beni bu işte bu kadar rahat bırakması yine de onun tarzı değildi.

Dönüp hepimize tek tek bakıp, "İhtiyacınız olan tüm bilgi zarfın içinde. Bütün olanlardan beni haberdar edin. Üç günden önce sizi göremem," dedi Victor.

Ne yaptığını bilmeyen Woodard dışında masadaki herkes ayağa kalktı. Woodard kuşku dolu gözlerini üzerimizde dolaştırarak ne yapması gerektiğini anlamaya çalışıyordu. Sonunda ne yapması *gerektiği* anlaşıldı.

"James Woodard," dedi Victor başını geriye doğru çekerek. "Benimle geliyorsun!"

Woodard sandalyesinden kalkıp masadan ayrılırken tekrar endişeli bir şekilde yutkundu. Bir bilgisayar ekranının ardına oturup bilgi ağında bizim gözümüz kulağımız olmak yapacağı tek iş olsa bile, bizimle hayatta kalabilmeyi umuyorsa epey yürekli olması gerekiyordu.

Öğle saatlerinde çoktan Seattle uçağına binmiştim. Normalde aklımda muhtemel bir sorgudan başka bir şey olmazken, şimdi Cassia aklımdaki tek şeydi.

11. BÖLÜM

Cassia

Greta akşam yemeğinden boşalan tabakları toplayıp merdivenin son basamağına koydu. Harika bir aşçıydı. Fredrik bizi tanıştırdığından beri bana hep nazik davranan harika bir insandı. Benim için benden bile fazla endişe ediyordu.

"Tatlı ister misin?" diye sordu. "Yukarıda bir meyve kâsesi var. Tıpkı sevdiğin gibi bal ve Hindistan ceviziyle hazırladım."

Yatağa yan yatıp ellerimi bacaklarımın arasına koydum, yastığım yanağıma değdi. Ayak bileğimdeki zincir yatağın kenarına çarpıyordu.

Greta'ya gülümseyip, "Teşekkür ederim," dedim.

Ne zaman ona açılmamı istese bu şefkatli anne bakışlarıyla bana yaklaşırdı.

Yanıma oturduğunda yatak yavaşça hareketlendi. Yatağın ucundaki çok sevdiğim mavi beyaz örtüyle çıplak bacaklarımı örttü, gitmeden önce de kalçamdan pışpışladı.

Fısıltıyla, "Fredrik'e söylemedim," dedim.

"Ona ne söylemedin?" dedi, sesi yumuşak ve kibardı.

Gözlerimi ileriye dikerek bu durumu Greta'yla paylaşmadan önce, hatıraların gözümün önünde yeniden canlanmasına müsaade ettim.

"Connie Francis'i sevdiğimi hatırlıyorum," dedim, eski hayatımdan parçaları bir araya getirdikçe yüzüme ılık bir gülümseme yayıldı, içimden kahkahalar attım. "Karşı dairede yaşayan arkadaşım ki sanırım adı Lanie'ydi, bu eski şarkıyı dinlememi komik buluyordu." Başımı Greta'yı görebilecek gibi ayarladım. Parlak bir gülümseme ağzının etrafındaki derin çizgilerde yer edinip gözlerinin kenarlarındaki kaz ayaklarına doğru uzadı.

Greta kalçama tekrar vurdu.

"Connie Francis'i severim, favorilerimden biridir. Onu dinlemeye seni neyin başlattığını hatırlıyor musun peki?" diye sordu bu sefer.

Tekrar daldım. "Hayır, çok fazla hatırlamıyorum; ama bundan fazlası olduğunu düşünmeden de edemiyorum. Belki sadece onun müziğini dinlememişimdir, belki de..." Bu düşünceyle yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. "Bir yerlerde söylemiş olmalıyım. Bilmiyorum. Çok saçma ama bundan eminim."

"Hey, belki de değildir," dedi Greta. "Bunun olmaması için bir neden göremiyorum. Elbette şarkı söyleyebilirsin."

İnanmayan bir tavırla, "Sana bunu düşündüren nedir?" diye sordum.

Greta omuz silkti. "Bilmiyorum, sanırım sadece sezgiden kaynaklı. Belki bir gün onun şarkılarından bir tane bana da söylersin."

"Hayır, bunu yapamam," dedim ve ikimiz de bir süre sessiz kaldık.

Ardından sessizliği Greta bozdu ve "Ona neden söylemedin?" diye sordu usulca.

Şimdi sadece Fredrik'i düşündüğümden yanaklarıma yayılan sıcaklık bir anda gitti.

"Çünkü kendi hayatıyla ilgili bana daha çok şey anlatmasını istedim. Anlattı anlatmasına; ama yeterli değildi." Durdum ve derin bir iç çektim. "Bana Seraphina'dan bahsetmesini istedim, onun hakkındaki herhangi bir şey söylemesini... Sanırım bu kadarını bana borçlu."

"Ona tekrar sordun mu?"

Başımı salladım. "Hayır, aslında ona artık onun hakkında bir şey duymanın umurumda olmadığını söyledim. Fikrini değiştirir sandım, benim aptallığımdı. Bu kadına olan takıntısını anlamıyorum. Bunu sevmiyorum."

"Cassia?" Greta'nın sesi dikkatli ve anaçtı. "Seni sorgulamak niyetim değil; ama neden onu bu kadar önemsiyorsun? Seni hayatından koparıp bodrumda zincirlere bağlayan bir adam... Sanırım senin bakış açını anlamak çok daha zor." Ellerini kalçama tekrar koydu; ama bu sefer hemen uzaklaştırmadı. "Stockholm sendromunu anlıyorum ve uzun zamandır senin klasik bir vaka olduğunu da düşünmüştüm ama..."

Gözlerini üzerimde hissettim, ben de ona baktım. Hemen devam etmeyince, doğrulup oturdum. Midemde sabırsızlıktan ötürü bir karıncalanma oluşmuştu. Söyleyeceklerini merak ediyordum.

Greta biraz daha sessiz kaldıktan sonra konuşmasını sürdürdü.

"Fredrik seni buraya getirdikten sadece bir hafta sonra beni işe aldı. Ve sen ondan korkmuyordun, Cassia. Stockholm sendromunda dahi kaçırılmalardan sonra genellikle korku olur. Sense hiç böyle bir belirti göstermedin, an azından Fredrik'e karşı."

Merak ve kararlılıkla ona bakarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Senden mi korkuyordum?"

Başını salladı. "Başta evet. Seni ilk gördüğümde bir travma geçiriyordun. Uykunda sayıklıyordun. Seraphina'nın adını da söyledin." Bakışlarını benden kaçırdı. O an sanki fazla konuştuğunu düşündüğünü ve sözlerini sürdürüp sürdürmeme konusunda kararsız kaldığını hissettim.

"Ne var Greta? Benden ne saklıyorsun?"

İnce omuzları açık pembe bluzunun altında inip kalktı; kırışık ellerini kucağında nereye koyacağını bilemedi.

"Bunları sana söylediğimi Fredrik'e sakın anlatma. Çünkü bunlardan ona hiç bahsetmedim."

Başımı salladım, ağzından çıkacakları sabırsızlıkla beklerken gözlerim kocaman açıldı.

"Senin Seraphina'ya yakın olduğuna inanıyorum," dedi ve bu itiraf ciddi anlamda midemin ekşimesine sebep oldu. "Ne kadar yakın bilemiyorum; ama sen onu

tanıyorsun, çok iyi tanıyorsun ve ondan korkuyorsun. Sanırım Fredrik'ten korkmamanın ya da burada tutulmanın nedeni bu." İçimde bir yerlerde söylediklerinin doğru olduğunu hissediyordum. Sanki zihnimde bulmacanın bilinmeyen parçaları gibiydiler. Akabinde Greta, "Buradan ayrılmak istemiyorsun, değil mi Cassia?" diye sordu.

Zihnim bana söylediği her şeyi sindirmeye çalışırken başımı salladım.

"Hayır," diye kabul ettim. "Bu yerden ayrılmak beni korkutuyor. Burada kendimi güvende hissediyorum. Neden bilmiyorum ama öyle."

Greta başını sallayıp yatağın üstündeki açık ayağıma hafifçe vurdu.

"Fakat merak ediyorum, neden bunları bilmemi istemesin ki?"

"Emin değilim," dedi Greta. "Ama sanırım bir şekilde hatırlamanı gerçekten istemiyor. Fredrik'in Seraphina'yla karara bağlaması gereken bir şey var. Bunu biliyorum. Bunu önceden başka bir adamın gözlerinde görmüştüm. Hiçbir şey onu bu kadını bulmaktan ve yapması gereken ne ise onu yapmaktan alıkoyamayacaktır. Ancak Fredrik'de başka bir şey daha var. Başka bir bakış ve ben bu bakışı yine bir yerlerden tanıyorum. "

Durdu.

"Hangi bakış Greta?" derken söylemesi için yalvarır gibi ona doğru eğildim. Ellerimi ellerinin üzerine koydum. "Söyle bana. Hangi bakış?"

Mavi gözleri sanki kendinden emin değilmiş gibi karmakarışık bir ifadeyle beni inceliyordu.

"Bir adamın bir şey için, istemediği halde başka bir şeyden vazgeçmesi gerektiğini bildiğini gösteren bakış..."

"Anlamıyorum."

Gerçekten de idrak edemiyordum. Bir an Fredrik'in bana âşık olduğunu ima ettiğini düşündüm. Sonra Fredrik hayatının aşkı Seraphina'yı bulduğunda benim gitmeme izin vereceğini söylemek istediğine kanaat getirdim. Fakat sonra gözlerinde karanlık ve korkunç bir şeyler gördüğümden yanıldığımı çabucak fark edip gerçeğin çok daha korkunç olduğuna ikna oldum.

"Emin değilim; ama belki de hatırlamanı istememesinin nedeni bu olabilir," diye devam etti. "Başlangıçta sona giden bir araçtın; ama şimdi işler değişti. Her şey çok farklı."

Zoraki bir gülümsemeyle oturduğu yerden kalktı.

"Açıkçası, bilmiyorum, Cassia. Tek bildiğim seni burada tutmasından hoşlanmadığım; ama sana zarar verdiğini de hiç görmedim. Bence seni koruduğu çok açık. Seraphina'nın neler yapabileceğini biliyor ve seni burada tutmazsa ölebilirsin de. Aynı zamanda onu bulması için sana da ihtiyacı var. Seni koruyor ama seni kullanıyor da."

Ellerim hafifçe titriyordu. Yeni yeni anlamaya başlamıştım.

"Fredrik'in beni aldığı gece beni öldürmeye çalışmıştı," dedim. "Binayı ateşe onun verdiğini de biliyorum. Yangından aşağı atlayarak kurtulduğumu ve başımı

çarptığımı hatırlıyorum. Onu gördüğümü, hatta benimle konuştuğunu, açıklıkta olduğum için beni öldüremediğini de hatırlıyorum." Ellerimi saçlarımın arasına soktum, zihnen tükenmiş hissediyordum.

Durdum. "Bunun üzerine düşünmekten nefret ediyorum."

Greta gözlerindeki heyecanlı bakışları ve yüzündeki kocaman gülümsemesiyle odanın havasını değiştirdi.

İşaret parmağını kaldırarak, "Bir fikrim var," dedi.

Beni yatakta oturur vaziyette bırakıp odanın karşısındaki merdivenlere doğru yöneldi. "Hemen geleceğim."

Birkaç dakika sonra karşımdaki kocaman televizyon yayına bağlandı. Yüzümdeki gülümsemenin bir anda silindiğini hissettim. Sanki karnıma bir yumruk oturmuştu. Nefesim kesildi, ellerim titremeye başladı ve tek istediğim köşeme çekilip kıvrılmaktı. Hepsi, Fredrik'in beni izlemeye zorladığı şeyler yüzündendi. Ne zaman televizyon açılsa bu tepkileri veriyordum. Fakat elimde olmadan bedenim sakinleşti ve köşeme geçmek yerine yatağımdan kalkıp bileğimdeki zincirin gürültüsüyle televizyona doğru yürüdüm.

Ekran internet sayfası gibiydi ve donmuştu. Birkaç saniye sonra üst kattaki koridorun ışığı Greta'nın kapıyı açıp aşağı inmesiyle merdivenlere yayıldı. Greta elinde bir elektronik alet taşıyordu. Kapı kapandığından karanlığın içinde, yüzündeki tüm renkleri ve çizgileri aydınlatan bir ekran daha olduğunu gördüm.

Ekrana kullanıp kullanamayacağından emin olmayarak baktı. "Fredrik bazen bunları kullanır. Bana da bunlara asla dokunmamamı söylemişti. Aramızda kalsın olur mu?" dedi.

Başparmağımı ve işaret parmağımı birleştirerek dudaklarıma fermuar çeker gibi bir hareketle, "Tek kelime bile etmem," dedim gülerek.

Greta parmaklarını aletin üzerinde gezdirdi ve televizyon ekranı değişti. Youtube'a Connie Francis yazdı ve bir video listesi çıktı. Beni önceleri olduğu gibi sinirlendirmek yerine Greta'nın niyetini anlamıştım. Göğsüm heyecandan hızlı hızlı inip kalkıyor, vücuduma tatlı bir sıcaklık yayılıyordu.

Fallin' e tıkladığında aynı anda mırıldanmaya başladım. Niye böyle yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Greta bana baktığında yüzündeki gülümsemesi daha da genişledi.

"Hayır kelimesini cevap olarak kabul etmiyorum," dedi.

Tam olarak ne yapmamı istediğini biliyordum.

Aleti ilk basmağa koyup çal tuşuna bastı, "Hadi biraz eğlenelim, biraz değişikliğe ikimizin de ihtiyacı var," dedi.

Sanki bu şarkıyı daha önce bir profesyonel olarak defalarca söylemiştim. Çünkü müzik başladığında ve tavandaki hoparlörlerden yüksek sesle yankılandığında bedenim ve zihnim hiç tereddütsüz ona doğru aktı.

Fredrik

Pantolonumun cebinden müzik sesi gelmeye başladı, bir saatten az bir zaman önce yakaladığımız Kelly Bennings de dâhil tüm gözler bana çevrildi.

Dorian merakla kaldırdığı kaşlarıyla bana baktı.

"Gerçekten mi?" diye dalga geçti. "Zil sesin bu mu?" Kahkahalar havada uçuştu.

Boğazım düğümlendi. Bu bir zil sesi değildi; ama bunu şu an kimseye açıklayamazdım. Tek düşündüğüm Baltimore'a geri gittiğimde ne olacağı, önceden telefonumu sessize almadan sorguya nasıl başladığımdı.

Izabel dik dik bakarak berbat bir şey yaptı ve bana doğru yürüdü, muzip bakışlarını cebime doğru yöneltti.

Gülümsedi, dudaklarını büzdü, "Kibar bir adam olduğunu biliyordum; ama bu kadar olduğunu bilmiyordum doğrusu," dedi.

Niklas'ın da bu ardiyede olup onların dalga geçmelerine katılmadığına memnundum.

Şarkı karanlık sırrımı ve onu nerede bulacaklarını herkese gösteren bir işaret gibi cebimde çalmaya devam eder ve Cassia'nın baş döndüren sesiyle örtüşürken, Dorian kahkahalara gömüldü ve "En iyisi cevapla adamım, erkek arkadaşın olabilir," diye dalgasını geçti.

Bu adamı gerçekten bir güzel benzetmek istedim. Sırf eğlencesine...

Birkaç dakika önce ellerinden ve ayaklarından tahta sandalyeye bağladığımız Kelly, "Neler oluyor?" diye sordu. "Siz lanet olasılar, kimsiniz? Bana cevap verin hemen!"

Onu marketin otoparkından bizim arabanın bagajına tıkıp kaçırdığımızdan beri yaptığımız gibi kimse onu dikkate almadı.

Izabel'in elini kolumda hissettim ve ona şöyle bir baktım. Artık gülümsemiyordu. Belki de onca espriye rağmen hiçbirinde gülmeye değer bir şey bulamadığımı anlamıştı. Başını eğerek ilgili bir tavırla bana baktı.

Dışarı açılan kapıyı göstererek, "Neden biraz mola vermiyorsun?" diye sordu. "Şuna cevap ver ve ne yapman gerekiyorsa onunla ilgilen. Bu biraz bekleyebilir."

Aslında bekleyemezdi ama mecburen öyle olmalıydı.

"Evet," dedi Kelly. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa kullan tatlım. Tüm gece bekleyebilir!" Belli ki başına gelecekleri mümkün olduğunca ertelemeye çalışıyordu.

Dorian, Kelly'nin sandalyesinin arkasından Izabel'le benim yanıma geldi ve bokluğuyla ilgilenecek havamda olmadığını nihayet anlayarak "İyi misin?" diye sordu.

Cevap vermedim. Çünkü onun ve Izabel'in söylediklerini umursamadım. Tek işittiğim Cassia'nın sesiydi.

Izabel gözlerimi yakaladı ve elini tereddütle kolumdan çekti.

"Beş dakikaya gelirim," deyip titreyen elimi cebime atıp telefonu aldım.

Izabel kabullenir şekilde başını salladı, ben de kenardaki kapıya yöneldim. Dışarıya çıkınca arkamdan kapıyı güvenle kapattım.

Cebimdeki telefonu yeterince hızlı çıkartamadım. Hatta neredeyse düşürecektim. Dışarısı buz gibiydi. Kelly'yi erkek arkadaşı Paul Fortright hakkında sorgulayamaya hazırlandığımdan kumaş gömleğimin yenlerini dirseklerime kadar kıvırmıştım.

Ekrana bakınca Greta'nın Ipad'imden yanlışlıkla göndermiş olabileceğini düşündüğüm videoyu izlemeye başladım.

Birden artık soğuğu hissetmemeye başladım ya da otuz derecelik sıcaklıkta dışarıda beklediğimi sandım. Evimden kilometrelerce uzakta olduğumu, bu uzun çelik duvarların ardında yapmam gereken bir sorgulama olduğunu unuttum. Şu anda gördüğüm şeyden başka hiçbir şey beni ilgilendirmiyordu.

Hatırlamış olmalı... Bir şeyler hatırlamış olmalı.

Yüreğim ağzımda avucumun içindeki küçük ekranı gözlerimi kırpmadan izledim. Ve o an sanırım nefes almayı kestim.

Cassia odanın ortasında dans ediyor, şarkıyı kelimesi kelimesine söylüyordu. Connie Francis değilse, ben de hiçbir şey bilmiyordum.

Zor yutkundum, gözlerim acıyana kadar gözlerimi ekrandan alamadım.

12. BÖLÜM

Cassia

Greta'nın etrafında dans ettim, müziğe uygun olarak kalçamı oynatıp sanki sözlerini ben yazmışım gibi ellerimi birbirine vurdum. Hepsi çok doğaldı, çok tanıdıktı. Şu anda endişelenecek hiçbir şey olmadığından Greta ile çok eğleniyordum. Greta elli yaşında olmasına rağmen hiç de fena dans etmiyor, bana kolaylıkla ayak uyduruyordu. Müzik eşliğinde aynı anda birlikte el çırpmaya başladık, sanki küçük bir sahneyi paylaşıyorduk. *Büyük bir şehrin dışında, en iyi şarapları sunan lüks bir bardaydık... ve ben tüm bedenimi baldırıma kadar saran daracık siyah bir elbise giymiştim. Yüksek topuklu siyah ayakkabılar... Parfüm... Sigara... Viski bardaklarının dibindeki buz sesleri, her iki yanımdaki duvar boyunca dizilmiş uzun aynalar, her bir seyircinin masasında yanan mumlar, sahnede sol tarafımda duran parlak siyah piyano, sahnede sağ tarafımda yer alan kısa, düz, siyah saçlı kadın...*

Greta'nın sesi müziği bastırdığında şimdiki gerçekliğime döndüm. Müzik sona yaklaşırken, "Sesin çok güzel, Cassia," dedi.

Sersemlemiştim, tam anlamıyla sersemlemiştim. O kadar ki gülmekten kendimi alamıyordum. Yüzüm sanki aynı parlayan şekliyle kalacakmış gibi hissediyordum.

Şarkı bitti; ama etkisi hâlâ sürüyordu. Merdivendeki aleti göstererek, *"Mercy!"* dedim.

Greta dediğimi yaptı ve bu şarkıya da sanki daha önce yüzlerce kez söylemişim gibi eşlik ettikten sonra bulmasını istediğim her şarkıyı buldu. Ta ki Connie Francis'in *Fallin'* şarkısına dönene kadar. Çünkü en sevdiğim parça buydu. Boğazım kuruyana kadar dans edip şarkı söyledim ve bir nota daha söyleyemeyecek kadar çok yoruldum.

Akabinde büyük yatağıma uzandım, kollarımı sanki uçuyormuş gibi iki yanıma uzattım ve tavana yüzümde bir gülümsemeyle baktım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Öyle ki el ve ayak parmaklarımın ucundaki damarlarda atışını hissedebiliyordum.

Bu anı dünyadaki hiçbir şey benden alamazdı.

Ama şu hatıra... Onu kafamdan atamıyordum ve düşündükçe daha çok görmeye başlamıştım. Dahası gözlerimdeki ışık daha da kararmaya başladı. Yanaklarıma süzülen gözyaşlarımı sildim.

"Cassia?" dedi Greta yumuşak bir şekilde hemen yanı başımda. "Yanlış bir şeyler mi var?"

Kendimi gülmeye zorladım, başımı yana yatırdım.

"Hayır, Greta, iyiyim. Her şey yolunda." Burnumu çekip ona gülümsedim.

Bana inanır mı ya da çektiğim acıyı anlayabilir mi diye endişe ediyordum.

Fredrik

Niklas "Şaka yapıyor olmalısın," dedi. "Telefona bakmak için bir sorgulamayı mı kesiyorsun?" Başını salladı ve sigarasının dumanı dudaklarının arasından çıkan soğuk nefesinin buharıyla karıştı. "Tabii telefondaki Victor değilse."

Ekrana dokunarak videoyu kapattım ve telefonu pantolonumun cebine sokmadan önce titreşime aldım.

Başımı salladım. "Hayır, Victor değildi. Hiç beklemediğim bir aramaydı." Ne geçersiz bir mazeretti ama. Niklas'ın haklı olduğunu biliyor ve ona katılıyordum.

Bana bir süre gözlerini dikerek baktı, sonra başıyla işaret edip, "Koltuktaki çenesi düşük cadının yanına gitsek mi?" diye sordu.

"Evet," dedim ve onu içeriye doğru takip ettim.

"Dorian!" diye bağırdı Niklas. "Kalk! Dışarısı adamı donduruyor." Sesi boş mekânda yankılanıyordu.

Niklas, Dorian ve Izabel sorgunun uzunluğuna göre dönüşümlü olarak binayı izlemek için anlaşmışlardı.

Dorian siyah ceketini alıp fermuarını boğazına kadar çekti. Yürüyüp yanımdan geçerken omzuma vurdu. Her zamanki Dorian alaycılığıyla, "Umarım her şeyi toparlamışsındır," dedi. Sonra Niklas'a baktı, "Zaten dışarıda

gözetlemede olmayı tercih ederim," dedi. Sandalyeye bağlanmış Kelly'e nefret dolu bir bakış attı. "Şu lanet olası cadı beni bakışlarıyla kirletiyor, yıkanmam gerekiyormuş gibi hissediyorum." Tavanın alçak bir kısmından geçip dışarı çıkınca binanın gölgesinde gözden kayboldu.

Daha fazla zaman kaybetmeden buna mümkün olduğunca çabuk bir son verebilmek için direkt Kelly Bennings'in yanına gittim. Önce Cassia'dan uzak durmak istiyordum; ama bir şeyler değişmişti. Hem de önemli ölçüde değişiklikler olmuştu.

Çoktan kafam karışmış ve dengemi yitirmişken sorguyu nasıl sürdüreceğimi düşündüm.

Bir adım yaklaşınca, "Ne yapıyorsunuz bilmiyorum; ama olması gerekmiyor," diye haykırdı Kelly. Koltukta kollarını ve bacaklarını sıktı, metale karşı bedeni titredi, dağınık bulaşık suyu gibi saçları kemikli çenesine düştü; bir kısmı da omuzlarına.

Bir sandalye aldım ve önüne koydum.

Oturup bacak bacak üstüne atarken, "Bana bilgi vermek için buradasın," dedim sakince. "Yardımcı olup doğruları söylediğin sürece kimse sana zarar vermeyecek."

Bir an şaşırmış göründü. Kocaman gözleri üçümüzün üzerinde gezindi; ama tekrar bana baktığında güldü.

Bu bana çok ilginç geldi. Bizden korkmuyordu.

İnce, rujsuz dudaklarını gerdirerek sırıtıp, "Neyi bilmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Erkek arkadaşın Paul Fortright'ın şimdiki yerini," dedim.

Yüzü düştü. "Niye? Onunla ne işiniz var?"

"Seni ilgilendirmez ve soruları soracak olan sen değilsin."

"Fa-fakat... O-na... zarar vermenizi istemem." Gözleri sürekli bir bana bir de Niklas'la Izabel'e dönüyordu. "Sadece ne ile ilgili olduğunu söyleyin."

Bunun için zamanım yoktu.

Sandalyemden zıpladım, Izabel'in kalçasındaki kılıftan bıçağını çekip bir anda bıçağı Kelly'nin elinin üstüne gömdüm. Kan donduran çığlıkları ardiyeyi doldurdu ve yaralı bir ölüm perisi gibi duvarlardan tavana doğru yayıldı.

"Fredrik!" diye bağırdı Niklas. "Ne yapıyorsun?!"

Izabel'in fal taşı gibi açılmış gözlerini üzerimde hissettim; ama o da ne diyeceğini henüz bilemiyordu.

Daha önceki kadar rahat bir şekilde sandalyeye oturdum. Bu sefer bacaklarımı yayarak öne doğru eğildim, ellerimi bacaklarımın arasında sarkıttım.

Başımı bir tarafa yatırarak, "Paul Fortright nerede?" diye sordum.

Kelly'nin kızarmış yanaklarından gözyaşları aktı; ama bunlar acının değil, kızgınlığın gözyaşlarıydı.

Beni şu anda öldürebilseydi, bunu yüzünde bir tebessümle yapardı.

"Lanet olası arkadaşının evinde," dedi birden öfkeyle. "Kablolu tvde güreş yayını izliyor."

Bir an Izabel'e baktım ve o da şaşkınlıkla dolu, parlak gözleriyle bana bakıyordu.

Niklas hiçbir şey demese de davranışından kadının dökülmesinin an meselesi olduğunu düşündüğünü söyleyebilirdim.

"Kızın nerde?" diye sordum.

"Kızım mı?" Yüzünde gerçek bir korku ifadesi yayıldı. "Kı-kızımı neden merak ediyorsunuz?"

"Kızına kimse zarar vermeyecek, merak etme," dedim. "Fakat bir soruya daha soruyla cevap verecek olursan Izabel'in diğer bıçağını diğer eline saplayacağım. Beni duydun mu?"

"Onun yanında; ama lütfen ona zarar vermeyin! Lütfen! Böyle olması gerekmiyor!" Ağlamaya başladı. "BUNLAR NEDEN OLUYOR?!"

Sandalyeden tekrar kalktım, Izabel kalçasındaki bıçağına uzanıp kınını eliyle kapattı.

"Sen ne yapıyorsun, Gustavsson?" diye sordu Niklas. "Aklını mı kaçırdın?"

"Evet, gerçekten Fredrik," dedi Izabel eli hâlâ alırım diye bıçağının üstündeydi.

Onlara soru sorma fırsatı bile vermeden, dışarıya açılan kenardaki kapıya doğru yöneldim. "Benimle gelin," dedim sakince.

"PİSLİK HERİF!" diye Kelly arkamdan bağırıyordu.

Soğuk havaya binanın çelik duvarlarına dayanmış Dorian'a katılmak için çıktık. Dorian da tam bir uyanıklıkla bizi fark ettiği gibi doğruldu.

"Neler oluyor?" diye sordu Dorian.

"Benim de bilmek istediğim bu," dedi Niklas.

Izabel önümde durup bir cevap arayışıyla umutsuzca bana baktı.

"Bu senin tarzın değil, Fredrik," dedi. "Sana bir şey demesi için hiç şans vermedin."

"Ne yaptı?" diye araya girdi Dorian ve sonra bana dönüp baktı; bakışları en az Izabel'inkiler kadar umutsuzdu. "Sen ne yaptın adamım? Yoksa onu öldürdün mü?"

Isınmak için kollarını bağlayarak, "Hayır," diye lafa karıştı Niklas. "Ama içeri dönmesinin, yapabileceklerinden dolayı iyi bir fikir olduğundan şüpheliyim." Bana soğuk bir şekilde bakarak, "O hedef değil, Fredrik," dedi.

"O da biliyor belki de," dedim. Ve kısa süreli bir sessizlik oldu. Sonra devam ettim: "Onu koltuğa bağladığımız andan beri bizden korkmuyor."

"Biraz küstah görünüyor," diye ekledi Izabel.

"Erkek arkadaşının yerini sorduğumda onun için çok endişelenmedi de."

"Ondan çok çabuk vazgeçti," dedi Izabel.

Başımı salladım.

"Bıçağı onun eline sapladı," diye bağırdı Niklas. "Söylemeliyim ki birini konuşturmanın kolay bir yolu."

"Onu konuşturdum ama, değil mi?"

Bunun üzerine Niklas bir an düşündü, siyah deri ceketinin altında omzunu silkti. "Evet, sanırım bunun üzerine tartışılmaz; ama Izabel bu akşam kendinde değildin demekle haklıydı."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Otuz beş yıllık hayatımda ilk defa bir sorguyu sürdüremeyecek kadar meşguldü kafam ve işkence yapmaya başlamak için de hiç isteğim yoktu. Bu ben değildim.

"Pekâlâ," dedi Niklas. "Ne düşünüyorsun? Burada dikilip durmaktan başka bir şeyler yapmalıyız. Hadi içeri gidip Paul Fortright'ın şu arkadaşının nerede olduğunu anlayalım da diğer örgütlerden önce bulup şu işi bitirelim."

"Ne dediğimi duydun mu?" dedim ellerimi sallayarak. "O da işin içinde. Bu yüzden 'bunun olması gerekmiyordu' deyip duruyor."

Açık ağzı ve kocaman gözleriyle, "Kahretsin, haklı," dedi Izabel. Niklas'a döndü, "Müşteri, Paul Fortright'ın sözde taciz ettiği kızın babası. Dosyayı gördüm. Dul bir adam. Karısı geçen yıl bir araba kazasında ölmüş."

"Yani," dedi Niklas gittikçe artan bir sabırsızlıkla. "Hiçbir şey ifade etmez ki bu."

"Ya Fortright suçsuz bir adamsa, Kelly Bennings ve şu müşteri onu bitirmek için beraber çalışıyorlarsa? Bir de böyle düşünün. Fortright'ın tacizden hiç sabıkası yok. Yeni damgalandı. Başka zaman olsa, bunu normal bulurdum. Küçük bir hatadan yırtan suçluyu öldür mevzusu yani. Fakat bundan fazlası var ve ben bunu biliyorum."

Niklas rütbece hepimizden yüksek olduğundan Izabel katıldığını göstermek için ona baktı ve "Doğru söylüyor," dedi.

Niklas başını sallayıp kızgınlıkla iç çekti.

"Buraya iş halletmeye geldik," dedi. "Dedektiflik yapmaya ya da kahramancılık oynamaya değil."

İçeriye dönmek için Izabel'le aramızı yarıp geçti ve kapıya doğru yöneldi.

"Bizler karaborsa grubu değiliz, Niklas," diye seslendim arkasından. "Eğer Paul Fortright'ı öldürürsek ve o asıl suçlunun yolundan çekmek için öldürtmek istediği bir masumsa onlardan biri oluruz."

"O haklı, Niklas," dedi Izabel ardımdan; "ve ben vicdanımda böyle bir yük olsun istemem."

Niklas uzun gümüş kapıyı açmadan önce önünde durdu, omuzlarını kaldırıp bıraktı. Elini iç cebine soktu ve cep telefonunu çıkardı. "Dorian, içeri gir ve şimdilik Bennings'in yanında dur. Kaçmasına ve tartıştığımız şey üzerine bir şeyler öğrenmesine fırsat verme," dedi.

"Kulağa hoş geliyor," diye yanıtladı Dorian. Zaten soğuktan kaçmaya yer arıyordu, hiçbir şey sormadan içeriye girdi.

Niklas telefonda Victor'la birkaç dakika görüştü ve olanları anlattı. Telefonu kapattığında, konuştuklarından da anlaşıldığı üzere görevimiz köklü bir şekilde değişmişti. Başta mesele para değildi. Bu iş için teklif edilen para normalde Victor'un kabul ettiklerine kıyasla devede kulak kalırdı.

"Paul Fortright'ın diğer örgütleri ayarlamaya çalışmasını kullanacağız," diye söze başladı Niklas. "Ve sonra da onları kullanacağız."

"Forthright'a ne olacak peki? Ya şu manyak cadıya ve kızına?" diye sordu Izabel.

Yeni bir sigara yakıp, "Şimdilik oyun oynamaya devam edeceğiz," dedi Niklas. "Evin yerini öğrenip, onu öldüreceğimize kadını inandıracağız ve kızı ona getireceğiz."

Durdu ve ikimize baktı. "Ancak onların dramatik deli saçmalarına dâhil olmayacağız. Victor bizim diğer örgütleri kullanmamızı, Fortright'ı şimdilik hayatta bırakmamızı istiyor. Canı cehenneme, bunun meşru olup olmadığından bile emin değiliz. Dahası ikiniz hayal görüyor bile olabilirsiniz."

"Alınıyorum ama," dedi Izabel.

"Tabii ki alınırsın, Izzy," dedi Niklas ve yapmacık bir gülümsemeyle sigarasını uzun uzun içine çekti. "Ama umurumda mı? Değil."

Izabel'in çenesi oynadı. Eğer bakışları ölümcül olsaydı Niklas şu anda kanlı bir posaya dönüşmüş olurdu.

Birden cebimdeki telefon titredi ve yüreğim ağzıma geldi. İlk düşüncem Greta'nın Cassia ile ilgili beni aradığıydı; ama ekrana baktığımda o olmadığını görünce şaşırdım.

"Victor arıyor," dedim sesli bir şekilde ve daha çok da kendime.

Niklas ve Izabel de en az benim kadar heyecanlı bir şekilde beklerken telefonu açtım.

Victor, "Bu işin geri kalanını askıya almanızı istiyorum," dedi. "Baltimore'a dönün ve bir hafta içinde konuşacağız."

Şaşkınlık ve sebeplerine dair merakımdan bir an kelimelerimi toparlayamadım.

"Bunu sonlandırabilirim," dedim. "Evet, Bennings'i bıçaklamakta acele ettim; ama istediğim sonucu da aldım."

"Bu beni endişelendiriyor," dedi Victor. "Sen sen değilsin. Dün toplantıda da kendinde değildin ve hatalara harcayacak zamanımız yok. Kendine zaman ver ve kafanı rahatlat. Bu bir emirdir."

Derin bir iç çekip teslim bayrağını çektim. Burada kalıp başladığım şeyi bitirmeyi ne kadar çok istesem de Cassia'ya geri dönmeyi ve neleri hatırladığını öğrenmeyi daha çok istiyordum.

"Tamam," dedim telefonda. "Şimdi geri dönüyorum."

İki buçuk saat sonra uçağım Seattle'dan ayrılmaya hazırdı.

Zamanımın büyük çoğunluğunda uçakta oturup, etrafımda oturan insanları da rahatsız etmemek için taktığım kulaklıklarla Cassia'nın bodrumda şarkı söylediği videoyu tekrar tekrar izledim.

Cassia bir şeyler biliyordu. Hatırlıyordu. Hatırlamalıydı. Seraphina bir nefes kadar yakındı. Sonunda, altı yıllık amansız bir arayışın ardından tekrar onunla olacaktım.

13. BÖLÜM

Fredrik

Neredeyse yirmi dört saattir uyumuyordum. Bir sonraki gün saat 10.00'dan sonra Baltimore'daki evime vardığımda hâlâ uyanıktım. Greta'nın bej rengi Honda Civic'i yola park edilmişti. Ben de onunkinin yanına park ettim.

İnanılmaz derecede heyecanlıydım. Yabancı olduğum bir duyguyla karşı karşıyaydım ve başta ne yapacağımı bilemiyordum.

Siyah deri valizimi bir elimde taşırken, kırmızı tuğlalı yolda ilerledim. Sanki giriş kapısına varabilmek için yeterince hızlı değilmişim gibi hissediyordum. Kapı kilitliydi ve ben doğru anahtarı bulana kadar Greta'nın geleceğimi bildiği zamanlarda yaptığı gibi kapıyı açmasını bekliyordum.

Ama kapıyı açan ben oldum ve içeri girdim.

Ev yumurta, bisküvi ve sosis kokuyordu. Her zaman olduğu gibi lekesizdi, en ufak bir toz tanesi ya da havadaki kokudan başka hazırlanan kahvaltıya dair herhangi bir kanıt yoktu. Geldiğimi belli etmemek için oturma odasında yere valizimi dikkatle koydum. Mutfağa doğru

hareket ettim, basıldığında gıcırdayan yerin etrafından dolaştım ve bar kısmına geçtim. IPad'im Seattle'a gitmeden önce bıraktığım yerdeydi ve Greta tam bırakıldığı şekilde koymuştu. Böylece kullanıldığını fark etmeyecektim. Ekran kilidini açıp uygulamanın üzerine dokundum, bodrumda çekilen videoyu açtım.

Cassia'nın yatağında oturup konuşuyorlardı. Zararsız görünüyordu. Sesi açınca birkaç dakika konuşmalarını dinledim. Önemli bir şey yoktu. Greta, Cassia'ya kızından ve geçen sene Monte Carlo'ya yaptıkları geziden bahsediyordu. Cassia öyle güzel, öyle masum gülüyordu ki beni fena etkilemişti. Onu bunca zamandır dünyadan koparıp kapalı tuttuğum ve hayatı benim gördüğüm gibi görmesi için zorladığımdan ötürü hissettiğim suçluluk duygusunu bastırmak durumunda kaldım. Greta, Monte Carlo'dan bahsettiğinde gözlerindeki parlaklık âdeta kusursuzdu. Kendini orada hayal ediyordu. Bulunduğu kötü gerçekliğin yerine onu kabul edip gülümsüyordu.

Pislik herifin biriydim.

Ellerimi tezgâha dayayıp başımı geriye doğru ittim ve gözlerimi kapayarak üzüntüyle ofladım.

Fakat gözlerimi tekrar açtığımda beni şoke edecek bir şey fark ettim. Panikle gözlerim büyüdü. Bedenimdeki felç etkisini üzerimden attığım gibi koridor boyunca bodrum kapısına doğru aceleyle yürüdüm. Kapıyı çarpıp açtım, merdivenleri ikişer ikişer indim.

Greta ve Cassia beni gördüklerinde ikisi de yerinden sıçradı. Cassia hemen yatağın öteki ucundaki duvara yaslandı.

Cassia'ya doğru gidip onu kollarımın arasına aldım.

"Neden onu saldın?" diye Greta'yı azarladım.

Cassia başını göğsüme sert bir şekilde bastırırken Greta ayaklarını yakaladı. Tek elimle belinin altından öteki elimle de bacaklarının altından onu tuttum.

Cassia'nın zincirlerinin, olması gerektiği gibi mi diye bileğine, sonra da tekrar Greta'ya baktım.

"Lütfen Fredrik," diye göğsümde ağladı Cassia. "Greta'yı suçlama. Çıkarması için ona ben yalvardım. Canımı yakıyordu zincirler." Küçük elini boynuma astı. Dokunuşuyla resmen erimiştim.

Bir an önce onu yatağına geri bıraktım.

Greta'ya "Onu bana getir," dedim.

Konuşmaya korkan Greta koşup zinciri aldı. Cassia'nın önünde yere çömeldim. İnce, sarı elbisesini bacaklarının üstüne doğru sıvadım, parmak uçlarım bacaklarında gezindikçe bundan etkilendiği ürperen tüylerinden anlaşılıyordu.

"Çok özür dilerim, Bay Gustavsson." Greta zinciri bana getirdi. "Kaçmasına izin vermezdim ama bileğini de umursamıyor değildim. Her zaman istediğiniz gibi temizledim."

"Sana asla çıkarma dedim. Asla." Ellerim Cassia'nın ılık kalçalarındayken, başımı sinirli bir şekilde çevirip

sağ tarafımda dikilen Greta'ya baktım. "Seni bu kadar çok sevmeseydi..." Dişlerimi gıcırdatıp uzağa baktım.

Kendimi sakinleştirip tüm dikkatimi tekrar Cassia'ya verdim; bileğine gelene kadar boşta kalan elimle bacağını aşağıya doğru kaydırdım. Sonra durup zinciri yere bıraktım. Derin bir nefes aldım, yukarda onu canlı yayında izlerken hissettiğimden daha da suçlu hissederek ayakkabılarıma baktım. Cassia'nın yaralı bileklerini tekrar inceledim. Ayağının arkasında, topuğunun hemen üstünde demirin kestiği yerlerde kan vardı. Bilek kemiğinin altında çizgi şeklinde kabarcıklar görünüyordu. Cildi sararmıştı ve kırmızıydı, kesik ve çiziklerin etrafı iltihaplanmıştı. Cildinde bir şeyler çok belirgin bir şekilde parlıyordu. Belki de Greta temizledikten sonra antibiyotik krem sürmüştür diye düşündüm.

İçimden, "Lanet olsun," dedim.

Kalktım ve Cassia'yı yataktan aldım, kollarımı küçük bedenine sardım. Bacaklarını belime, kollarını da boynuma sardı. Bedeni bedenimde titriyordu. Kendi için değil, Greta için korktuğunu biliyordum.

Bana korkuyla bakan Greta'ya dönüp, "Bunu daha sonra konuşacağız, her zamanki saatinde burada ol," dedim.

"Evet, efendim," deyip merdivenlere yöneldi.

Bodrum kapısının kapandığını duyduğum anda Cassia'ya daha sıkı sarıldım, bu anı doyasıya yaşamak için gözlerimi kapattım.

Boynumun kenarından korkuyla fısıldadı. "Lütfen, Greta'ya zarar verme."

Zor yutkundum.

"Ona zarar vermeyeceğim," diye fısıldadım, yumuşak sarı saçlarını avuçlarımın arasına alırken.

Çıplak bacaklarını belimin etrafında hissetmek beni kötü etkiledi. Onunla birlikte olma isteğimi zihnimden atmaya çalışsam da bu çok zordu, acı vericiydi.

Cassia benim cezamdı, bunu biliyordum. Tüm yıllar boyunca insanlara yaptığım korkunç şeylerin cezası olarak bana gönderilmişti. Benim yıkımımdı. Sandalyeye bağlanıp dişlerimin, tırnaklarımın sökülmesini, derimin soyulmasını böyle bir yıkıma tercih ederdim. Ona bu kadar yakın olup ona dair duygularıma izin verememek hissettiğim ve yaşadığım en kötü acıydı.

Bu dünyada Seraphina'yı bulmaktan başka en çok istediğim şey bu acıdan kurtulmaktı.

"Biraz daha burada olmalıyım," dedim saçlarına doğru. "İşlerim normalde olduğundan biraz daha yoğun. Seni ihmal etmek gibi bir niyetim yok."

Cassia başını omuzlarımdan kaldırıp gözlerimin içine derin derin baktı.

Bu haksızlık.

Onu indirmeliyim.

İçimden geçenleri görmezden geldim, tüm benliğimle mücadele ederek onun gözlerine baktım.

Cassia'nın yumuşak parmakları yüzümde geziniyordu ve sonra dudakları dudaklarımın kenarlarına değdi, bir daha ve bir daha.

Onu durdurmalıyım.

Onu ya yatağa atmalı ya da bırakmalıyım.

Oysa ikisini de yapmadım.

Onun yerine onu sımsıkı sardım. Onu öpmek için kendime izin vermeden önce çekildim ve onu banyoya doğru taşıyıp tezgâha oturttum.

Yasak düşünceleri tekrar bir kenara atıp bileğini ellerimin arasına aldım.

"Kötü görünüyor," dedim. "Böyle olmasına neden olduğum için özür dilerim."

"Greta gerekeni yaptı," dedi usulca.

"Evet ama bu hale gelmemeliydi," dedim, duvardaki uzun rafa uzandım, genellikle kilitli olan ama şimdi olmayan bölmeyi açtım. Bir sprey şişesindeki oksijenli suyu ve sargı bezini aldım. "Gelecek hafta en azından her gün burada olacağım," diye devam ettim, bileğine oksijenli su sıktım. "Sanırım böyle daha iyi."

'İstirahat' verilmesi beni hâlâ rahatsız ediyordu çünkü görevlerimi yerine getiremeyecek kadar yıpranmıştım, kafam karışmıştı ve göründüğü gibi bu en iyisiydi.

"Fredrik?"

"Söyle?" Ona bakmadım, temizlenmiş olsa da yarasını temizlemeye devam ettim.

Biraz sessizlikten sonra Cassia sessizce, "Ben... şey, beni tekrar bırakmanı istemiyorum. Neden burada benimle kalmıyorsun? Veya gittiğin zaman beni de yanında götürmüyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Uysal bir şekilde tebessüm ediyordu; ama tatlı yüzünde ümitsizliği de görüyordum.

Bileğine tekrar bakarak, "Bu mümkün değil," dedim.

Havası değişti, gülüşünün solduğunu hissettim.

"Kaçmayacağım," dedi, ümitsizlik sesine de hâkimdi. "Burada seninle olmak, seninle kalmak istiyorum. Buna inanmalısın."

Bileğini, bırakmam gerekenden daha sert bırakınca topuğu tezgâhın altındaki dolap kapağına çarptı.

"Neden böyle hissediyorsun?" diye sert bir tepki verdim. "Cassia sana yaptığıma bak. Nasıl böyle şeyler söyleyip, bunlara inanabilirsin? Buna bir son vermelisin, bu işimi daha da zorlaştırıyor!" Son kısmı söylememem gerektiğini ağzımdan çıkınca anladım.

Cassia gözlerinde şaşkınlık ve merakla bana baktı.

"Sana niye ağır geliyor?"

Ona dönüp dolaba doğru gittim, oksijenli suyu kaldırdım.

"Çünkü Cassia bu, asla olamaz. Aramızda olandan fazlası olamaz."

"Seraphina yüzünden," dedi.

Başımı salladım. "Evet, Seraphina yüzünden." Bundan gerçekten nefret ediyordum. Bu gerçek yüzünden kendimden de nefret ediyordum.

Bu tam bir cezaydı.

"Ama ben sana âşığım," dedi arkamdan sessizce ve kalbim göğsümün içinde olanca şiddetiyle sarsıldı.

"Bunu söyleme!" dedim etrafında dönerek. "Bana âşık değilsin, Cassia! Ne dediğini bile bilmiyorsun!"

Gözlerinin kenarlarında gözyaşları parlıyordu ve istediğim tek şey ona sarılıp gitmesine izin vermemekti ama yapamazdım, yapmayacaktım. Kahverengi ceylan gözleri dayanamayacağım bir acıyla bana bakıyordu. Dolgun dudaklarının kenarları titriyordu. Uzun sarı saçları narin omuzlarından, giydiği ince sarı elbisenin altından belli olan göğüslerinin altına kadar uzanıyordu. Onun için aldığım doğru dürüst giysilerden niye giymemişti anlamıyordum.

Cassia konuşana kadar gözlerimi başka yöne çevirdim. "Bu kadın kalbini öyle bir ele geçirmiş ki nefes dahi alamıyorsun. Kalbinin kararmasının nedeni o. Sana yaptığına bir baksana. Hayatının her günü sana yaptığına bir bak." Yumruklarımı sıktım. "Bana neden bakmıyorsun?" Sesindeki ümitsizlik gittikçe yükseliyordu.

Göz göze geldik.

"Seraphina tam bir şeytan," dedi. "Sana yaptığı affedilemez." Sesinde kızgınlık vardı.

Ancak dikkatimi çeken kızgınlık değil, altında yatan manaydı.

"Ne diyorsun Cassia?"

Başını nazikçe sallayıp bakışlarını yere indirdi.

"Cassia?" dedim ikaz eder bir ses tonuyla. "Bildiğin bir şeyler mi var?"

Uzun bir duraksamadan sonra, "Hayır," dedi.

"Yalan söylüyorsun."

Bakışlarında acı, pişmanlık ve aşk vardı.

Ona bir adım daha yaklaştım. "Ne hatırladın?"

"Hiçbir şey."

"Bana doğruyu söyle!" Parmaklarım avuçlarımın içine batıyordu. "Ne hatırladın dedim!"

"Hiçbir şey!"

Ellerini tezgâha vurdu.

"Lanet olsun! Hiçbir şey hatırlamıyorum!"

"Yalan söylüyorsun!"

Ellerimle kollarını tutup şiddetle onu sarstım, başı ileri geri savruldu.

"Bana doğruyu söyle, Cassia!"

Kolunun birini kurtarıp da yanağıma öyle güçlü bir tokat indirdi ki kulağım çınlamaya başladı. Bileklerini ellerimin arasına aldım ve onu aynanın olduğu duvara yasladım. Vücudumu açık bacaklarının arasına dayadım. Ayakları tezgâha kalktı, gözleri büyüyebildiği kadar büyüdü. Ağzı yarı açıktı; nefesi dudaklarının arasından hızlı hızlı çıkıyordu. Bileklerindeki nabzını hissedebiliyordum.

Daha da ileri uzandım, bakışlarım bakışlarını deliyordu, dudaklarımsa onunkilerden biraz uzaktı. "Bana ne hatırladığını söyleyeceksin Cassia, yoksa yemin ederim seni o koltuğa oturturum." Sesim sakin ama sertti ve affım yoktu.

"Defol," dedi ve bu attığı tokattan daha şaşırtıcıydı.

Biraz çekilip gözlerine baktım. Ağlıyordu. Onda gördüğüm savunma değil; saf, katışıksız bir acıydı.

Titreyerek, "Hatırlıyorum," dedi. "Seraphina hakkında her şeyi hatırlıyorum. Onu nereden tanıdığımı, beni neden öldürmek istediğini hatırlıyorum." Burnunu çekti. Onu böyle görmek içimi parçalıyordu. Fakat bana bu kadar hâkim olmasına izin veremezdim.

"Bana ne bildiğini söyle."

Başını salladı ve ben bileklerini daha da sıkarak onu arkasındaki duvara bastırdım.

"Bana her şeyi anlatana kadar sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Dişlerimi sıktım. Onu rahat bırakmadan önce bir süre daha aynı pozisyonda kaldım. Ardından bir adım geri attım. Zihnim acımasız düşüncelerle doluydu. Koyu, ruhsuz bir sis bir an görüşümü kapattı ve önümde tek gördüğüm onun kim olmasını istediğimdi. Seraphina. Ruhumun diğer yarısı. Beni, dürtülerimi, şiddetimi, cani eğilimlerimi bu dünyada kontrol edebilecek tek kişi... Burada olsaydı, onunla birlikte olabilirdim, kızgınlığımı, suçluluğumu, acımı ve intikamımı ondan çıkartabilirdim ve o beni bunun için severdi. Çünkü Seraphina

benim hiçbir zaman kibar olmamı istemedi. Onun âdeta suyunu çıkarmamı, karanlık tarafımı serbest bıraktığım zaman bunu hissetmeyi severdi çünkü kontrol kendisinden daha karanlık birinde olunca kendisiyle daha barışık oluyordu. Seraphina'dan daha karanlık olan tek kişi de bendim. Beraberken kırılamazdık.

Ona şimdi ihtiyacım vardı.

Ona şimdi ihtiyacım vardı çünkü Cassia kırılgandı. Ben de Cassia'ya zarar vermek istemiyordum. Seraphina'yı yakıp yıktığı gibi kötü tarafımın onu da yakıp yıkmasına izin verirsem yaşayamazdım.

Ben bu düşüncelere dalmışken, Cassia banyo tezgâhından inmişti ve önümde dikiliyordu.

Buraya nasıl geldim?

Banyodan çıkmıştım. Ama koridoru nasıl geçtiğimi hatırlamıyordum.

Cassia yumuşak, ilgili ve yalvarır bir ses tonuyla "Fredrik," dedi.

Aramıza bir duvar olacak şekilde iki elimi kaldırdım. Durdu ve gözlerindeki acıyla bana baktı.

Sakince ve göz teması kurmadan "Sana bir kez daha soracağım," dedim. "Ne hatırlıyorsan bana anlat."

Kibar ve sakin bir sesle, "Üzgünüm," dedi. "Ama bana borçlusun. Bana ne yaptığın umurumda değil, beni o koltuğa koyman da umurumda değil." Bana doğru bir adım attığında varlığını hissettim, ben de bir adım geri attım. "Yapman gerekeni yap."

Son kez, umutsuz bir çabayla etrafmda döndüm, "Sana söyleyemem!" dedim yüzüne eğilerek; ama o ondan beklediğim gibi geri adım atmadı bile. "Niye bu kadar zorlaştırıyorsun, Cassia?" Sesim sakinleşmeye başladı, kızgınlıktan yalvarmaya döndü. "Sana Seraphina'dan bahsedemem. Sadece sana değil, bu lanet olası dünyadaki hiç kimseye! Neden bunu anlamıyorsun?"

Cassia gözyaşlarını sildi. Sonra çok yavaş bir şekilde sanki yapmak istediği son şeymiş gibi, topuklarının üzerinde dönüp onu her zaman bulduğum köşesine doğru yürüdü.

Oturdu, duvara sırtını dayayıp bacaklarını kendisine doğru çekerek elbisesiyle üzerlerini örttü.

Sonra bana bakıp "Yapman gerekeni yap," dedi.

Duvara yumruk atmak istiyordum. Zincirleri elime alıp onun yanına gittim, çömelip yaralı olmayan ayağına zinciri doladım. Karşı koymak şöyle dursun, bana bakmadı bile.

Merdivenlere doğru yürürken onun "Bana ne yaparsan yap seni affedeceğim, Fredrik," dediğini duydum. Onu orada bıraktığım için ve sözlerinin verdiği acıyla zor yutkundum.

Ona zarar veremezdim. Bunu biliyordu. Belki de bunu üzerimde kullanarak beni aptal yerine koyuyordu. Yine de ona bunu yapamazdım.

Fakat bir şeyler yapacaktım.

Bugün bitmeden hatırladıklarını bana söyleyecekti.

Bir şekilde ondan öğrenecektim. Öyle ya da böyle.

14. BÖLÜM

Fredrik

Günün kalan kısmını Cassia'yı görmezden gelerek geçirdim. Sadece arada bir odasının kayıtlarını kontrol ettim. Pek çok şey düşündüm; ama aklıma gelen tek fikir ona bir sorgu daha izletmek, bir adamı öldürdüğümü izlemeye onu zorlamaktı. Bir süre niyetlendiğim şey buydu. Bodrumunda oturup bir kenardan izlemek yerine, sorgu odasında bir sandalyeye bağlanıp yaptıklarıma bizzat şahit olacaktı. Televizyon ekranından bile izlemeye dayanamadığı bu korkunç zorbalığa tanıklık edecekti. Akan taze kanı görecek, ter kokusu burnuna dolacaktı.

Ancak bir sorun vardı. Zarar vereceğim kimse yoktu. İşkenceyi hak eden Dante Furlong gibi biri yoktu. En yakın 'yedek' dört saat uzaklıktaydı ve ben Cassia'yı bu kadar uzun bir süre yalnız bırakamazdım.

Tamamıyla yenilmiş, kızgın ve ihtiyacım olan şeyi benden aldığı için Cassia'ya dargın hissediyordum. Koltuktan birden kalkınca kazayla akşam yemeğimin olduğu tepsiyi yere devirdim. Ellerimle koyu saçlarımı tutup çektim, dişlerimi sıktım, içimdeki haykırışı susturdum.

Kollarım iki yanıma salındı ve tavana bakıp yenilgiyi kabul ettim.

Ama sonra aklıma bir şey geldi ve yine her şey yoluna girdi. Yanımdaki iPad'i aldım ve yatak odamdaki kamerayı açtım. Ayrı bir ekranda Cassia odasındaki televizyonun açıldığını duyunca hemen dikkat kesilirdi. Şimdi de böyle oldu. Bir dakika kadar benim boş yatak odamın görüntüsüne baktı. Meraklı, şaşkın ve gergindi.

Eğer onu korkutarak ya da işkenceyle ondan bilgi edinemezsem, aynı derecede zalim başka yöntemlerim vardı.

Deri ayakkabılarımı ve takım elbisemi giydim, üstüne de uzun montumu geçirdim. Mutfağa gidip tezgâhın üzerindeki anahtarlarımı aldım ve evden çıktım.

***

Ucuz viski ve kül kokan gürültülü bir bardan bir kadını böyle götürmek benim tarzım değildi. Mekân hoparlörlerinden gelen klasik rock müziği ve ayyaş sohbetlerle doluydu. Düşünüp içki içebileceğim daha sakin bir köşeye çekildim. Bu sıradan bir akşam değildi ve sıradan bir şekilde avlanacak vaktim de yoktu.

Armani takımım, parlak siyah ayakkabılarım ve sekiz bin dolarlık saatimle epey dikkat çekiyordum. Bu benim işimi daha da kolaylaştırıyordu.

Bar taburesine parlak ayakkabılarımla oturduktan sonra istediğim kadını bulmak hiç uzun sürmedi. Koyu saçları omuzlarına kadardı, gözleri kahverengi. Odanın karşısındaydı ve bulunduğum yerden bakınca ancak bunları görebiliyordum. Narindi; dizlerine kadar inen

siyah, bol bir etek giymişti, ayağında da kadınlara özgü siyah kovboy çizmelerinden vardı. Uzun kollu, düğmeli, siyah üstü bedenini tamamen kapatırken, üstten bıraktığı dört-beş düğmesi çatalını açıkta bırakıyordu. Nazik, beyaz boynu, ucunda göğsüne batan süsüyle uzun, gümüş, zincir bir kolye ile süslenmişti.

Yakınındaki masadan iki adamın onu ve arkadaşını kestiğini açıkça söyleyebilirdim. Erkeklerin kadınlara ne kadar güzel olduklarını ve onları eve götürmeyi ne kadar istediklerini söylemeleri kadınları hem güldürür hem mahcup eder. Neler konuştuklarını duyamıyordum; ama sözleri ne olursa olsun maksat aynıydı.

Koyu saçlı kadın çoktan benimle göz teması kurmuştu.

Bu epey kolay olacaktı.

Belli belirsiz güldü ve açık saçlı arkadaşına baktı. Aralarında bir şeyler konuştular; ama yakın olmadıklarını hissettim, muhtemelen bu akşam tanışmışlardı çünkü diğer kadının aralarındaki diyalogdan ziyade, iki adamla daha çok ilgilendiği açıktı. Sonunda dördü birden iki adamın yüzünde hayal kırıklığı ile benim tarafıma baktılar.

Koyu saçlı kadın küçük siyah çantasını köşedeki masadan aldı, kolunun altına sıkıştırdı.

Bana doğru yürüdü, şekilli kalçası eteğinin altında hışırdıyordu.

Durdu, utangaç bir şekilde, "Hey," dedi ve o an o kadar da utangaç olmadığı düşüncesine kapıldım. Belki

de utangaç havalarına giriyordu; ama ben çoktan içinde böyle bir şeyin olmadığını sezmiştim.

"İyi akşamlar," dedim mesafeli bir gülüşle.

Kızardı.

Taburemden hafifçe kalkarak yanımdaki boş tabureyi oturması için işaret ettim. Kovboy çizmeleriyle taburenin ayaklık kısmına basıp kendini kaldırarak sandalyeye oturdu, çantasını tezgâh koydu.

Güzel kokuyordu, tıpkı cildine sürdüğü kokulu pudra gibi. Saçları yeni yıkanmıştı ve içmesine rağmen pis diş macununun kokusunu alabiliyordum.

Barmene işaret ettim, geldi.

"Bir içecek ister misin?" diye sordum kadına.

Güldü, kahverengi gözlerini kırptı.

"Tabii, teşekkürler," dedi. "Rom ve kola."

Barmen içkisini hazırlamak için gittiğinde kendi içkimden bir yudum aldım ve bardağı ittim. Sağ dirseğim bar tezgâhında kalarak taburemde ona doğru döndüm.

"Senin gibi adamlar buraya her zaman gelmezler," dedi.

Barmen içkisini getirip bizi yalnız bıraktı.

"Benim gibi adamlar mı?" diye sordum.

Yanakları kızararak başını salladı.

"Şey, yani," dedi. Benim yaptığım gibi parmaklarını bardağında gezdirdi. "Bakışlarında iş adamı havası olup bu aksanla konuşanlar..." Ceketimin kolundan görünen

saatime baktı. "Genelde Rolex takan adamlar buralara gelmezler."

İlginçti. Bir bakışıyla Rolex olduğunu anlamıştı. Altın arayıcısı? Zengin? Çok farklı şeyler olabilirdi ama olmadığı bir şey vardı; ağırbaşlılık. Ve parayla güçlü bir ilişkisi vardı. Kırılganlıktan fazlasıyla uzaktı. Hayır, bu kendi oyununda iyi bir unsudur. Onun kırılgan olduğunu zanneden bir adamı kolayca kendine çekebilirdi. Ancak ben kolay kandırabileceği adamlardan değildim. Tek merak ettiğim bunu anlayabilecek kadar iyi olup olmadığıydı.

Kendisini Gwen olarak tanıttı. "Seni böyle bir yere getiren nedir? Kederlerinden bir an olsun kurtulmak mı istiyorsun? Karınla sorunların mı var?" Boş olan yüzük parmağıma baktı.

"Fredrik," diyerek karanlık ve yine mesafeli bir gülümsemeyle kendimi tanıttım. "Maalesef kederli filan değilim. Üstelik karım da yok."

Güldü ve içkisinden bir yudum daha aldı. Sonra da uzun, ince parmaklarıyla bardağı ittirdi. Dirseğini bar tezgâhına dayadı. Bacak bacak üstüne attı ve boşta kalan eliyle dizlerinin üzerindeki etek ucundan tutup kumaşı düzgünce çekti. Uzun, esnek bacakları ve seksi dizleri vardı.

Gwen'in utangaçlık numarasının altında kendinden emin bir kadın yatıyordu. O da benim gibi bir avcıydı. İstediğini elde etmeye, onun görünüşünden ağzının suyu akan adamlara alışıktı.

Bu gece gözlerini açmasa da onun için bir hayli ilginç olacaktı.

Başka bir zaman olsaydı ve eski karımı bulmak gibi bir şeye öncelik vermeseydim, bu kadınla biraz daha eğlenmek, oyununa katılmak isterdim. O da benden farklı değildi, muhtemelen o da eğlenecekti.

"Bu nedir?" diye sordu. "Şu aksan..."

Aksanı olan bir adamla yatma düşüncesi onu heyecanlandırmış olmalı ki gözleri parlıyordu.

Aradaki mesafeyi kapatarak ona yaklaştım ve kokusunu içime çektim. Boynunun kavislerine, dolgun, leylak rengi rujuna baktım. Bakışlarımı onda sabitledim ve "İsveç," dedim. Boynunun kenarında nefesimi hissedebilsin diye daha da yaklaştım. O da bedenini bana yaklaştırdı. "Sana söylemeliyim, Gwen," diye devam ettim. "Beraber olmadan önce buzları kırmak adına söylenen bir yudum kişisel bilgilerle zaman harcamam." Vücudunun gerildiğini, nefesinin derinleştiğini hissettim; ama benden uzaklaşmak için hiçbir çaba harcamadı. "Benimle gelmek istersen, gidelim. Sana bir şey için söz verebilirim."

Çekilip cevap vermesi için ona baktım. Gözleri büyümüş, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Buraya geldiğindeki gibi oynayan, kendinden emin kadın değildi artık. Belki de hayatında ilk defa sersemlemişti.

Uzun bir süre tereddüt etti ve sonra sordu: "Tam olarak bana ne için söz veriyorsun?" Kahkaha attı; fakat gergindi. Akabinde ekledi: "Beni öldürüp çöp kutusuna atmayacağına mı?" Bu ihtimalle çok az ilgileniyor gibiydi.

Güldüm ve ağzıma götürüp içmeden önce parmaklarımı bardağın etrafına kıvırdım. "Hayır, bunu yapmayacağım," dedim ve bardağı yerine koydum. "Ama seninle istediğimi yaparım. Tabii eğer dayanabilirsen... Sana yalan söylemeyeceğim, kibar değilim."

Alt dudağının kenarlarını nazikçe ısırdı.

Gwen durdu ve taburesini döndürüp ileriye baktı, içkisinden küçük bir yudum daha aldı ve bardağını indirip parmaklarını ıslak kenarlarında dolaştırdı. Bir kadındaki heyecan ve ikilem dolu bakışları daha önce de görmüştüm. Sonuçları ne olursa olsun karanlığı tatmak isteyen bir kadının bakışıydı bu. Açık renk teni sıcaklıktan kızardı. Uzun, ince parmakları bardağın kenarında kendini tekrarlayan yavaş hareketlerle dans ediyordu. Alt dudağının iç kenarları ıslak dili sebebiyle nemleniyordu.

Fonda çalan müzik kadar sesli olan düşüncelerini okurken sağ kolumu bardan alıp kalçasına götürdüm, bacaklarını ayırdım. Hiç karşı koymadan ve bana bakmadan bacaklarını taburede ayırdı.

Barın kalan kısmı gibi bizim bulunduğumuz yer de karanlıktı, sadece çeşitli bar ışıklarından çıkan turuncu ve kırmızı parıltılar duvarlarda kıpır kıpırdı. Gölgeler Gwen'in üstünde oynuyor, kadın yutkundukça boğazının hareketi belli oluyordu. Parmaklarım ten rengi çorabında kaydıkça ağzı beklentiyle aralanıyordu.

Damarı gıdıklanınca nefesi kesildi. Elleri tezgâhtaki bardağının yanına düştü, parmakları gevşedi; ama rahat değildi. Benden daha fazlasını bekliyordu.

Beni daha fazla istediğini hissettim. Gözlerini kapattı, sırtını tam bir İngiliz kızı gibi düzgün tuttu ve aldığı her nefes zevkle dolduğundan göğsü kabarıyordu. Ancak geri çekildiğimde gözlerini açıp bana baktı. Bakışları şehvetli ve karmakarışıktı.

Taburemden kalkıp arkasına astığım uzun montumu aldım, kollarımı sokarken Gwen beni izledi, ona dokunduğum andan itibaren sol tarafındaki, yenilen meleğiyle hâlâ bir tür savaş içindeydi.

Bardağımın yanına elli dolar bıraktım.

Sonra da yürüyüp gittim.

Ön çıkışa doğru giderken masaları, koşuşturan garsonları, yoğun sigara dumanlarını yarıp geçtim; ama geriye bakmadım.

Nasıl öylesine girdiysem öylece de dışarıya çıkmıştım. Hava soğuktu ve rüzgâr yüzümü kesercesine sert esiyordu, montumun önünü kapattım. Kaldırıma çıkıp park alanına gitmeden önce müziği ve barın ön kapısından gelen sesleri duydum.

"Şansımı deneyeceğim," dedi arkamdan, sırıttım.

Ellerim cebimde ona döndüm. O da kenarları sahte kürklü uzun bir mont giymişti, rüzgârdan saçları yüzüne değiyordu.

Oldukça hoştu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim soğuk bir şekilde.

Güldü, cinsel gerilimi diyalog hatırına bir nebze olsun yumuşatarak "Sen gerçekten...dobrasın," dedi.

Omuzlarımı silktim ve dudaklarımı kibarca büzdüm.

Elimi ona uzatıp mesafeli gülüşümle, "Sanırım öyleyim," dedim.

O da bana gülümseyip elini verdi.

15. BÖLÜM

Fredrik

Otuz dakika sonra arabayla evime vardık. Gwen çok konuştu. Belki de gecenin bir vaktinde tanımadığı bir adamın arabasında olduğu için gergindi; ama ne düşündüğünün ya da ne söylediğinin bir önemi yoktu. Onu buraya laf olsun diye değil, sadece bir şey için getirmiştim.

İçeri girdiğinde, "Vay, çok hoş bir ev," dedi. "Dışarıdan bu kadar... lüks görüneceğini düşünmemiştim," dedi. Montunu alırken gözleri dolar işaretiyle bana bakıyordu. "Dıştan görünüşü kötü değil, sadece çok... farklı," deyip güldü.

'Çiftleşme ayini'ne tepki vermedim. Sadece paramla bile olsa bir ilişkinin başlangıcında gibiydik. Ve benim romantik bir ilişkiye girecek halim yoktu. Bu benim için oldukça garipti.

Konuşmayı kesmesini diledim.

Bulunmamak için bir eve ihtiyacım vardı. Bu yüzden de eski bir tane seçmiştim ve içinde kendi zengin hayat tarzıma uygun değişiklikler yapmıştım. En fazla iyileştirmeyi de bodrum katında yapmıştım. Cassia'nın

evimde tutsaklığa karşı kendini güvende hissetmesini istiyordum çünkü.

Montumu çıkartıp gömleğimin düğmelerini çözdüm. Gwen beni saklı bir şehvet ve ilgiyle izledi. Onu buraya sadece beraber olmak için getirdiğimden emin olmayı bekliyordu.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

Beni öldürsen ya!

Amaçsız konuşmaları aradan çıkarmak için, "Botlarını çıkar," dedim.

"Ha?"

Başımı bir tarafa dayadım.

"Botlarını çıkar dedim." Standart ifadem sarsılmadı.

Gwen'in gözleri biraz daha büyüdü, alt dudağını tekrar ısırmaya başladı.

Gömleğimi çıkarttım ve yakındaki deri sandalyenin üzerine koydum.

Sonunda onu korkularından rahatlatmak için eğilip ağzının içine konuştum. "Seni burada kalman için zorlamayacağım; ama kalmak istiyorsan yapmanı söylediğim her şeyi yapacaksın. Şimdi botlarını çıkar."

Bu sefer isteyerek botlarını çıkardı. Bir sonraki emrimi beklerken kapalı dudakları çekici bir şekilde yukarı kıvrıldı. Ondan asıl istediğim Seraphina gibi saldırgan olmasıydı. Şehvet ve şiddetle onu hırpalarken bana vurmasını istiyordum. Bu akşam istediğim tarz buydu; ama nafileydi çünkü sadece Seraphina bunu bana verebilirdi.

Ama bu benimle ilgili değildi. Her şey Cassia içindi.

Gwen'in üstünü son düğmesine kadar açtıktan sonra çıkarttım. Gözleri bana bakıyordu; ama ona bir mimik dahi belli etmedim. Bunu hak etmesi gerekiyordu.

Sütyenini de çıkardıktan sonra yarı çıplak bir şekilde önümde dikiliyordu. Bütün gerginliği gitmiş, yerine beklenti ve istek gelmişti. Uysal bir şekilde gözlerini yere indirdi, sakin görünüyordu.

Fakat bu benim sinirlerimi bozuyordu. Yine de görmezden gelmeye çalıştım.

Parmaklarımı eteğinin lastiğine koyup indirdim, kumaş ayaklarına düştü. Ellerimi saçlarının arasına koyduğumda gözleri daha da büyüdü. Emin değildi, biraz da korkmuştu. Fakat hiçbir şey söylemedi. Ben de yatak odama doğru onu yürüttüm. Kapı yanından geçerken lambanın düğmesine bastım ki Cassia her şeyi açıkça görebilsin.

İçeri girmeye cesaret edemediğinde Gwen'i halının ortasına dizlerinin üzerine ittim. Bu oyunu daha önce de oynamıştı. Nasıl uysal olacağını biliyordu. Bunu seviyordu. Başka zaman olsa bu isteğe uyup eğlenirdim çünkü ben kontrol adamıydım. Ancak bana tamamen itaat eden hiçbir kadına şimdiye dek hiç saygı duymadım. Savaşan kadınları seviyordum. Bağır dediğimde bağıran, aletimi ağzına soktuğumda onu yalayacak olanları değil.

Benim için her şeyi yapacak kadar narin ve yumuşak olan Cassia bile değil.

Cassia...

Odanın karşısındaki şifonyerin üzerinde saklı olan küçük kameraya baktım. Cassia'nın da bana bakıp bakmadığını merak ettim.

Niye bakmamasını umuyordum ki?

Gwen'in ellerini üzerimde hissettiğimde bu düşünceden sıyrıldım. Arzu dolu ve sıcacık badem gözleriyle manalı ve oldukça şaşkın bir şekilde bana baktı.

Keşke Seraphina bu işe dâhil olsaydı. Uysal bir kızı ilgi çekecek hale getirebilen tek kişiydi.

Gwen'in saçlarına ellerimi dolayıp onu ayağa kaldırdım.

"Yatakta dizlerinin üstünde olmanı istiyorum."

Ayağa kalkınca saçlarını bıraktım. Söylediğimi aynen yaptı, sadece bu sefer omzunun üzerinden bana bakıyordu. Gözlerinden her şeyin yolunda olduğunu anladım, o da benim istediğimi istiyordu. Tabii aslında ben istemiyordum; ama numara yapmaya devam ettim.

Gwen yatağın kenarına kadar emekledi, ben de arkasında durdum. Sonra elimi ince sırtına dayadım, kıçını kaldırması için vücudunu ileri ittim. Ona orta parmağımın arkasıyla dokununca penisim hareketlendi. Penisimi ıslak dudaklarının arasında boydan boya gezdirdim. İki kalçasına da onu inletecek kadar sert birer şaplak attım.

Şifonyere doğru hareket ederken, "Kıpırdama," dedim ve külotumu çıkardım.

Şifonyeri kapattıktan birkaç saniye sonra prezervatifin kılıfı çoktan yerdeydi ve ben de Gwen'in arkasındaydım.

"O da neydi?" diye sordu Gwen ve benim duymazlıktan geldiğim çığlığı daha iyi duymak için konsantre olurken kaşlarını çattı.

Ama duymuştum. Bodrumda Cassia'nın olduğu kısım, yatak odasının altında ve şu an tam da benim olduğum yerdeydi.

Birden telefonumla odasının canlı video görüntüsünü kontrol etme gereğini duydum.

"Kondom," dedim konuyu değiştirmeye çalışarak.

Gwen beni görebileceği bir açıyla boynunu kaldırdı. "Hayır hayır, bir şey duydum... Çığlık gibi."

"Ben bir şey duymadım. Bodrumdaki televizyondan gelmiş olabilir," dedim.

Gwen cevabımı kabul edip yüzünü tekrar çarşafa gömdü.

Cassia ile ilgili düşüncelerimi Gwen'leyken atmaya çalışsam da onu görmezden gelemiyordum. Gwen'in bedeninin içine parmak uçlarımı daldırırken kendi kendime kızıyordum.

"Ahhh... Bu biraz fazla acıttı," dedi Gwen. Sesi biraz öfkeliydi.

Bu bir meydan okuma mıydı?

Birdenbire belki de ihtiyacım olanın sert bir sevişme olduğu aklıma geldi.

Sonra Cassia'nın adımı haykırdığını duydum. Duvarlardan dolayı ne kadar derinden gelse de bu durum canımı yaktı.

Gwen'in bunu duyduğunu sanmıyordum. Çünkü bana tekrar bakması sadece meraktandı. Ondan biraz uzaklaşmıştım ve muhtemelen neden hâlâ içine girmediğimi merak ediyordu.

Benim kadar şaşkındı.

Cassia'nın beni gördüğü gibi onu görmeyi umarak gizli kameraya baktım.

"Devam edecek miyiz yoksa..."

"Gitmen gerekiyor," diyerek sözünü kestim.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" dedi Gwen.

"Dalga geçer gibi bir halim mi var?"

Beni doğru anlamamış da beynini yeniden başlatmaya çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptı, ellerini çarşafa dayadı. Bedenini sarkıtırken kolları ve omuzları kaskatı kesildi.

Başını bir tarafa dayadı ve sırıttı.

"Bu da oyununun bir parçası mı?" diye sordu ve sonra başını diğer tarafa dayadı. "Benden hangi oyunu oynamamı istersen onu oynarım tatlım," dedi.

Cassia için gittikçe daha da sabırsızlanıyordum ve tahammülüm kalmıyordu. Gwen'i dirseğinden tutup yataktan çektim.

"Sadece git, tamam mı?"

Tek kelime edemedi. Sinirlemişti, çünkü kendini aşağılanmış hissetti. Ağzı açık bir şekilde gözlerini döndürdü. Suratına tokat yemiş gibiydi.

"Sana bir taksi çağırırım," dedim; ama yardımımı istemediğini ya da ihtiyacı olmadığını belirtmek için elini kaldırdı.

"Hayır, teşekkür ederim, pislik," dedi ve odanın karşısındaki yatak odasının kapısına doğru çırılçıplak yürüdü. "Kendim çağırırım ve köşedeki gaz istasyonunda bekleyebilirim." Birkaç dakika sonra Gwen oturma odasında giyinip çantasını aldıktan sonra ön kapının çarpılmasıyla âdeta bina sallandı.

Tamamen uyuşmuştum. Gwen'in evde estirdiği fırtınadan sonra olduğum yerden kımıldayamadım. Göğsüm Cassia yüzünden ağrıyordu.

Bana neler oluyordu böyle?

Pantolonumun ceplerini telefonumu bulmak için karıştırdım. Telefonu bulunca tutup çektim ve pantolonu yere bıraktım. Cassia'nın odasının yayınını açtım, köşede değil yatağında cenin pozisyonunda kıvrılıp yatmıştı, ağlıyordu. Bir süre onu izledim ve zihnimdeki karışıklığı çözmeye çalıştım.

Kalbim ağrıyordu. Her şey *ağrıyordu*. Fakat bu sefer bunun için mücadele etmeyecektim, çünkü mücadele edecek gücüm yoktu.

Prezervatifi çöpe attım, siyah külotumu giydim ve kırdığım şeyi tamir etmek için apar topar bodruma indim.

16. BÖLÜM

Fredrik

Midemin derinliklerinde bir kaya taşırmışçasına yavaş adımlarla bodruma indim. Tabanlarıma temas eden beton soğuktu; Doğu Kıyısı'ndan kuvvetle esmeye başlayan kış rüzgârıyla hava da soğuyordu. Cassia'nın aşağıda rahat etmesi için üst kata çıkar çıkmaz kaloriferi yakmayı aklımın bir köşesine yazdım.

Fakat bütün bu gelgitler, ben yüzleşmediğim sürece aklımın gerisinde beni düşüncelere sürükleyeceğini kesinlikle bildiğim kaçınılmaz olan o anı öteleme çabalarımdan ibaretti.

Son adımımı attığımda, yatak odamın görüntüsüne bakmak için cam plakanın arkasındaki televizyona göz atmaktan kendimi alamadım. Cassia'nın gördüğü şeyi aklımda canlandırınca midem de yanmaya başladı. Ne yaptığımı fark ettim. Onu izlemek zorunda bırakmakla ne kadar adi bir adam olduğumu fark ettim.

Televizyonu kapattım.

Yumuşak bir sesle "Cassia?" dedim.

Hemen cevap vermedi. Yan tarafına uzanmıştı, sırtı bana dönüktü, üzerini sadece geceliğinin ince kumaşı örtüyordu. Üşümesin diye battaniyeyi üzerine örtmeyi çok istedim; ama yapmadım. Henüz vakti değildi. Benim orada olmamı isteyip istemediğinden bile emin değildim.

Zayıf, yaralı bir sesle, "Benden uzak dur," dediğini duydum.

Tepkisi beni ondan uzaklaşmak yerine ona yakınlaşmaya zorladı.

Yatağına biraz daha yaklaştım, "Sana zarar vermek istemedim," dedim. "Seni asla incitmek istemedim..."

Cassia döndü ve karşılık veremeyeceğim kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktı.

"Benden uzak dur dedim!" diye çığlık çığlığa bağırdı. Keder dolu gözlerinden yaşlar akıyordu. "Senden nefret ediyorum! Pis herif! Senden *nefret* ediyorum!" Tam karşısında duruyordum, bir anda küçük yumruklarıyla göğsümü dövmeye başladı.

İğne gibi batan her yumruğundaki haklılık payını kabul edip bana istediği kadar hızlı ve uzun süre vurmasına müsaade ettim. Bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Gözleri sımsıkı kapalıydı ve gözyaşlarının göz kapaklarının arasından yol bulup akması beni şaşırtıyordu. Bana o kadar yüksek ve gergin bir sesle bağırıyordu ki boğazının yırtılacağını düşündüm.

Çığlıklarının gerisinde kalan bir sesle "Özür dilerim," dedim; ama böyle bir özrü neden dilediğimi de

bir yandan anlamaya çalışıyordum. Tam o sırada bileğindeki pranganın açık olduğunu gördüm.

Şaşkınlıkla ve içten içe biraz daha panikle, ona kilidi nasıl açtığını sormak istedim; ama doğru zaman olmadığı için bunu yapamadım.

Yumrukları göğsümü bir süre daha dövdü. Sonunda zayıf bedenini kollarımın arasına alıp onu göğsüme bastırdım.

Ellerim titriyordu.

Neden ellerim titriyor?

Gözlerimin arkası acıyor ve yanıyordu. Dahası sanki bir yumruk kalbimin üstüne denk gelmiş ve kan akışımı kesmişti. Midemdeki yanma hissi de tüm göğsümü kaplamıştı ve nefesimi kesiyordu.

Gözyaşlarını bedenime akıtan Cassia beni önce itmeye çalıştı; ama onu bırakmayı reddettim. Cassia'nın kollarımın arasında olmasını her şeyden çok istiyordum. Ait olduğu yer orasıydı. Tırnaklarını göğsüme batırdı. Ağlayışı her seferinde kalbimi daha da acıttı. Fakat mücadeleyi bırakıp bedeni bedenimin üzerine yığılana kadar onu kucağımda tuttum.

Öfkesinden yavaşça sıyrılıp sadece acıya teslim olarak "Senden nefret ediyorum," dedi. *"Senden nefret ediyorum."*

Gözlerimi yavaşça kapatıp dudaklarımı onun tüy kadar yumuşak sarı saçlarına bastırdım.

Benden nefret etmediğini biliyordum. Bana *âşıktı*. Beni hayatında o ana kadar sevdiği herkesten ve her şeyden çok seviyordu.

Kader nasıl bu kadar kalpsiz ve zalim olabilirdi peki? Hayatın bana çocukken yaptıkları yetmemiş miydi?

Ona daha sıkı sarıldım.

"Cassia, özür dilerim."

Ağlayarak, "Neden beni koltuğuna oturtmadın? Bana bunu nasıl *yaparsın*?" diye sordu. Parmak uçlarını göğsüme daha da bastırdı. "Vücuduma zarar ver! Direncimi kır, Fredrik! Ama *kalbimi* sakın incitme!"

"Özür dilerim..."

Sadece bu kadarını söyleyebildim.

Kendi duygularını, tepkilerini bile anlayamadığı zamanlarda insanın başka bir şey söylemesi zordu. İnanmak istediğimden daha fazlasının olduğunu fark etmiştim. Sanki bana tıpatıp benzeyen ama iç dünyasında hiçbir şeyin ona bir anlam ifade etmediği biriyle tanıştırılmıştım. Aynada kopyama bakıyordum ve bütün istediğim tekrar normal hissedebilmek için onu gebertmekti. Böylece yine kendimi kontrol edebilirdim. Ancak bu sayede Cassia'yı umursamamaya devam edebilirdim.

Önemsemediğim zaman her şey daha kolay oluyordu çünkü.

Gwen konusuna değinerek "Bunu yapamazdım," diye saçlarının arasından fısıldadım.

Ilık ve nemli gözyaşlarını göğsümde hissediyordum.

Dişlerini gıcırdatarak, "Keşke ölse," dedi. "Umarım Seraphina'nın da ölüsünü bulursun." Beni itekleyerek

kendinden uzaklaştırdı, ben de nihayet gitmesine izin verdim.

Cassia birkaç adım geri çekildi, küçük yumruklarını sıkılı halde iki yanına indirdi, masum yüz hatları öfkeyle ve kırgınlıkla gerilmişti. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Kızgınlık onu âdeta kirletmişti; bu kadar narin ve güzel birinin bu haline şahitlik etmek son derece trajikti.

Bakışlarını üzerime dikti, gözlerinde daha önce görmediğim bir şey vardı. Kızgınlık mıydı bu? Yoksa intikam mı? Bir türlü emin olamıyordum. Tam ona açıklama yapmaya niyetlendiğim sırada bu şey her neyse yüzünden silindi ve yerini acıya, kedere bıraktı.

Cassia kendini yeri kaplayan yumuşak halıya bıraktı. Hemen ona yaklaştım, ayaklarımın ön kısmında dengede durarak yanına eğildim. Yüzünü avuçlarımın içine aldığımda ağladı. Onu tekrar kollarıma almak istedim; ama kahverengi gözlerini yılgınlık dolu bir ifadeyle bana çevirerek bunu reddetti. Ellerimi geri çekip halıya oturdum, bacaklarımı açtım ve dizlerimi kendime doğru çekip dirseklerimi üstüne koydum.

Cassia yumuşak bir sesle, "Aşkıma neden karşılık veremiyorsun, Fredrik?" diye sordu. Her kelimesi kalbimi milyonlarca parçaya ayıran bir kederle örtülüydü. "Bende nasıl bir sorun var da aşkıma karşılık vermiyorsun?"

Başımı iki yana sallayarak onun kendini hakir görmesine karşı çıktım ve yüzüne dokunmak için elimi uzattım. "Seninle ilgili *hiçbir* sorun yok. Sen her bakımdan kusursuzsun, Cassia," dedim. Başparmağımla çenesini

okşadım. "Benim gibi kıymetsiz bir insanın kusurları yüzünden kendini kötü hissetme. Sen benim hiç olmadığım kadar *mükemmel* birisin."

İçsel olarak bu kadar güçlü olmasaydı muhtemelen onu öldürmeye yetecek kadar yoğun bir kederle bana baktı, gözleri yaşlara dolduydu.

"Senin kusurlarınla ilgilenmiyorum, Fredrik." Eli hâlâ yanağında duran elimin üzerine düştü. "Neden aşkıma karşılık vermediğini bilmek istiyorum, o kadar."

Bakışlarım rastgele etrafta gezindi.

Kısık bir sesle, "Ben kimseye âşık olamam," dedim.

Aynı ses tonuyla "Yalan," dedi.

Dizlerimin arasına girdi, kendi dizleri ve geceliğiyle onların üstünü örttü.

"Bunun yalan olduğunu sen de biliyorsun."

Onunla yüzleşmek istemiyordum; ama buna rağmen başımı kaldırıp ona baktım. Çünkü haklıydı.

Tanıştıktan bir süre sonra Seraphina'nın bir gece New York'ta sahneden bana söylediği şarkıyı hatırlayıp *aşk kötücül bir oyundur,* diye düşündüm. *Wicked Game* parçası. Çünkü tıpkı Cassia gibi Seraphina da eskiden şarkıcıydı. Cassia'nın Seraphina'yla ilgili her şeyi hatırladığını itiraf ettiğini anımsadım ama bu bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu kadar uzun zamandır peşinde olduğum şeyi umursamıyordum.

Hem de hiç...

Cassia'nın yumuşak dudakları dudaklarıma dokundu. Derken kollarımı onun küçük bedenine sardım. Onu kendime çektim, incecik kumaşın örttüğü göğüslerini çıplak göğsüme bastırdım, dudaklarım dudaklarını büyük bir arzuyla kapattı. Onu daha önce hiç öpmediğim gibi öptüm. Ilık dili, dilimle buluştu, parmaklarım kalçalarına gömülüp onu kucağıma çekerken o da parmaklarını enseme bastırdı. Geceliğini üstünden çekip aldım, çıplak kalçalarını belime sardı, öpüşmeye ara vermeden parmaklarımı daha da derine bastırdım, ağzından beklenti dolu bir inleme çıktı.

Alt dudağımı ısırıp derisini sıyırdı. İğne gibi batan acı ağzıma yayılıp mideme doğru ilerledi, bedenimin her bir parçasının ve diğer bölümlerinin acı ve arzuyla titremesine neden oldu. Ağzıma kan tadı geldi. Cassia akan kanın tadını almak, o tadı benimle paylaşmak istercesine beni daha da istekli öptü.

Belini hızla kavradım, kalçalarını kendime çektim, sertleşen erkekliğimi ona dayadım ve külotunu sıyırmak için elimi hızla uzattım. Körlemesine çektim ve çıkarttım, gözlerimiz kapalıydı, dudaklarımız iştahlı bir öpüşmeyle birbirine kenetlenmişti. Nihayet onu tamamıyla soydum. Çıplak bacakları bir kez daha belime sarıldı.

Geriye çekilip gözlerimin içine baktı, kollarını boynuma doladı. Dudakları bir kez daha yumuşak bir şekilde dudaklarıma dokundu, bir eli aşağı inip boxerımın bel kısmını aradı. Kalçalarını bana yavaşça yaklaştırdı ve erkekliğimin cehennemle esriklik arasındaki farka benzeyen ince kumaşın altından baskısını hissedişiyle çılgına

döndüm. İnleyerek dudaklarını öperken boxerımı çıkarmasına yardım etmek için belimi yerden hafifçe kaldırdım. Fakat aceleciliğime yenik düştüm ve Cassia boxerımı çıkarırken onu sabit tutmak için bir elimle belini kavradım ve diğer elimle dengemi sağladım.

Sıcak bedenini bedenime bastırdı. Ağzı hafifçe açıktı ve gözlerime dikkatle bakıyordu. Dudaklarını tekrar tatmak istiyordum; ama onları seyretmeye başladım. Alt dudağının kabarıklığını, üst dudağındaki kusursuz küçük diş açıklığını, dudaklarının üstündeki o narin burnu seyrettim. Nefesi belli belirsiz mentol kokuyordu. Teninin doğal kokusu ona yakın olduğum her zaman başımı döndürüyordu.

"Seninim... Daima," diye fısıldayıp beni bir kez öptü. Bacaklarının arasındaki ılık ıslaklığı benim sızlayan sertleşmiş erkekliğime bastırdı. "Beni onu sevdiğin gibi sevmesen bile her zaman senin olacağım."

Başının arkasını iki elimle yakaladım, dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Nefesini kesip kendi soluğumu ona verdim. Canım yanıyordu. Bedenimin her parçası ağrı içindeydi. Onun için yanıyordum. Sadece onun için...

Bu duygulardan arınmak için birilerini öldürmek zorundaydım; ama o sırada duygularıma teslim olmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

Sırtına sıkıca sarılıp belime doladığı ayaklarıyla birlikte onu ve kendimi yatağa taşıdım.

Gözlerine baktım. Sahi ne yapıyordum böyle? Yanaklarına dokunup onu sıkıca tuttum. Diğer tarafımda uyluklarının ılıklığını, teninin yumuşaklığını hissediyordum.

O kadar narin, o kadar masumdu ki. *Bunu ona nasıl yaparım? Bunu kendime nasıl yaparım?*

Önünde eğilip "Özür dilerim, Cassia," dedim. Gözlerini benden hiç ayırmıyor, parmakları tıraşsız yüzümde geziniyordu. "Sana yaptıklarımdan dolayı özür dilerim... Yapacaklarım için de," dedim. Onu derin ve istekli bir şekilde öpüp dikkatli ve yırtıcı bir şekilde penisimi içine soktum.

İçine girdiğimde inleyişinin tatlı sesi daha da derine girme isteğimi uyandırdı. Uylukları titriyor, parmakları sırtımın etini deliyordu. *Etimi hırpala, Cassia,* dedim içimden.

Ve Cassia etimi gerçekten de hırpaladı ve bedenim bu duruma öylesine ilkel bir tepki verdi ki daha derinine girmek için kendimi zorlarken onu incitmekten kendimi alamadım. Boynu büküldü, kolları arkasına uzandı, yatağın arkasındaki duvarı bulmaya çalıştı. Onu incitmek *istiyordum.* Altımda ezildiğini hissetmek, gözyaşlarını görmek, soluğunun kesildiğini duymak istiyordum. Acıyı en az benim acı verme ihtiyacım kadar arzuladığını görmek istiyordum.

Ben içine girdikçe ondan küçük inlemeler ve hıçkırıklar çıkıyordu. O kadar küçük ve dardı ki her seferinde onun sanki ilk deneyimi olduğunu hissediyordum.

Her seferinde...

Neredeyse kontrolümü kaybetmek üzereyken, kadınlığına temas etmek için leğen kemiğimi onunkinin karşısında çevirip esriklik duygusunun elimden geldiğince

uzun sürmesi için kendimi zorladım. Kalçalarını ileri itti, uyluklarını sanki beni onlarla ezecekmiş gibi belimin etrafında gerdi. Soluk soluğa, "Durma," dedi. "Lütfen durma." Tırnaklarıyla sırtımın dersini çizene kadar kendimi sert bir şekilde ittirdim. İçine boşalırken dudaklarını yutarcasına öptüm ve zevkten delicesine inledim. O da inledi, başını geriye doğru şilteye yatırdı ve bedeni bedenimin altında unutulmuşluğun içinde erirken soluk alıp verdi.

Ne yaptım ben böyle?

Kendimi onun içine iyice bastırıp gözlerine baktım, başparmaklarımla yanaklarını okşadım. Gözleri aşk ve masumiyetle o kadar doluydu ki bıçağımla sırtını kesip yaralarından akan kanın tadına bakma isteğimden beni kısa bir süreliğine alıkoydu. Onunla da Seraphina'yla kurduğuma benzer bir bağ kurmaya ihtiyacım vardı.

Bunu yapmayı *istiyordum.*

Fakat yapamayacağımı da biliyordum. Cassia'yla zaten çok ileri gitmiştim. Onun da benimle birlikte sürüklenmesine izin veremezdim. Yoksa gerçek bir şeytana dönüşecektim.

Dudaklarımı alnına bastırdım. Bana yumuşak bir ifadeyle gülümsedi.

Seraphina'dan daha iyi değilim...

Buna bir son vermek için kendimi ondan uzaklaştırdım; ama bacaklarını belime sıkıca sarmıştı, kıpırdamama izin vermedi.

"Gitme," diye fısıldadı, parmak uçlarını dudaklarıma değdirdi. Diğer elini nazikçe saçlarımın arasında gezdirdi. "Lütfen gitme," dedi.

Beni hafifçe öptü.

Gözlerimi kaçırmaya çalıştım, çünkü yaptığım şeyden utanıyordum. Cassia'ya ilk defa böylesine teslim olmuştum. Esirim olduğundan beri onunla ilk birlikteliğim bu değildi. Fakat bunu yapmama sebep olan şey içimdeki karanlıktan çok daha fazlasıydı.

"Cassia yapmamam gerekirdi..."

Şiltenin üzerindeki başını hafifçe sağa sola salladı. "Lütfen kal," dedi. Yüzündeki tebessüm soldu ve yerini kederli bir ifade aldı; ama bunun beni orada tutmaya yönelik bir çaba olmadığını hissettim.

Başka bir şey vardı.

Başı yana düştü, aramıza sessizlik çökerken Cassia bakışlarını odanın içinde dolaştırdı. Ruh halindeki ani değişikliği sabırsız ve çelişkili bir kalple muhafaza etmesine rağmen, sabırla bekledim. Dünyamdan geriye kalan ne varsa altımdan çekilmek üzereydi.

Bilincimin her anını istila eden, uzaklardan gelen bir sesle "Seraphina'yla tanıştığımda on yaşımdaydım," dedi. "En iyi arkadaşımdı... ta ki ailemi öldürüp uzaklara sürgün edilene kadar."

Gözünün kenarından bir damla yaş aktı, burnuna doğru süzüldü ve dudağının üstünde durdu.

Cassia'nın kelimelerini yuttum ve hiçbir şey söylemedim çünkü söylenecek bir şey yoktu. Her şeyi kaybettiğimi ve bir daha asla geri alamayacağımı artık biliyordum.

17. BÖLÜM

Cassia

Fredrik üzerimden dikkatle kalktı, sırtını duvara dayayıp dik bir şekilde oturdu. Bacakları ayrıktı. Dirseklerini bükülü dizlerinin üzerine yasladı. Başını geriye attı. Odaya göz gezdirirken güzel yüzünde mahzun ve bozguna uğramış bir ifade vardı.

Doğrulup dizlerinin arasına yerleştim, çıplak bedenimin bir yanını göğsüne dayadım. Belime dayanan erkekliği hâlâ sertti. Bacaklarının arasında oturmayı seviyordum. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Beni sırtımdan itibaren sarıp sarmalayan sıcak, güçlü kollarını hissettiğimde onun içinde eriyip gidiyordum.

"Annem ve babam sevgi dolu insanlardı," diye söze başladım. "Beni asla incitmezlerdi. Ama Seraphina onları sevmiyordu. Onarın iblis olduklarını ve onlardan kurtulmam için bana yardım etmek istediğini söyledi," dedim.

Duraksadım, Fredrik'in sırtımda patırtısını hissettiğim kalp atışlarına dikkat kesildim. Ciğerlerinden uzun, derin bir nefes verdiğinde, burun deliklerinden gelen soluğu omuz başlarımı ısıtıyordu.

Hâlâ konuşmuyor ama beni kendisine yakın tutuyordu. Neler olup bittiğini ona hatırladığım haliyle eksiksiz bir şekilde anlattım.

Yirmi üç yıl önce...

Yan tarafa taşınan kız bence biraz tuhaf biriydi. Onu ailesinin yanında hiç görmedim. Taşınmalarından aylar sonra bile yan taraftaki evde bir kızın yaşadığından habersizdim. Evimizin arkasındaki barakada tek başınaydım. Sakin bir yer olduğu için vaktimin çoğunu orada geçirirdim. Bir gün arka bahçede bir kızın şarkı söylediğini duydum. Köhnemiş metal kapıdan süzülerek geçtim. Babamın gizli yerimi öğrenmesini istemiyordum çünkü. Arka bahçelerimizi birbirinden ayıran tahta çitlerin arasındaki boşluktan bakmak için yan tarafa sessizce yürüdüm. Siyah saçları omuzlarındaydı. Sol kalçasının üzerine gökkuşağı deseni bulunan pembe renkli bir şort giymişti. Aynısından bende de vardı yoksa bu önemsiz ayrıntı dikkatimi çekmezdi.

Dizlerinin arasına sıkıştırdığı oyuncak bebeğiyle çimenlerin üzerinde oturuyordu. Yanında kalın bir boyama kitabı vardı. Bu da bana tuhaf gelmişti çünkü aşağı yukarı yaşıttık ve kitabın aynısı bende de vardı. Kendi kendine sessizce şarkı söylerken elindeki kurşun kalemle kitaba çılgın gibi bir şeyler çiziyordu. Ayrıca güzel, melodik bir sesi vardı.

Boyadığı şeyin ne olduğunu daha iyi görmek için başımı çite iyice dayadım; ama seçemeyeceğim kadar uzaktaydı.

Fakat sonra izlendiğinin farkına vardı ve şarkı söylemeyi bıraktı. Birden başını kaldırdı, bir süre daha olduğu yerde oturdu,

sesleri dinledi. Kıpırdamadım. Nefes bile almıyordum. Görünmemek için neden bu kadar çaba harcadığıma anlam veremiyordum çünkü onunla gerçekten konuşmak istiyordum. Belki de aklımın bir köşesi, o kızın ne kadar tehlikeli olduğunu düşünüp ondan korkmuştu.

Derken kız beni gördü. Sırtıma ağrılar girmeye başladığı için çok az hareket edebildim; ama bu belli belirsiz kıpırdanışım bile beni ele vermeye yetmişti.

Ayağa kalkıp yanıma gelmeden önce, bir süre benim bulunduğum yöne baktı. Yaklaştığında oyuncağının kirli, yıpranmış bir oyuncak kuzu olduğunu fark ettim, diğer elindeyse kırmızı kuru boya vardı. Boyama kitabını çimenlerin üstüne bıraktı.

Çitlerdeki eğri büğrü açıklıktan beni daha iyi görebilmek için başını hafifçe yana yatırdı, "Hey," dedi. "Senin adın ne?"

"Cassia Carrington," diye cevap verdim. "Peki ya seninki?"

Dişlerini göstererek gülümsedi. "Seraphina."

Ben de gülümseyerek karşılık verdim. Ondan hoşlanmıştım.

Çitin yanındaki yaprakların üzerine oturdu, ben de öyle yaptım ve bir süre sohbet ettik.

"Seni okulumda hiç görmedim," dedim.

"Evde eğitim alıyorum."

Çitteki açıklıktan ona baktım ama sadece kucağındaki kirli oyuncak kuzuyu ve oyuncağın küçük, kara gözünün etrafında gezinen işaret parmağının ucunu görebiliyordum.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"On." diye yanıtladı.

"Ben de," dedim. "Ama benim yaş günüm birkaç gün sonra, yani yakında on olacağım. Annem bana bisiklet aldı."

"Ben yaş günümü yeni kutladım. Bu durumda sen benden küçüksün," dedi. Ses tonunda masum bir otoriterlik havası vardı ve içimin ürpermesine neden oldu. "Ama benim bisikletim yok," dedi.

Kardeşim yoktu, hep bir kardeşim olsun isterdim. Etrafta arkadaş olmayınca tek çocuk olmak özellikle zordu. En azından Seraphina'yla tanışana kadar... Onunla on dakika konuştuktan sonra, sadece bir arkadaş değil, aynı zamanda çok istediğim bir kardeşi de bulduğumu hissetmiştim.

Bisikletinin olmadığını söylerken sesinin tonunda kederli bir şeyler olduğunu fark etmem biraz vakit aldı.

"İstediğin zaman benim bisikletime binebilirsin," dedim.

İçini çekti, "Teşekkür ederim," dedi. "Ama babam başkalarının evine gitmeme izin vermez."

"Ah." Serçe parmağımla bir dal parçasına vurdum. "Belki ben size *gelebilirim."*

Seraphina uzunca bir süre cevap vermedi.

"Bundan da pek hoşlanmazlar," dedi. "Ama yine de arkadaşlık etmeye devam edebiliriz."

Bizi ayıran çiti, onun arkadaşlık etmesine veya başka bir yere gitmesine izin vermediklerini düşününce bunun nasıl olacağını anlamakta biraz zorlandım.

Fakat ilerleyen günlerde bir yolunu bulduk.

Her gün okul dönüşünde Seraphina çitlerin arasındaki açıklıktan gizlice geçip benim barakama geliyordu. Tahtalardan

iki tanesini çekiçle ayırmıştım; böylece oradan rahatça geçebiliyorduk. Sonra da hiçbir şey yerinden çıkarılmamış gibi görünsün diye tahtaları yerine koyuyordum.

Seraphina ve ben gölgeliğimde oyuncak hayvanlar ve Barbie bebeklerle oynayarak epeyce vakit geçiriyorduk. Hatta ben de tekrar boyama yapmaya başlamıştım ve bu gerçekten hoşuma gitmişti.

İki kardeş gibi birbirimizden hiç ayrılmıyorduk. Fakat haftalar sonra, ikimizin ne kadar farklı olduğunu, ailelerimizin de bir o kadar farklı olduklarını anlamaya başladım.

Bir gün öğleden sonra, babasının kaba sesi arka bahçe kapısında yankılandı. Seraphina'nın bedeni sanki buzdolabına girmiş gibi titredi. Barakadan hızla çıktı, taşın toprağın ve yaprakların üzerinden emekleyerek çitlerdeki açıklığa gitti. Tahminimce direkt koşarsa, babasının arka bahçedeki sundurmadan geldiğini görmesinden korkuyordu.

Çitin arasından çabucak geçmesine yardım ettim, Seraphina diğer tarafa geçtikten sonra açıklığı kapattım. Dakikalar sonra Seraphinaların evinin içinden gelen çığlıkları duydum. Barakaya saklandım, onun kan donduran ve bedenimdeki her kemiğe çarpan haykırışlarını duydukça titriyordum. Havada şaklayan deri bir kayışın sesine benzer bir ses vardı. Defalarca tekrarlandı. Seraphina sesi kesilene kadar feryat etti. Buna rağmen deri kayışın sesini hâlâ duyuyordum.

Barakanın köşesine büzüldüm. Boğazıma tuz, sümük ve safra tadı geliyordu. Bir anlığına Seraphina bir daha böyle bir acı çekmesin diye adamın onu öldürmüş olmasını diledim.

Seraphina'yı bu olaydan sonra bir hafta boyunca görmedim; ama bir gün, tıpkı onunla tanıştığımız gün yaptığı gibi arka bahçedeki çimenlerde oturduğunu fark ettim.

Çitlerin arasındaki boşluktan alçak sesle "Seraphina?" diye seslendim.

Bana bakmadı; ama beni duyduğunu hissedebiliyordum.

"Seraphina? İyi misin?"

Başını çevirmedi; ama o açıdan bile yüzündeki acıyı seçebiliyordum. Dışarıda hava sıcaktı; ama o, pantolon ve uzun kollu yeşil bir kazak giymişti. Sebebini biliyordum. Kıyafetinin altındaki yaraların neye benzediğini merak ediyordum.

Seraphina'nın çitin benim olduğum tarafına gelmesi ikimizi de korkutuyordu. Birkaç dakika sonra, bahçenin arka tarafına sessizce yürüdü. Ben de onun açıklıktan geçip yanma gelmesine yardımcı oldum.

Barakanın içinde güvende olduğumuza kanaat getirince "Buraya gizlice geldiğini baban öğrendi mi?" diye sordum.

Siyah saçlı başını sağa sola salladı. Bakışlarını kucağındaki oyuncak kuzuya çevirdi. Kısık sesle, "Hayır," dedi. "Giysilerimi odamda yere attığım için çılgına döndü."

En korkutucu olanın bu olduğunu sanıyordum. İnsanın başını derde sokmak için yapacağı en aptalca şeydi. Ağzım bir karış açık oturduğum yerden yüzüne bakakaldım.

Seraphina gözlerimin içine bakamıyordu. Eğreti bir şekilde oturmuştu, sanki sırt kemikleri ve kalçası rahatça oturmasına imkan tanımayacak kadar incinmiş gibiydi. Eflatun pantolonunun ağ yerini sanki canını yakıyormuş gibi çekiştirip duruyordu. Kendimi tuhaf hissettim. Korkuyordum. Neden

kaşındığını sormak istedim; ama çok çekiniyor, sebebini de anlayamıyordum.

Seraphina başını kaldırıp bana baktı.

Birdenbire "Gitmem gerek," dedi ve çabucak ama zorlanarak ayağa kalktı, oyuncak kuzuyu kolunun altına sıkıştırdı. "Projemi tamamlamam lazım."

"Ne projesi?" diye büyük bir merakla sordum.

Gülümsedi, böyle bir durumdayken gülümsemesi de bana çok tuhaf gelmişti. Yoksa başına gelenleri unutmuş muydu? Elini bana uzattı. Ayağa kalkmasına yardım ettim.

"Yapmam gereken bir iş," dedi. "Sana sonra anlatırım."

Başka bir şey söylemeden, çitin arasındaki boşluktan sessizce geçip gitti.

Fredrik daha önce bana hiç böyle sıkı sarılmamıştı. Kolları beni iyice sarmıştı, öyle ki biraz daha sıksa nefes alamayacaktım. Dudaklarının başıma dokunduğunu, kalbinin sırtımın arkasında kuvvetle çarptığını hissediyordum.

Kollarının arasından başımı kaldırdım ve onu görebileceğim bir şekilde çevirdim. Gözleri nemliydi. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bana, çocukken göğüs gerdiğini anlattığı zorlukları hatırlattı.

Parmaklarını öptüm.

"Eğer bunlar anılarını depreştirdiyse özür dilerim. İstersen susarım," dedim.

Fredrik başını sağa sola salladı, gözyaşları düşmeden gözlerini sildi. Yumuşak bir sesle, "Hayır," dedi. "Özür dileme, benimle ilgisi yok. Lütfen... anlat."

Parmaklarını bir kez daha öptüm ve gönülsüzce anlatmaya devam ettim.

Seraphina babasından dayak yedikten sonra değişti; ama bu benim veya annemin sayesinde olmadı.

Seraphina'ya yardım etmeye çalıştım. Bir akşam babam evde yokken annemle oturdum ve ona olup bitenleri anlattım.

"Ama anne," dedim; "çok kötü dayak yedi. Çığlıklarını duydum, dehşet içinde kaldım."

Annem başını hayır dercesine salladı ve çatalı ağzına götürüp salatadan bir lokma aldı. Yeşil yaprakları çiğnerken,"Bu işten uzak dur, Cassia," dedi. "Bundan da kimseye bahsetme. Beni duydun mu? Eğer söylersen senin de başın büyük derde girer." Çatalı bana doğrulttu. "O kızın babası hükümette önemli bir görev yapıyor. Çok tehlikeli biri. Bu işe karışamayız, anladın mı?" dedi ve suyunun kalanını içti.

Endişeli bir şekilde başımı salladım, gerçi cana yakın ve akıllı bir kadın olan annemin komşu evde olanları anlatmak için polisi neden hemen aramadığına anlam verememiştim. Seraphina'nın babasından haklı olarak korkmuş olmalıydı. Bana ağzımı kapalı tutmamı söylediği için ben de korkuya kapılmıştım.

Bu durum üç yıl devam etti.

Seraphina ve ben on üç yaşımıza girdiğimizde –o benden birkaç hafta erken girmişti- Seraphina benim çimenlikte elindeki

oyuncak kuzusuyla gördüğüm kızdan çok farklı biri olmuştu. Hâlâ babasından dayak yiyordu; ama artık ondan korkmadığı belliydi. Hatta bizim evimize bile gelip gitmeye başlamıştı.

Bir gün bizim sahanlıktan geçip kapının önüne geldi. Kapıyı açıp onu karşımda görünce çok şaşırdım. Kısa bir süre ona öylece bakakaldım.

Gülümseyerek, "İçeri davet etmeyecek misin?" dedi.

Artık oyuncak kuzusunu yanında taşımıyordu. Ondan kurtulduğunu söyledi. Daha sonra kuzunun kalıntılarını arka bahçemizdeki kül yığınının içinde bulacaktım.

Seraphina 'proje'si hakkında da bana hiçbir şey söylemiyordu; ama bir gün anne ve babasından kurtulacağını ve projesinin de bunun bileti olduğunu anlatmıştı. Ben de bu konuyu açmaktan vazgeçmiştim.

O gün öğleden sonrayı Seraphina bizim evde, odamda benimle saklanarak geçirdi. Televizyon izleyip havadan sudan konuştuk. Annesinin parfümlerinden birini aşırdığını böbürlenerek anlattı, koklamam için bileklerini burnuma uzattı. Akşam karanlığı çöktüğünde, ben babamın işten geldiğini duyunca Seraphina telaşlandı. Gözlerinden, duruşundan, sırtının gerginleşmesinden ve sanki ciğerleri çalışmayı unutmuş gibi göğsünün inip kalkmasından bunu anlayabiliyordum. Seraphina'nın düşündüğüm pek çok özelliğinin yanında babamın eve gelmesine verdiği tepki de tuhaftı. Özellikle de artık kendi babasından korkmuyor oluşundan sonra. Peki, benim babamdan neden korkuyordu?

Babamın "Cassia! Yemek hazır!" diye seslendiğini duydum.

Seraphina kocaman açılmış gözleriyle odamın kapısına baktı.

"Bir dakika baba!" diye seslendim.

Seraphina'ya dönüp başımla odanın kapısını işaret ettim. "Haydi, sanırım senin de eve gitme vaktin geldi," dedim.

Seraphina başını sağa sola salladı, gözlerini bile kırpmıyordu.

"Pencereden çıkacağım," dedi. "Anne ve babanın benimkilere burada olduğumu söylemelerini istemiyorum."

Babasından hâlâ korkuyordu anlaşılan; ama bunu saklamakta ustalaşmıştı.

Başımı salladım, "Peki," dedim ve pencereye yürüdüm. Kilidini açıp camı yukarı kaldırdım.

Babam "CASSIA!" diye bağırdı. "ÇABUK SOFRAYA GEL!"

Babam iyi biriydi, Seraphina'nın babası gibi değildi; ama itaatsizliği hoş karşılamazdı.

Seraphina pencereye tırmanmaya başlamıştı; ama babamın ikinci kez seslendiğini duyunca durdu. Kocaman kahverengi gözlerinde öfkeyle bana baktı.

Elimi ona doğru sallayıp acele etmesini ve pencere pervazına geçmesini anlatmaya çalıştım.

Çatılmış kaşları ve öfkeli sesiyle "Seninle neden böyle konuşuyor?" dedi.

Bakışlarım onunla yatak odasının kapısı arasında gidip geliyordu. Seraphina uzattıkça benim telaşım da artıyordu. Cezalandırılmak istemiyordum.

"İşten geldiğinde hep böyle olur," dedim. "Haydi, acele et. Gitmem gerek."

Birkaç saniye bana ve kapıya baktıktan sonra Seraphina dışarı çıktı ve arka bahçeye koştu. Bizim eve cesurca geldikten sonra, beklediğim gibi, evlerinin ön kapısından da aynı cesaretle girmek yerine çitteki gizli geçitten ilerledi.

Bir hafta sonra günlük niyetine kullandığım defterime barakada bir şeyler yazarken Seraphina yanıma geldi. Yüzünde sırtımı ürperten bir gülümsememeyle garez dolu, şeytani bir ifade vardı. Gözleri kararmıştı, beni rahatsız edeceğini anladığım bir şeyler anlatmak üzereymiş gibi bana baktı.

Barakanın beton zeminine külçe gibi oturdu ve beni yanağımdan öptü.

"Beni seviyor musun, Cassia?"

Saçma sapan bir ifadeyle gülümsedim. "Elbette seviyorum. Kardeşim gibisin."

"Nereye gidersem gideyim gelmek istediğini söylemiştin, hatırlıyor musun? Ne olursa olsun kardeş kalmamızı istediğini söylemiştin?"

Bu doğruydu, büyük bir gülümsemeyle başımı sallayıp onayladım. Onun peşinden gitmek istiyordum. O benim en iyi arkadaşımdı. Onunla birlikte büyümek ve yaşlanmak istiyordum.

"Evet, hatırlıyorum," dedim.

Gülümsedi, bakışları yumuşadı. "Güzel. O zaman bu akşam birlikte kaçalım."

Yüzüm düştü, boğazıma bir anda takılan yumruyu yutmaya çalıştım; ama boğazım kurumuştu.

"Ka-kaçmak da ne demek?" Bu sohbete girdiğime bile pişman olmuştum.

Seraphina bana hafifçe sarıldı, sonra elleriyle kollarımı okşayarak parmaklarıyla parmaklarıma dokundu. Ellerimi sıkıca tuttu, "New York'a gitmek istiyorum. Her şeyi planladım. Otobüse binebiliriz; çok kolay, filmlerde hep yapıyorlar, çocuğa benzemedikleri sürece kimsenin kimseye kimlik falan sorduğu da yok. Zaten biz de... çocuk gibi görünmüyoruz. Rahatlıkla on yedi yaşımdan büyük gösterebilirim. Biraz makyaj yaparsan sen de öyle," dedi.

O planını açıklarken ben de dalgın bir şekilde başımı sağa sola sallıyordum; ama o gözlerini kocaman açmış, büyük bir heyecanla anlatmaya devam ediyordu.

Yüzünde o güne kadar hiç görmediğim merak dolu gülümsemesiyle "Şarkıcı olmak istiyorum," dedi. Ellerimi daha bir sıkı kavradı. "Sen de olabilirsin, Cassia. İkimiz de şarkıcı olabiliriz. Sen benden çok daha iyi şarkı söylüyorsun!"

Yüzüm kızardı, başımı eğip ellerine baktım.

"Ben... bilemiyorum, Seraphina," dedim. Gözlerimi barakanın zemininden ayıramıyordum. Annemin ve babamın bizi dinliyor olmaları ihtimali beni ürkütüyordu. "Kaçmak kolay olmaz. Ailem her gece odamı kontrol ediyor. Önce annem, sonra babam. Biz otobüs durağına varmadan kaçtığımızı anlarlar. Hem para meselesini nasıl çözeceğiz? Benim hiç param yok."

Seraphina sırıttı, sırt çantasına uzanabilmek için öne eğildi. Elini tekrar önüne getirdiğine avucunda bir tomar para vardı.

Gururlu bir sırıtışla, "Annemin mücevher kutusundan çaldım," dedi ve parayı elime bıraktı. "Bu ikimizi de New York'a götürmeye yeter."

Önce paraya sonra onun yüzüne baktım. Ona hayır demek istemiyordum; ama aynı zamanda da korkuyordum. Kaçmaktan korkuyordum. Yakalanmaktan... Ömrümün sonuna kadar dayak yemekten...

Sanırım hepsinden önemlisi de Seraphina'dan korkmamdı.

"Eee, benimle geliyor musun?"

Elleri kucağında oturdu, parmakları endişeli bir şekilde birbirine kenetliydi. Yüzünde heyecan, tehlike, risk ve bela yani benim uzak durduğum her şey vardı. Korktuğum her şey...

Nihayet, "Ama annemle babam uyanır ve evde olmadığımı görürlerse ne olacak? Ya biz New York'a varmadan bizi yakalarlarsa?" dedim.

"Yakalayamazlar. Gitmeden önce bunun da çaresine bakacağım," dedi. Bunu öyle bir kararlılıkla söylemişti ki ona inanmaktan kendimi alamadım.

O gün öğleden sonra Seraphina barakadan gizlice çıkıp kendi arka bahçelerine geçmeden evvel onunla kaçmayı kabul ettim. Kurtulmam için yapmak zorunda kaldığı şey ne olursa olsun ona güvenecektim.

Başımı Fredrik'in uyluklarına dayayıp yatağa uzanmıştım. Ne zaman pozisyonumu değiştirdiğimi hatırlamıyordum. Hatıralara o kadar dalmıştım ki... Bir yıldan beri bunları, hayatımla ilgili hiçbir şeyi hatırlamıyordum.

Fredrik'in elleri saçlarımın üstünde nazikçe geziniyor, ensemden bütün vücuduma bir ürpermenin yayılmasına neden oluyordu. Beni teselli ettiğini ama bunun da ötesinde, incindiğini hissediyor ve devam etmek

istemiyordum. Korkunç bir hayat yaşadığını, çocukken ürkütücü hadiselere ve belki de bana hiç anlatmayacağı şeylere maruz kaldığını biliyordum. Bunların benim yaşadıklarımdan daha korkunç şeyler olduğunun da farkındaydım.

Parmaklarını lülelerimin arasında gezdirirken "Seraphina ailene ne yaptı, Cassia?" diye sordu.

Bodrumun karşısındaki televizyona baktım ve o gece, karanlık ekranda tekrar canlanmış gibi gözümün önüne geldi.

"Babam alt katta en sevdiği sandalyesinde otururken Seraphina onun boğazını kesti. Ardından barakadan aldığı benzini evin her yanına döküp evi ateşe verdi. Annem yatak odasında yanarak öldü," dedim.

Bir yanım onları özlüyordu; ama üzerinden çok uzun zaman geçtiği için öteki yanım hiçbir şey hissetmiyordu.

Dalgın bir sesle, "Seraphina'yla New York'a gitmedim," dedim. Seraphina'nın polis arabasıyla evden uzaklaştığı o anı zihnimde canlandı. Arabanın camına yüzünü yaslayıp bana bakmıştı. "Polislere onun yaptığını anlatmıştım. Onlar da Seraphina'yı tutuklamışlardı. Her şeyi itiraf etmişti. Onu bir daha görmedim." Parmaklarımla altımdaki çarşafı kavradım. "New York'ta oturduğum apartman dairesine bir yıl önce gelip beni öldürmeye çalışana kadar da görmemiştim. Sanırım ailemi öldürmekle bana yardım ettiğini düşünüyordu. Bence benimkilerden evvel kendi anne babasını da öldürmüştü. Ama ben onu yüzüstü bırakarak ona ihanet etmiştim. Şimdi kaybettiği hayatının intikamını benden almak istiyor."

Fredrik uzunca bir süre konuşmadı, aklından neler geçtiğine dair bir meraka kapıldım. Seraphina'nın yaptıklarını artık bildiğine göre, onu hâlâ sevebilir miydi? Gerçeği anlatarak onu sevgisinden vazgeçirmek gibi bir niyetim hiç olmamıştı; ama gerçeği anlayacağını umut etmekten başka bir şey de elimden gelmiyordu.

"Fredrik?"

18. BÖLÜM

Fredrik

"Evet?" diye cevap verdim ve o sırada bu dört harften başka bir cevap verebilir miydim emin olamadım.

Hayatım kaymıştı. Seraphina'ya dair bildiğimi sandığım her şey, birlikte yaşama düşüncemiz, paylaştığımız aşk sona ermişti. Ona yardım etmemin bir yolu olmadığını, onu tekrar kazanmamın imkânsız olduğunu artık biliyordum. Benim için, kendisi ve çevresindeki herkes için bir tehlikeydi. Cassia için de tabii ve *her şeyden önemlisi* de buydu. Seraphina, onunla sekiz yıl önce karşılaştığımda rahatsızdı; ama ona âşık olmuştum. Hastalığının boyutunu asla tahmin edemezdim.

O ve ben, benzer geçmişlerimize rağmen birbirimizden çok farklıydık. Ben masum insanları öldürmüyordum. Sadist bir pislik, işkenceci ve katil olmama rağmen *haddimi* biliyordum. Ne zaman durmam gerektiğini biliyor, hatalarımdan pişmanlık duyuyordum. Fakat Seraphina'nın suçluluk ya da pişmanlık duygularını tatmadığını artık anlamıştım.

Onun hakkında nasıl böyle yanılmıştım?

Nasıl bu kadar kör olmuştum?

Aşk...

Seraphina başından beri haklıydı. Âşık olmak zaten ölmek demekti çünkü aşk insanı er ya da geç *öldürüyordu.*

Cassia başını kaldırdı, çıplak bedenini bir dirseğine dayadı, gözlerimin içine baktı.

Yanağımdan öptü, "Anlat bana," dedi. "İyi misin?"

Yüzüme zoraki, belli belirsiz bir gülümseme ifadesi kondurup başımı salladım.

Cassia bakışlarını yere indirdi; duygularına karşı keder ve endişe hissediyordum. Elimi uzatıp parmaklarımın ucuyla çenesini yukarı kaldırdım.

Nazik bir sesle, "Sen konuş," dedim. "Aklından neler geçiyor?"

Endişeyle yutkundu, bakışlarını kaldırdı, kahverengi gözlerinde tedirginlik vardı. "Onu sonunda bulduğun zaman, yine beni korumaya devam edecek misin?" diye sordu.

Kalbim kupkuru ve kapkaraydı. Ötesi yoktu. Fakat Cassia'ya karşı böyle değildi. Onun için çarpıyordu; ama bunu ne kadar sürdürebilirdi bilemiyordum.

Eğilip dudaklarımı alnına bastırdım. Gözlerimi kapatıp başını ellerimin arasına alarak bir süre o şekilde tuttum.

Yakında hayatımın en zor işini yapmak zorunda kalacaktım. Fakat o an için, Cassia'ya benden istediği her şeyi verecektim.

Yavaşça doğrulup "Seni ona karşı her zaman koruyacağım," dedim. "Seraphina sana bir daha zarar veremeyecek. Bunu engelleyeceğim."

Cassia bana sıcak ve minnet dolu bir gözle baktı. Akabinde başını tekrar kucağıma koydu.

Çok uzun bir süre öylece durduk. Cassia uykuya dalana kadar saçlarını okşadım. Onu uyandırmamak için altından dikkatle kalktım, prangayı yara almamış bileğine tekrar taktıktan sonra Cassia'nın üzerine battaniye örttüm. Anahtarın başından beri yatağının yanında durduğunu gördüm ve evden aceleyle çıkıp onu yalnız bırakırken yanıma almayı unuttuğumu hatırladım. Bu sayede pranganın kilidini açmayı başarmıştı.

Kaçmaya çalışmıyordu, bunu yapmayacağını biliyordum; ama risk alamazdım.

Cassia'yı orada bırakıp üst kata çıktım, üzerimde boxerımla kanepeye oturdum ve karanlığa gözlerimi dikip olanı biteni düşündüm. Günün ilk ışıkları perdeleri delip çıplak ayaklarımın yanına doğru süzülene kadar da yerimden kalkmadım.

***

Izabel telefonda, "Fredrik, ne oldu?" diye sordu, sesimdeki telaşı fark etmişti.

Sonunda kararımı verip kendimi birisiyle konuşmaya ikna ettikten sonra, "Seninle konuşmam gerekiyor," dedim. Konuşacağım bir kişi varsa bu Izabel'den başkası olamazdı. "Seattle'dan döndün mü? Benimle nerede ve ne zaman buluşabilirsin?"

"Bu sabah döndüm. Niklas ve Dorian işi bitirmek için kaldılar. Birlik sadece iki adam gönderdi, kolay iş."

"Tamam, nerede buluşabiliriz?"

Yorgun bir sesle, "Neden sana gelmiyorum?" dedi. "İki saate kalmaz orada olurum."

Greta içeri girsin diye kapıyı açarken, "Olmaz," dedim. "Başka yerde konuşmalıyız. Burası hariç herhangi bir yer..."

"Fredrik beni tedirgin etmeye başladın. Önce sen..."

"Druid Hill Parkı'nda buluşalım," dedim. "Vanderbilt geçen ay vurulmadan önce buluştuğumuz yerde. İki saat sonra."

Izabel duraksadı.

"Tamam. Oraya geleceğim," dedi.

Parmağımı ekranda gezdirip çağrıyı kapattım. Greta biraz çekingen bir gülümsemeyle yanımdan geçti. Hep benden korkardı; ama Cassia'nın prangalarını benden izinsiz çözdükten sonra görünüşe bakılırsa buraya her gün uğramayı pek istemiyordu.

Çantasını mutfak tezgâhına bıraktı, çantanın üstüne de anahtarlarını koydu. Lavabonun altından temizlik malzemelerini aldı, benimle göz teması kurmaktan kaçınarak hemen temizliğe girişti.

Üzerimde kot pantolon, siyah bir süveter ve Converse ayakkabılarım vardı. Kollarımı paltomdan içeri sokup evden çıkmaya hazırlandım.

Paltomun içinden süveterimin yakasını düzeltirken "Birkaç saatliğine dışarı çıkıyorum," dedim. " Ne olursa olsun sakın Cassia'nın zincirini çözme. Anlaşıldı mı?" Sonra da başıma siyah renkli örme bir bere taktım.

Greta belli belirsiz bir göz temasına girip başını salladı. "Evet, Bay Gustavsson."

Tezgâhtan anahtarları aldım; onları bir elimde tutup kot pantolonumun cebindeki cüzdanımı tekrar yokladım.

Greta tezgâha temizlik malzemesini sürüp silmeye başladı.

"Bu arada," diye ekledim. "Cassia hatırladığı şeylerle ilgili olarak sana sır verebilir."

Greta işinden başını kaldırıp bana baktı, şaşırmıştı. "*Hatırladığı* şeyler mi?"

"Anlaşılan öyle." Kapıya yürürken onun tedirgin bakışlarını izledim. "Ama ona bundan bahsetmeni istemiyorum. Konuyu kendisi açmadığı sürece. O zaman da fazla konuşma. İstiyorsa bırak o konuşsun. Anladın mı?"

Greta'nın derin çizgilerle dolu yüzündeki endişeli bakış ağırlaştı; ama keskin bir şekilde başını sallayarak beni onayladı.

"Akşam yemeğine burada olacak mısınız?" diye sordu.

Cevap vermedim, soğuk kış havasına çıktım, doğruca arabaya yürüdüm.

Kahve, benzin ve gazete almak üzere durdum. Önümdeki iki saati geçirecek bir şeyler bulmalı ve düşünmeliydim. Özellikle de düşünmem gerekiyordu. Izabel'e

ne kadarını anlatacaktım. Elbette hepsini değil ama gerektiği kadarını söyleyecektim. Gelgelelim şimdiden bu buluşmadan pişman olmaya başlamıştım. Izabel'in bana tavsiye vermekten başka yapabileceği bir şey yoktu; ama ben ne zamandan beri tavsiyeleri dinleyen bir adam olmuştum ki? Hayatımda Seraphina ve ondan önce de çocukluğumda bir iblisin kontrolündeyken Willa dışında hiç kimseye güvenmemiştim. Oysa şimdi... Şimdi umutsuz bir haldeydim ve Izabel Seyfried'e bu dünyada hiç kimseye olmadığım kadar yakındım. Victor Faust dostum sayılabilirdi ve sanırım ona güvenebilirdim; ama o bir erkekti ve çok az kadınla kurduğum bağı bir erkekle hiç kurmamıştım.

Geçmişim erkeklerle bu tür bağlar kurmamı engelliyordu.

İki saat sanki dakikalar sonsuzca uzanıyormuş gibi geçti. Son yarım saati arabanın içini sıcak tutmak için motoru açık bırakıp park yerinde beklemekle geçirdim. Gökyüzü griye dönmüştü ve her an kar bırakmaya hazır bulutlarla kaplıydı.

Kendime not: Bütün bunlar bittiğinde, güneye taşın.

Izabel'in siyah Mercedes'i otoparka girdi ve yanımda durdu.

"Off, çok soğuk," deyip titreyerek arabamın ön koltuğuna oturup kapıyı çabucak kapadı.

Kapağı kapalı sıcak kahveyi ona uzattım.

"Beni iyi tanıyorsun," dedi. Isınmak için bardağı iki eliyle tutarken kocaman yeşil gözleri minnettarlıkla

ışıldadı. Kapaktaki, küçük aralıktan çıkan buharı üfleyip dudaklarını bardağa yaklaştırdı. Dikkatlice bir yudum içti, dudaklarını yakan sıcak kahve yüzünden hafifçe iç çekti.

"Eee, mevzu ne?" diye sordu. Kahveyi ikimizin arasındaki konsola bıraktı. Uzun, beyaz montunu düzeltti, bacaklarının altından aşağı çekip anahtarlarını cebine koydu.

Ellerimi direksiyonun alt kısmına, sonra da dizlerime koyup uzunca bir süre tereddüt ettim.

Izabel hemen söze girip, "Sen bir şey söylemeden önce, seninle burada buluşacağımı Victor'a söylediğimi bilmeni isterim," dedi.

Yapmacık bir gülümsemeyle "Ben de aksini düşünmemiştim," dedim ve bir el jestiyle "Ne yani, seni öldüreceğimi mi sandın?" diye sordum.

Izabel küçük bir kahkaha attı; bir elini yarım yumruk yapıp omzumu hafifçe dürttü.

Yarım gülümsemeyle, "Victor'a her şeyi söylediğimi biliyorsun," dedi. "Ayrıca sen beni öldürmezsin."

Kaşlarımı kaldırıp ağzımı yana eğdim, "Öyle mi? Özel olduğunu düşünüyorsun demek. O zaman sana haberlerim var," dedim. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Pekâlâ, sen gerçekten özelsin," diye itiraf ettim; ama sonra ona dönüp gözlerimi kıstım ve "Ama bu başını döndürmesin. Seni hâlâ öldürebilirim," dedim.

Gülümsedi, bakışlarını çevirdi, başını koltuğun kafalığma bir süre dayadı.

Sonra, "Buzları bu şekilde mi kırıyorsun?" diye sordu. Başını yana eğip bana baktı. "Çünkü bana söyleyeceğin şeyin gerçekten ciddi olduğunu görüyorum," dedi.

"Öyle," diyerek başımı salladım.

Izabel ön cama bakarak "Peki," dedi. "Victor'a senden neden bahsettiğimi unutma."

"Biliyorum," dedim. "Çünkü ondan hiçbir şey saklamazsın."

Başını kaldırdı, yüzünü belli belirsiz bana çevirdi.

"Bunu takdirle karşılıyorum," dedim. "Ona karşı dürüst davranıyorsun."

"Olmak zorundayım. Birincisi, onu seviyorum. İkincisi, eğer dürüst davranmazsam, gün gelir beni öldürür."

Gülümsedim. "Victor'un seni öldüreceğini sanmıyorum."

Bana yan gözle baktı, "Son zamanlarda onunla pek görüşmedin herhalde. Çok güçlendi," diyerek bir kahkaha attı ve "Bu beni biraz korkutuyor," dedi.

Gözlerindeki gülümsemeden benimle dalga geçtiği belli oluyordu.

Tekrar ciddileşti, "Bak, benim kardeşim gibisin," dedi. "Eğer *kişisel* herhangi bir sırrı saklamamı istersen bundan Victor'a veya başka birine bahsetmem. Ama konuşmaya başlamadan evvel her şeyi kafanda iyice toparlamanı istiyorum. Böylece bilmem veya bilmemem gereken bir şey anlatıp anlatmayacağından iyice emin olursun."

"Anlıyorum," dedim. "Beni kolladığın için teşekkür ederim; ama sadece çarşamba günleri sersemleşirim. Ne yaptığımı biliyorum."

Izabel zoraki bir gülümsemeyle "Hmm, Fredrik..." dedi, başını dalgın bir şekilde yana eğdi ve "Bugün günlerden çarşamba," diye ekledi.

İç çektim. "Evet, biliyorum."

İşin ciddiyetini fark edip ona her şeyi anlatmakla ne kadar çok şeyi tehlikeye attığımı anlayınca yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu.

Nihayet cep telefonumu torpidonun üstünden aldım, bodrumdan gelen canlı görüntüyü göstermek için tuş kilidini açtım. Videonun açılmasını beklerken Izabel beni merakla izledi. Olağandışı bir şey var mı görmek için önce ben izledim. Cassia odada yalnızdı; bileğindeki prangayı arkasından sürükleyerek odada dolaşıyordu. Geceliğinin üstüne mavi renkli, kalın, dizlerine kadar inen bir hırka almıştı. Endişeli ve kafası karışık görünüyordu. Greta'nın yanına inip inmediğini bir an için merak ettim; ama sonra Cassia'nın çoktan kahvaltı etmiş olması gerektiğini düşünerek Greta'nın onun yanına gittiği sonucuna ulaştım.

Tereddüt ettim, elimi telefonun üzerine koydum, olan biten her şeyi son kez baştan sona gözden geçirdim ve konuyu gerçekten açmak istediğimden emin oldum.

Telefonu Izabel'e uzattım.

İsteksizce telefonu elimden alıp ekrana baktı. Bir dakika kadar izledikten sonra bir bana bir de ekrandaki

görüntüye baktı. "Kim bu kız?" diye sordu. Sonra ekrana bir daha baktı.

"Adı Cassia," dedim.

Uzun bir sessizlik daha oldu.

Izabel başını telefondan kaldırdı, epeyce uzun bir süre bana baktı.

"Tamam," dedi ve benden bir açıklama beklemeye başladı.

"Canlı yayın," dedim. "Evimin bodrum katından."

Kaşları kafa karışıklığını anlatacak şekilde çatıldı.

"Evinin bodrumunda kız mı saklıyorsun? Anlayamadım."

Derin bir iç çektim, ona nasıl anlatacağım konusunda büyük zorluk yaşıyordum. Nereden başlayacak ve nerede bitirecektim? Dikkatli olmak zorundaydım; Izabel zeki biriydi, hikâyemdeki boşlukları hemen yakalardı.

"Seraphina'yı bulmamda bana yardım etmesi için onu kullanıyorum," dedim.

Izabel hoşnutsuz bir ifade takındı, "Onu nasıl kullanıyorsun?" diye sordu. "Seraphina'yla ne ilgisi var? Onu ne zamandan beri orada tutuyorsun? Hem..." Birden sustu, ekrana bir daha baktı. Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde yüzü şüphe ve eleştiri doluydu. "Ayağında pranga mı var onun?"

"Evet," diye itiraf ettim.

Izabel benimle ilgili olumlu düşünceler edinmek amacıyla hoşnutsuzluğunu savmak için başını sallamaya

çalıştı. "Peki, demek ki onu sorguluyorsun. Seraphina'nın yalan, cinayet ve Tanrı bilir başka nelerle dolu yaşamına karışmış. Bunu anladım," dedi ve telefonu torpidonun üzerine koydu.

Yüzündeki tereddütten hangi mazeretin hangi kısmının geçerli olacağından emin olamadığını hissettim.

"Hayır," diye çekinerek cevap verdim. "Cassia masum bir kız. Yaklaşık bir yıldan beri bodrumda onu esir tutuyorum. New Mexico'daki Hamburg ve Stephens işinin beş ay sonrasından beri," dedim.

Çok şaşırmıştı, "*Bir yıl* mı?" diye sordu. "Üstelik de *masum*, öyle mi? Fredrik, senin aklından zorun mu var?"

Gözlerimi yavaşça kapattım. "Biraz sakinleş ve açıklamam izin ver," dedim.

Dikkatini topladığı derin bir nefes aldı ve benimle arasındaki daracık boşluğa baktı. "Victor haklıydı," deyince her şey kafamda oturdu. "Victor seni Seattle'dan eve gönderdiğinde bana senin Seraphina'yla ilişkinden şüphe duyduğunu, bunun senin dikkatini dağıttığını söylemişti. Geçen geceye kadar onun hayatta olduğunu dahi bilmiyordum, Fredrik," dedi. Başını nazikçe salladı, "İşe bak, Victor'un bana bunları anlatmasının tek sebebi, senin için gerçekten üzülmesi ve son zamanlardaki davranışlarından endişelenmesiydi. Ama Fredrik, o kıza bunu yapamazsın. Seraphina'yla ilgisi ne olursa olsun. Eğer masumsa yapamazsın. Onu bırakman lazım," dedi.

Yumuşak bir sesle, "Izabel," dedim, ona fazla bir şey söylemeden anlayacağını umuyordum. "Cassia serbest

kalmak istemiyor, Seraphina'dan korkuyor. Benimle kalmak *istiyor.*"

Izabel kaşlarını çatınca alnındaki çizgiler derinleşti. "Seninle kalmak mı *istiyor*? Tanrı aşkına Fredrik, kızın bileğinde *pranga* var ve *bodrumda* kilitli!" dedi. Kelimeleri vurgulamak için ellerini kullanıyor, söylediklerimin ne kadar saçma olduğunu anlamam için uğraşıyordu. "Eğer seninle kalmak istiyorsa onu neden bodruma kilitledin?" dedi.

"Tedbir için. Kaçmaya kalkışırsa diye." Söylediklerim bana bile çelişkili ve saçma gelmişti.

Izabel'in gözlerindeki zoraki gülümsemeden onun benimle aynı fikirde olduğunu anladım.

Fakat sonra, makul bir fikir zihnine sinsice girmiş gibi yüz ifadesi birden değişti. "Ona âşıksın," diyerek beni suçlayınca biraz şaşırdım; bunu, olanların hiçbirini beklemiyordum. "Onun gitmesini istemiyorsun çünkü ona *âşıksın*. Mantıklı. Sende gördüğüm bir şey var, Fredrik, farklı bir şeyler seziyorum, bunun kötü olduğunu söyleyemem; ama *farklı*," dedi.

Konuyu saptırıyorsun demek istedim çünkü söyledikleri anlamsızdı; ama aynı zamanda da bir çıkış yoluydu. Cassia'yı esir tutmamın tek sebebinin ona âşık olmam olduğunu düşünüyorsa, bu biraz daha az zalimce olacaktı ve biraz uzun sürse bile en azından ben işleri düzene sokana kadar muhtemelen Izabel bu kararımla yaşamaya kendini zorlayacak ve sırrımı saklayacaktı.

Izabel parçaları birleştirdikçe yüzü idrakın etkisiyle daha da aydınlandı ve "O da sana âşık olmalı," dedi. "Stockholm sendromu. Akla gayet uygun."

Söylediklerinin çoğunun akla yatkın olması beni gerçekten etkiliyordu.

Tek fark bunların hiçbirinin gerçek olmayışıydı.

Izabel torpidoya uzandı ve kendini görüş alanıma biraz daha yaklaştırdı. "Ancak Fredrik, bu senin için bile çılgınca..." dedi.

Belli belirsiz bir sırıtışla, "Ah, teşekkür ederim," diyerek ortamın havasını hafifletmek için sözünü kestim.

Gülümsedi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi.

Elbette biliyordum; ama kendimi tutamamıştım.

Ardından espriyi ortaya attığım kadar hızlı bir şekilde karanlığa gömüldüm ve gözlerimi Izabel'den uzaklaştırdım. Arabanın ön camından soğuk, gri güne baktım.

"Victor'un –hatta benim bile- sana Seraphina'yı bulmak için yardım edeceğimizi biliyorsun," dedi. Tekrar koltuğa yaslandı, hâlâ bana bakıyordu. Bakışlarına karşılık vermedim. "Bunun kendi başına yapmak zorunda olduğun bir iş gibi gördüğünün farkındayım ve bunu anlıyorum; ama öyle olmak zorunda değil. Hele ki masum bir kızın bedel ödemesi karşılığında hiç değil. Fredrik, neden Seraphina'yı bulmak zorundasın?" dedi.

Derin bir nefes alarak omuzlarımı kaldırıp indirdim, bakışlarımı parmaklarımın huzursuz bir şekilde

hareket ettiği dizlerime kaydırdım. Kısa süren bir derin düşünce sürecinden sonra Cassia'nın bana geçen gece anlattığı Seraphina'yla tanışmasını Izabel'e aktardım. Her şeyi ağzı şaşkınlıktan açık ve sürekli artan bir korku ve yüz hatlarını buruşturan bir kederle dinledi. Hikâyenin onu ne kadar etkilediğini görebildiğim için Izabel'in gözlerine bakmamaya çalışıyordum. Ona saldıran ve tecavüz eden, kötü nam salmış bir Meksikalı uyuşturucu baronunun yanında onu bir katile dönüştürmeye yetecek kadar uzun bir süre olan dokuz yıl boyunca tutsak kalan Izabel'e bunları anlattığım için pişman olmaya başlamıştım.

Hikâyem bittiğinde Izabel saatler kadar uzun gibi görünen ama sadece birkaç dakikalık bir süre boyunca sessiz kaldı. Daha çok Seraphina'nın katlanmak zorunda kaldığı şeylerden, kendisinin Javier Ruiz'le yaşadıklarından, tıpkı benimkine benzeyen geçmişinden kaynaklanan ve her gün aklından çıkarmak için uğraş verdiği acı duyguların içini kemirdiğini hissediyordum. Fakat tıpkı benim gibi o da ne kadar uğraşırsa uğraşsın en derin yaralar *hiçbir zaman* iyileşmiyordu.

Yüzünü bana çevirip yumuşak bir sesle, "Fredrik..." dedi, "...o kızı bırakmak zorundasın. Buna şimdi daha çok mecbursun."

Kafamı hayır anlamında salladım; ama aslında benim bu hareketimi görmesini istememiştim. Bu sadece bir refleksti. Izabel üstüme ne kadar gelirse gelsin, Cassia'yı bırakamazdım, bırakmayacaktım.

Ona bunları neden anlattım ki? Bundan ne elde edecektim?

Ben direksiyonu sıkarken, elini omzuma koyduğunu hissettim. Parmakları omuz kemiğimi sıkıca kavradı. "Beni dinle," dedi. Sesi keskin, kararlı bir hal aldı, nihayet gözlerine baktım. "Kızın yaşadıklarına bir bak. Bana anlattıklarını bir düşün." Omzumu sarstı. "Yaşadığı şeyler ne kadar dehşet verici olursa olsun, o zalim kaltak bu kızın annesini ve babasını öldürdü! Eski eşinin yaptıklarından dolayı çocukken zaten travma geçirdi. Hiç kimsenin ama *hiç kimsenin asla* yaşamak zorunda kalmaması gereken acılar çekti ve şimdi de bir bodrum katında esir tutuluyor, hayvanlar gibi zincire vurulmuş ve işin en mide bulandırıcı tarafı da sana âşık olduğunu düşünmesi!" dedi. Yükselen sesi arabanın içini doldurdu.

Izabel, acı hatıraları unutmak için birilerine işkence etmek veya birilerini öldürmek istediğim zamanki halime çok benziyordu.

Yüzüne bakamıyordum.

Direksiyonu sıkmaktan parmaklarım bembeyaz kesilmişti.

Izabel yumuşak bir sesle, "Sana yardım edeceğim," dedi. "Benden istediğin her şeyi yapacağım; ama o kızı serbest bırakmalısın. Seraphina'yı bulana kadar onu güvenli bir eve yerleştireceğiz."

"Hayır."

Arabanın içine sessizlik çöktü.

İçimi kemiren pişmanlık, suçluluk ve bir dizi başka olumsuz duygunun fazlalığıyla tükenmiş bir halde "Javier'in sana yaptıklarından dolayı üzülüyorum. Seni bu

işe sürüklediğim için de üzgünüm, bunu neden yaptığımı bilmiyorum; ama Cassia'yı *bırakmayacağım*. Seraphina'yı bulmak için ona ihtiyacım var. Seraphina'yı bulmak için elimdeki *yegâne araç* bu kız," diyebildim.

Bir dakika kadar sonra Izabel karamsar bir sesle "Demek ki sandığım kişi değilmişsin," dedi. Arabanın kapısının açıldığını duydum, soğuk hava içeri hücum etti.

Yerimden kımıldamadan, dikkatli bir sesle, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Kapıyı ardına kadar açıp arabadan indi. Bir elini kapının üzerine koyup öne eğildi. Bana baktı; gözlerinde öfke, umutsuzluk ve acı vardı.

Dişlerini sıktı, "O kızı sen bırakmazsan, *ben bırakırım*," dedi.

Kapıyı çarptı, içeriye saldıran soğuk kesildi.

"Izabel, bekle!" Hemen araban indim, önünden dolaşıp öbür tarafa geçtim. "Bunu yapamazsın. Bana güvenmek zorundasın!" dedim.

Bana tiksinerek ve öfkeyle baktı.

"Yanılmışım," dedi. "O kıza âşık değilsin. Hâlâ o çatlak orospuyu seviyorsun. Onu bulmak içi masum bir kızın hayatını mahvetmeyi göze alacak kadar ona âşıksın. Sanki Seraphina'nın sana yaptıkları yetmiyormuş gibi davranıyorsun ki buna aklım hayalim almıyor, Fredrik!" diye bağırdı. Sesi titriyordu.

Park yerine giren küçük bir aile seraya doğru yürüyordu. Izabel'in bağırdığını duyunca babaları küçük

kızının elini tuttu, onu eşiyle kendi arasına aldı. Kaldırıma doğru hızlı adımlarla yürüdüler.

Izabel'le birbirimize bir şey söylemeden evvel onlar binadan içer girene kadar gözlerimizin içine bakarak bekledik. Izabel'in gözleri bana görmek istediğimden daha büyük bir ateş ve hayal kırıklığı saçıyordu.

"Onu bırakamam," diye yumuşak bir sesle tekrarladım.

Durdu, kapıyla arabanın arasında dikildi, yüzü öfkeden düşmüştü. Vücudu dikleşmiş ve kaçıp gitme isteğinin etkisiyle sertleşmişti.

Derin bir iç çektim, ayakkabılarıma baktım, pişmanlık ve acının beni yemesine ses etmedim.

Sonunda Izabel'i neden buraya çağırdığımı, ona neden çok ihtiyacım olduğunu anladım.

"Onu bırakamam... Bırakamam çünkü Cassia ve Seraphina *aynı kişi*," dedim.

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı; ama gözlerinin ardında içinde boğulduğu bir şok ve kafa karışıklığı okyanusu yükseliyordu.

Kapıdan uzaklaştı; ama kapıyı açık tutarak yavaşça yanıma yaklaştı. Bana doğru gelirken ona dikkate baktım. İçini kemiren tereddüdün nüfuz edilmesi imkânsız sebebini anlamaya çalıştım; ama tek görebildiğim keder oldu. Onu kimin üzdüğünü anlayamıyordum. Cassia mı, Seraphina mı, yoksa ben mi?

Göz pınarlarındaki ıslaklıklar parıldadı. Kaldırıma çıktı ve yavaşça yüzüme dokundu. Bunu yaptığı anda içinde taşıdığı isimsiz acı ondan çıkıp beni sardı.

Yutkunup gözyaşlarını içine attı. Tam o sırada ben de aynı şeyi yaptığımı fark ettim.

Başını salladı, yumuşak bir sesle, "Ah, Fredrik," dedi.

Daha fazla konuşamadı; soğuk elini yanağımdan çekti, yanına düşürdü.

Ben de gözyaşlarımı içime attım çünkü çok saçmaydılar ve kendi gözlerime ait değillerdi. Buna hakkım yoktu. Bu hakkı da istemiyordum zaten. Elimi cebime atıp sadece Çakal, Uzman Fredrik Gustavsson'a yakışan, yaralı bir kalp taşıyan ama ağlama, düşünme ve sevme haklarını çoktan rafa kaldırmış o adama özgü ifademi takındım.

"Yardımını istiyorum Izabel," dedim.

Başını birkaç kez sallayıp beni onayladı.

"Bana her şeyi anlat," dedi.

19. BÖLÜM

Fredrik

Izabel ona söylediklerimden sonra nefes almak için daha geniş bir alana ihtiyacı olduğunu söyledi. Bu yüzden küçük ve soğuk arabadan çıkıp seradaki Çöl Evi'nde birlikte oturacak sakin bir yer bulduk. Taşların, yuka ve kaktüslerin arasında gizlenmiş bir bank vardı. Burası dışarının buz gibi havasının aksine epey sıcaktı. İkimiz de oturmadan önce montlarımızı çıkarıp kucağımıza koyduk. Siyah beremi çıkarıp montumun cebine, anahtarların yanına tıkıştırdım.

Izabel'in üzgün, yeşil gözlerine dolan acı ve merhametin sebebini sordum. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

Merhameti kabul etmeyeceğimi o da biliyordu.

Yumuşak, acı dolu sözcüklerle, "Sadece... Seraphina'yı ne kadar sevdiğini biliyorum," dedi. "Hiçbir zaman tüm hikâyeyi bilemedim; ama senin için kolay olmayacağını biliyorum. Bunun nasıl mümkün olabildiğini aklım almıyor."

Başımı eğip ellerime baktım.

Yenilgiyi kabul eder bir şekilde, "Açıkçası bilmiyorum. Dün geceye kadar olayların bu tür uzantılarından haberim yoktu," diyerek solumda oturan Izabel'e baktım. "Sonunda geçmişini, daha doğrusu geçmişi olduğuna inandığı şeyi hatırladı. Izabel, hiçbir fikrim yoktu. Ne söylediğimi bile bilmiyorum. Tüm bu olan biten karşısında benim de en az senin kadar kafam karıştı." Bakışlarım tekrar açık bacaklarımın arasında sarkan ellerime indi, dirseklerim bacaklarıma dayanmıştı. Sıkıntılı bir şekilde parmağımdaki kalın, dokusu yoğun yüzüğü okşadım. Bir an için yüzüğün içine işlediğim yazıyı hatırladım: *Çakal.* O yazıyı, olur da bir gün içinde doğduğum karanlığı unutursam bana daima hatırlatması için kazımıştım.

"Hatırladı derken ne demek istiyorsun?"

Tereddütle çöl bitki örtüsüne baktım, burayı gezmek üzere yolda olabilecek ziyaretçilere dair bir işaret arıyordum.

"Cassia –*Seraphina*– onu yangındaki sığınaktan kurtardığımdan beri hafıza kaybı yaşıyordu..."

Bir Yıl Önce – New York

Seraphina'yı, Times Meydanı'ndaki bir haber yayınında gördüğümden beri, takip ediyordum. Yani tam iki haftadır... Yüzü ekranda belirdiğinde dumanı üstünde tüten sıcak kahveyi dizüstü bilgisayarıma devirmiştim. Altı yıldır onu arıyordum. Benim yüzümden üç masum kadını öldürdüğünden beri tam altı yıl geçmişti. Bana uyuşturucular vermiş, evimi yakıp ben ölümüne yanmayayım diye bedenimi geniş bir araziye

sürükleyerek taşımıştı. Onu bir önceki yıl tekrar görene kadar hiç rastlaşmamıştık. O zamana kadar çoktan gittiğini, hatta ölmüş olabileceğini düşünüyordum. Ben Seraphina gibi birdenbire yok olacak tipte biri değildim, oysa oyunu severdi. Hatta oyun için yaşardı. Cesetlerin izini sürüp onun peşine düşmem için bana bir ipucu verdiğini umuyordum, çünkü kadınların hepsi sarışındı. Onca zaman sonra onu gördüğüm gece içimde karanlık ve vahşi bir şey harekete geçmişti. İntikam... Arzu... Aşk...

O gün Baltimore'dan ayrılıp New York'a gittim.

İki hafta sonra onu caz ve blues çalan lüks bir restoran-barda şarkıcı olarak çalışırken buldum. Bunca zaman boyunca bunu düşünmem gerekirdi. New York'ta veya herhangi bir yerde Seraphina Bragado'ya dair en ufak bir iz yoktu. Altı yıldır ismine rastlamak için Birlik'in kaynaklarını kullanıyordum. İsmine ait bir doğum belgesi veya kredi kartı bile bulunmuyordu. Tabii ki buna pek şaşırmamıştım, çünkü o da bizler gibi başka bir düzen için çalışıyordu ve hiçbirimiz gerçek kimliklerimizi kullanmıyorduk. Seraphina hakkında hiçbir bilgi bulamayışımın sebebi Cassia Carrington adı altında yaşıyor olmasıydı. New York'ta bir dairesi vardı, çalışıyor, faturalarını ödüyordu. Koridorun karşısında yaşayan yakın bir arkadaşı vardı. Uzun süredir normal bir hayat sürdürüyordu.

Nihayet, yıllarca süren arayışımın ardından onu bulduğumu düşünüyordum.

O gece bara gittim, en güzel takım elbisemi giymiştim. Şık giyinmemi her zaman severdi. Bir planım vardı.

Bar tatlı puro, burbon ve kadın parfümleri kokuyordu. Atmosferden büyülenmiştim. En güzel şarapların servis edilip

eğlencenin şık ve sofistike olduğu bu tür yerleri daima sevmişimdir. Mesleği öldürmekti, sadece benimle örtüşen karanlık cinsel ihtiyaçları vardı; ama tüm bunlara rağmen Seraphina oldukça şık ve sofistike bir kadındı. Tabii ki insanları öldürmediği ve sevişirken benimle kan paylaşmadığı zamanlarda...

Küçük ve loş bir şekilde aydınlatılmış yuvarlak bir masa seçtim. Sahneye çıktığında göreceği ilk yüz ben olmasam da sahnenin solunda görüş alanında bir yerdeydim. Sahnede onun duracağı alanın arkasında birkaç küçük enstrüman bulunuyordu. Ona vokal yapacak şarkıcılar için biri arkasında biri yanında olmak üzere iki ayaklı mikrofon konmuştu.

Daha şimdiden aklıma birbirimize delicesine aşık olduğumuz iki kısa yıldan pek çok hatıra geliyordu.

Kendimi hiç bu kadar huzursuz hissetmemiştim; içimde âdeta gergin bir alev topu geziniyordu. Kuruyan boğazımı ıslatmak için viskimden yudumlar alsam da boğazım hâlâ kupkuruydu. Yine de irademi kusursuz bir şekilde korumuş, yan masalarda oturan kimsenin içten içe sadece Seraphina'nın anlayabileceği bir beklentiyle patlamaya hazır olduğumu anlamasına müsaade etmemiştim.

Grup sessizce sahnede yerini aldıktan sonra vücutlarını dize kadar saran siyah dantelli elbiseler giymiş geri vokaller de sahneye çıktı.

En son Seraphina göründü.

Güzeldi. Her zamanki gibi... Onunla tanıştığımız günden beri gördüğüm en güzel şeydi. Ama bu kez uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyor, saçları sarı ipeksi bir dalgayla göğüslerinin üzerinde yarım bir daire şeklinde kıvrılıyordu. Tek bir

saç teli bile kötü durmuyordu. Üzerinde, kalça ve bacaklarını elmasa benzer çiçek desenlerinden oluşan karışık işlemelerin sardığı, tüylerle süslü, krem rengi kısa bir elbise vardı. Krem rengi yüksek topuklu ayakkabılarının topuk ve tabanları gümüşi simlerle parıldıyordu.

Büyülenmiştim. Onu hiç sarışın ve doğal gül tonlarında gölgelenmiş hafif bir makyajla, bu kadar yumuşak ve hafif bir kıyafetle görmemiştim. Seraphina daima siyah giyerdi. Saçını siyaha boyar, gözlerinde ve dudaklarında koyu renkleri tercih ederdi. Gözlerimin önünde bir şeytan, melekle yer değiştirmiş gibi görünüyordu.

O zaman bu fikrimin doğruluğuna dair en ufak bir bilgim yoktu.

Müziğin başlamasıyla tanıdık gelen melodi beni bir anda vurmuştu. Viski bardağımı tutan elimi sıkmaya başlamıştım. Omuzlarım kaskatı kesilmiş, bir an için nefes almayı bırakmıştım.

Dudaklarından, şehvetle ve âdeta yaşayarak söylediği Wicked Game şarkısının sözleri dökülüyordu. Yıllar önce bana bu şarkıyı söylerken hatırladığım sesin aynısıydı. Orada olduğumu biliyor muydu? Beni binaya girerken veya salonda en uygun masayı ararken görmüş müydü? Şehirde olduğumu veya onu bulduğumu biliyor muydu? Tüm bunlar ihtimaller arasındaydı. Seraphina usta bir casus ve katildi. Oyunun zirvesindeydi, sizi bir kere buldu mu ondan saklanmak zor, kaçmak ise imkânsızdı. O her zaman benim bir adım önümde olmuştu.

Gelgelelim onu izlemeye devam ettim ve bu fikirden azar azar uzaklaşmaya başladım.

Şarkının bazı bölümlerini vurgulamak için gözlerini kapatmadan önce kalabalıkla göz teması kuruyordu. İnce ve biçimli bedeni, müziğin yavaş ritmiyle eş zamanlı bir şekilde hareket ediyor, ara sıra yüzüklerle kaplı elleriyle türlü jestler yapıyordu.

Şarkı devam ediyor ve o beni fark etmiyordu. Bu durum içimdeki alev topunun göğsümü yakmaya başlamasına sebebiyet vermişti. Ayağa kalkıp doğrudan gözlerinin içine bakmak istediysem de bunu yapmadım. Performansının keyfini çıkarmaya çalışan herkes gibi sakin görünerek oturmaya devam ettim.

Son nakarata kadar beni görebileceği başka bir masaya taşınmayı düşünüyordum. ki...

Sonunda beni fark etti.

Yumuşak kahverengi gözleri önce bana kilitlendi, sonra başka bir yöne baktı.

Seraphina beni tanımıyordu.

Öyleymiş gibi davranmış olsa bunu anlardım. Oysa beni tanıdığına dair yüzünde en ufak bir belirti yoktu. Onun için o gece orada oturup seyircilere cömertçe sunduğu ruhundan damla damla içen herhangi bir adamdan farksızdım.

Afallamıştım.

Kalbim kırılmıştı.

Onu öldürmek istemiştim, bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum; yine de içimde ona karşı çok yoğun bir aşk besliyordum. Sevdiğim tek kadın gözlerimin içine bakmış; fakat benim kim olduğumu hatırlamamıştı. Kendimle, hatta diğer her şeyle ne yapacağımı kestiremedim. Geçen altı yılı onsuz yaşamak çok ağırdı; ama en azından hâlâ orada bir yerde

olduğuna ve bir gün yeniden birlikte olabileceğimize dair umutlarım vardı. Bu olandan sonra artık bir planım kalmamıştı.

O geceden sonra onu takip etmeye başladım, artık eskisinden de yakın takipteydim. Hatta işi üçüncü kattaki dairesine girip evini dinlemeye kadar taşıdım.

Cassia olarak yaşayan Seraphina herkes kadar normaldi. Koridorun karşısındaki arkadaşıyla konuşmaları genelde iş, faturalar, kira ve erkekler üzerineydi. Ama genelde arkadaşı erkekler üzerine konuşuyordu. Seraphina yalnızdı, arkadaşına göre çok çok uzun zamandır bir erkeği yoktu ve biraz olsun gevşemeye ihtiyacı vardı.

Seraphina'nın yatak odasına yerleştirdiğim yayın cihazıyla ikisinin cinsel birlikteliğini dinlemek, kabul etmem gerekir ki beni epey heyecanlandırmıştı. Ama onlar sadece cinsel coşkularını serbest bırakan iki arkadaştı. İkisi de boştaydı ve birbirinden anlık doyum dışında beklentileri yoktu. Bir kadınla sevişmek Seraphina için zaten sıra dışı bir şey değildi. Beraber olduğumuz süre içinde de bunu sık sık yapardı. Erkekler – o başka bir hikâyeydi. 16. Güvenli Bölge'den Marcus'a kadar onun beraber olduğu tek erkek bendim ki o da başka bir hikâyeydi.

Fakat bu Seraphina benim Seraphina'm değildi. Siyah saçları ve ağır makyajı da olmasa ona neredeyse hiç benzemiyordu bile. Belki de hiç bilmediğim bir ikizi olabileceğini düşünmeye başlamıştım ki daha önce bana söylediği şarkıyı aynı nota ve duygularla sahnede söylediğini düşündükçe bu fikirden kısa süre sonra vazgeçtim.

O Seraphina'ydı, ama kendi değildi.

Bunun sebebini bulmaya kararlıydım.

İki hafta sonra, o aralık gecesi tekrar dairesine doğru yola koyulduğum esnada yaşadığı sokakta eski binalar arasında ısrarla tiz sesiyle çalan polis, ambulans ve itfaiye sirenlerini duydum. Duman kokusu alıyordum. Adımlarımı hızlandırdım, ellerim montumun ceplerinin derinlerine gömülmüştü. Çevredeki yapılara yansıyan sıcak turuncu ışığı görünce hızla binaya yöneldim. İnsanlar kaldırımda durmuş izliyor, orayı işaret ediyordu. Hepsi de geceliklerinin üstlerine, büyük ceketler geçirmiş, boyunlarına bir atkı takıp çıkmıştı. İnsanların arasında durmuş, Seraphina'nın dairesinden soğuk, karanlık gecenin gökyüzünü yalayan alevleri korku dolu bir şekilde izliyordum. Yangın onun dairesinde başlamıştı ve binanın geri kalanına hızla yayılıyordu. İtfaiye ise gayretle yangını söndürmeye çalışıyordu.

İçimden öldüğümü hissettim. Ruhumun içinde bir şey sürünüp oracıkta can vermişti sanki. Onun öldüğünü düşünmüştüm. Alevler dairesini sarmıştı; ama sonra oradan oraya koşturan acil yardım görevlilerinin kopardığı yaygarayı aşan gözlerim onun karşıdaki soğuk kaldırımda yattığını gördü. İki acil yardım görevlisince etrafı çevrelenmişti. Yanında eski bir mobilya yığını ve dışarıda bırakılan kutular vardı.

Hızlıca bir nefes alıp hayatta olduğu için rahatladım. Sedyeye kaldırılmadan hemen önce, bir an için karanlığa ve kalabalığa rağmen, sokağın karşısından beni gördüğüne yemin edebilirdim. Bir avcının korkuyu hissetmesi gibi ben de bunu hissedebiliyordum.

Kalbim tekliyor, kaburgalarımın ardında yüksek sesle atlıyordu.

Beni görmüş ve tanımıştı!

Oyun yeniden başlamıştı. En azından ben öyle olduğunu düşündüm.

Yaklaşık otuz dakika sonra onu hastaneye kadar izleyeceğime kadar verdiğimde, acil yardım görevlileri Seraphina'nın ambulanstan çıkması için ona yardım ediyorlardı. Daha ileri seviyede testler yapılabilmesi için hastaneye gelmesi konusunda onu ikna etmeye çalışan görevlilerin önerisini reddettiğini zar zor duymuştum. Ellerini önünde sallayarak "Hayır," diyordu. Sonra yanan binanın tersi yönde sola yürümeye başlamış, çevre binaların gölgeleri arasında karanlığa karışmıştı.

Kaldırımdan inerek olay yerini izleyen huzursuz insanların arasından onu takip etmeye başladım.

O ilerledikçe her şey daha da sessizleşmeye başlamıştı. Sirenler ve sesler fonda cılız bir hal alıyordu. Acil yardım ışıkları gelişigüzel bir biçimde binalardan yansıyıp uzakta belli belirsiz dağılıyordu. Nereye gidiyordu? Kendini bilip bilmediğinden bile şüpheliydim.

Acil yardımın ona verdiği battaniye omuzlarında, Seraphina ciddi bir şekilde topallayarak yola devam ediyordu. Şehrin dış mahallelerine doğru karanlık kaldırımlardan ilerliyordu. Beni görmesin diye arkasındaki karanlıktan uzaklığımı koruyarak devam ediyordum. Onu takip ettiğimi biliyor muydu? Öyleyse beni nereye götürüyordu?

On beş dakika yarım saate döndü. Yarım saat kırk beş dakikaya... Ve Seraphina neredeyse bir saattir aralıksız yürüyerek blokları geçiyor, trafiği aşıyor, mağazaların yanından ilerliyordu. Nerede olduğuna ve nereye gittiğine dair en ufak bir fikri olmadığını biliyordum. Benimle dalga geçiyor da olabilirdi. Eğer öyleyse, bunu çok iyi beceriyordu.

Onu bir evsizler sığınağına kadar takip ettim. İçeri girmek yerine soğukta binanın önünde beton kaldırıma oturmuş, battaniyesini titreyen ve incinmiş bedenine daha da sıkı sarıyordu.

Önüne çıktığımda gözlerini kaldırdı.

Temkinli bir şekilde, "Hey," dedi.

Daha önce gözlerinde gördüğüm, beni tanıdığına dair o izi aradıysam da bulamadım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Yukarı doğru tekrar bana baktı, göz teması kurmaya korkuyordu. Çıplak dizlerini birbirine bastırmış, ellerini battaniyenin altında kenetlemişti. Soğukta dudaklarından çıkan nefesi görebiliyordum. Ayakkabı giymiyordu.

Kendi cevabına da anlam veremez bir halde "Sadece oturuyorum," dedi.

Ona karşı temkinli yaklaşarak, battaniyenin altında gizlediği bıçağını çıkarıp bileklerimi kesip kaçarken, bana pis pis sırıtacağından çekindiğimden bir adım geri çekilip önünde yere çömeldim. Uzun siyah montumun etekleri şimdi yere değiyordu.

Kızarmış yanaklarına kara is lekeleri bulaşmıştı. Yüzünün sağ yanında biri onu başından yakalayıp kanayana kadar yüzünü asfalta sürtmüş gibi büyük çizikler vardı. Soğuktan ve bana olan korkusundan ötürü titriyordu.

"Lütfen beni yalnız bırakın," dedi. Beni görüş alanında tutmak için yukarı bakıyordu; ama göz teması kurmaktan da kaçınıyordu.

"Sera-"

Kendimi durdurup bunun yerine "Adın ne?" diye sordum.

Kaşlarını çatmıştı.

"Sizi tanımıyorum. Lütfen beni yalnız bırakın."

"Adını biliyor musun? Bana adını söylersen seni yalnız bırakacağım."

Söyleyemedi.

Bir yanım ona inanmıyordu. Hafıza kaybı yaşıyor olabilirdi pekâlâ; ama kim olduğunu hatırladığı zaman ömürlük bu oyuna geri döneceğine ve altı yıl önce bıraktığımız yerden devam edeceğimize inanıyordum.

Ve bu sefer kaybetmeye niyetim yoktu.

Tatlılıkla onu manipüle ederek apaçık ortada olan savunmasızlığından faydalanarak benimle eve gelmesi için onunla konuştum. Onu Baltimore'a getirdiğimde benim esirim olacaktı. Ona kim olduğunu hatırlatacak ve bunu yaptığı an onu sımsıkı tutacaktım.

20. BÖLÜM

Fredrik

"Hafızasını birkaç gün önce nihayet geri kazanana kadar, hiç tanımadığım bir kızın hafızası olmasını beklemiyordum."

Önüme doğru bakıyordum; olaylar o an tekrar yaşanıyor gibi aklım anılarda, kelimeler dudaklarımda kayboluyordu. Izabel'in yumuşak nefes alışının sakince burun deliklerinden çıkışını duyabileceğim kadar yakın oturuyorduk. Neredeyse karışık fikirler ve bozuk cümlelerle dolu düşüncelerini bile işitebiliyordum. Bir şey söylemek istiyordu, söyleme ihtiyacı duyuyordu; ama henüz ne söyleyeceğini bulamamıştı.

"Ona kim olduğunu söylemedin mi?" Uzun bir duraklamadan sonra bankta bana dönerek bunu sorabilmişti. "Hatırlayamadıysa, ona ismini söylemedin mi?"

Başımı bir kere salladım. "Birkaç kez neredeyse yapıyordum; ama hatırlayamıyor olmasından dolayı kafam karışmıştı. Tuhaf, hassas kişiliği kafamı karıştırmıştı. İçimdeki karanlık onu anlamayı, araştırmayı istiyordu. Daha önce bir kadında bu kadar kırılganlık görmemiştim.

Herkes bir yana, Seraphina gibi birinde bunu görmek merakımı iyice cezbetmişti."

"O zaman ne yaptın?" Izabel merakla ağzımdan çıkacak kelimeleri bekliyordu.

"Ona işkence yaptım." Yaptığım şeyin anısına katlanmaya çalışarak duraksadım. "Ona işkence yaptığım süre boyunca bilincim bana masum olduğunu söylüyordu. Kan alırken onun için yanıp tutuşuyordum. Ama durmadım. Ne de olsa o hâlâ Seraphina'ydı."

"Neden kim olduğumu düşündüğünü bana söylemiyorsun?" Cassia'nın arkasında, aletlerimin yanında dikilirken sorgu koltuğundan haykırmıştı. "Lütfen! Lütfen! Benden ne istediğini bilmiyorum!" Hıçkırıklar bedenini mahvediyordu; üzerinde beyaz külotu ve sütyeninden başka bir şey yoktu.

"Bu şekilde bir yere varamazsın, aşkım." dedim, elimde uzun bir usturayla koltuğun etrafında dolanıyordum. Parmaklarımda sallanan gümüş bıçağı görünce gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Bana gerçekten kim olduğunu sen söyleyeceksin. Bunu senden duymak istiyorum, aşkım. Şu anda oyunu ben yönetiyorum." Yanına doğru bir adım atıp ürkek, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne dikkatle baktım. "Bunu altı yıl daha yapabilirim." diye alay edercesine konuştum. "Ta ki sen hatırlayana, bana ismini söyleyene dek."

"Benim adım Cassia! Cassia Carrington!" O kadar yüksek sesle çığlık atmıştı ki bir an için sesi çatladı. Onu el ve ayak bileklerinden, göğsünden ve alnından koltuğa bağlayan deri dizginler gerildi.

Bıçağı parmaklarımın arasına aldım ve kesmeye bacaklarından başladım...

"Cassia'nın ismini itiraf etmesi ikimizi de şok etmişti; ama ben ona işkence ederken bir süre bunu göz ardı ettim. Hayatı hakkında bir şeyi çok kısa sürede hatırlamıştı. Daha günler önce, onu sığınağın önündeki sokaktan aldığımda hiçbir şey hatırlamıyordu; ama adını hatırlamıştı, gerçi benim istediğim isim bu değildi, bunu tekrar görmek onu dehşete düşürmüştü. Artık Seraphina'yı nasıl dışarı çıkaracağımı ve kendime geri getireceğimi biliyordum. Korku ve acıyla... En sonunda..." Durup bu kadar ileri gitmenin suçluluğuyla yutkundum.

Izabel'in eli omzuma dokundu.

"En sonunda ne, Fredrik?" diye yumuşak bir sesle sordu.

En sonunda seksle, demek istiyordum; ama bunu yüksek sesle itiraf etmeye içim el vermiyordu. Çünkü her seferinde, o istemiş bile olsa ondan faydalanıyor gibi hissetmiştim. Bu kadar kırılgan ve masum bir kızı kötüye kullanmaktan dolayı kendimi suçlu hissediyor, utanıyordum. Cassia gibi birinin yanında ben değersizdim; çünkü o çok nazik, şefkatli ve saftı. İçine girdiğim her an kendimden daha fazla nefret ediyordum.

İleri bakmaya devam ederek soğuk bir şekilde, "Önemli değil," dedim.

Izabel isteksiz de olsa cevap vermek istemeyişimi kabul etti.

Daha önce dışarıda olan küçük bir ailenin bize yaklaşmasıyla Izabel elini omzumdan çekti. Onlar da bizi fark etmiş olmalılar ki tersi yönde yürümeyi seçtiler.

Bakışlarımla buluşarak, "Nesi var?" diye sordu. "Oldukça... Bilemiyorum, travmatik görünüyor. Tanrım Fredrik, sana yaptıkları için ondan ne kadar nefret etsem de onun için üzülüyorum, buna engel olamıyorum."

"Nesi olduğunu bilmiyorum." Çaresizlik içinde cevap verdim. Başımı eğip yukarı kaldırdığım ellerimin arasına yerleştirdim. Bir an sonra başımı tekrar kaldırıp avuç içlerimle bacaklarıma vurdum. "Herhangi bir şeyle uğraşıyor olabilirdim. Onu öldürmeye hazırdım, Izabel, onu sevdiğim kadar öldürmeye de hazırdım. Lanet olsun, beni o arazide bıraktığından beri buna hazırlanıyordum. Her şeyle yüzleşmeye hazırdım. Ama bununla değil." Başımı sallayıp bakışlarımı ayakkabılarımın arasındaki bir noktaya sabitledim. "Böyle bir şey aklımın ucundan geçmezdi."

"Bana neden bunları anlatmayı tercih ettin?"

"Çünkü ne yapacağımı bilmiyorum. Bir planım vardı. Nihayet onu bulduğumda bu plan değişti. Ben de başka bir plan kurdum. Onu da bir önceki gibi tamamen çöpe atmak zorunda kaldım ve sıfırdan başlamak zorundaydım." Derin bir şekilde iç çekip kambur duran sırtımı dikleştirdim. "Böylesine bir sorunla uğraşmam gerekirken yanıtları Google'da bulabileceğimi sanmıyorum. Kafam allak bullak olmuş durumda."

Çift ve küçük çocuklarının sesi yanımıza yaklaştıkça konuştukları daha net duyulur olmaya başlamıştı.

Banktan ayağa kalkıp montumu sırtıma geçirdim. Izabel de aynısını yaptı.

"Fredrik... Gerçekten de ne yapacağını bilemediğin için mi benim fikrimi almak istedin, yoksa sadece çoktan yapmış olduğun seçim için bir onay mı arıyorsun?" diye sordu.

Hafifçe kaşlarımı çattım ve susmayı tercih ettim. Cevaptan ben de emin değildim.

Onun yerine, "Cassia gibi biriyle beraber olamam. Birbirimizden farklıyız. Hem de çok. Onun gibi biri benden çok daha iyisini hak ediyor."

Izabel dikkatle "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu. Söylediğim şeyden benim bile anladığımdan daha farklı bir anlam çıkardığı hissine kapılmıştım.

Bir an için düşündükten sonra Izabel, "Onun gibi biri dedin, Cassia demedin. Neden ismini söylemedin?" diyerek biraz daha yardımcı oldu.

Şimdi anlamıştım ve bu da beni daha karanlık bir hale sokmuştu.

"Çünkü tüm bunlar bittiğinde artık Cassia olmama ihtimali var."

Izabel bana iyilikle dolu gözlerle baktı.

"O zaman sanırım bu sırada senin de orada olan kişiyi sevmen gerekiyordu," dediği sırada aile arkamızdan yaklaşıyordu.

Sevmek mi?

Bu bir suçlama mı yoksa sadece bir gözlem miydi?

Izabel bana yumuşak, anlayışlı bir yüzle bakıyordu. Neyse ki o an ailenin artık konuşamayacağımız kadar bize yaklaşmasıyla sohbetimiz bölünmüş oldu.

Yan yana yürüyerek çıkışa doğru ilerledik. Izabel bana bir göz atıp "Meraktan soruyorum, Seraphina'yı bulduğunda ona ne yapmayı planlıyordun?" dedi.

"Her şeyi," diye yanıtlayıp orada bıraktım.

Hava buz gibiydi ve hızlıca otoparkta yan yana park edilmiş olan arabalarımıza döndük.

Arabasının kapısında dikilirken, "Victor'a hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi. Bana arabamın üzerinden bakıyordu. "Teknik olarak izindesin, o yüzden bu kişisel bir konu. Durumu anlayacaktır."

Başımı salladım, montumun altında titriyordum.

"Teşekkürler, bebek."

"Ama Victor seni sahaya geri çağırdığında hâlâ bu sebepten komisyon dışı tutulursan ona sebebini söylemek zorunda kalacağım."

"Biliyorum," dedim yumuşak bir tonda.

"Şimdilik Cassia Carrington'u soruşturacağım. Seraphina Bragado hakkında bir şey bulamadıysan, belki de diğer ismiyle daha çok şansım olur," dedi. Başımı salladım ve "Bir şeyler öğrenirsem haberdar ederim," diye ekledi.

Arabasının kapısını açıp içeri girmek üzereyken bir an durup bana bir kez daha baktı. Yüzünde adı konmamış bir hüzün vardı.

"Bana herhangi bir şey için ihtiyacın olursa, bunu yapacağımı biliyorsun, Fredrik. *Herhangi bir şey.*"

İkimiz de birkaç saniye göz kırpmadan birbirimize baktık; teklifinin dile getirilmeyen anlamı trajik, yüksek sesle söylemesi acı verecek kaçınılmaz olaylar taşıyordu.

***

Günün geri kalanında evden uzak durdum. Düşünecek çok fazla şeyim vardı ve düşüncelerimi toparlayabilmek birkaç saatten fazla sürecekti.

Saat altıya doğru hâlâ bir yere varamamıştım. Saat sekiz civarında sürebildiğim kadar amaçsızca araba sürdükten sonra artık bu duruma karşı daha da tahammülsüz olmuştum. Doğru düşünemiyordum. Değil çözüm, mantıklı bir cümle kurabilecek kadar bile işlevim kalmamıştı.

Çünkü lanet olası bir *çözüm* yoktu.

Ne olursa olsun yapabileceğim tek şeyin olayları akışına bırakmak olduğunu biliyordum. Olacakların önüne geçemezdim.

"Biraz daha kahve ister misin?" Benimle yumuşak bir tonla konuşan bir ses duydum.

Parmaklarımı saçlarımın arasından çekip başımı masadaki telefondan kaldırdım. Oldukça koyu renk saçlı garson kız yanımda bir gülümsemeyle duruyor, boş kahve bardağıma doğru bakıyordu.

Ne kadar süredir burada oturuyordum?

Başımı salladım, "Hayır, teşekkürler."

Kız beni kederimle başbaşa bırakmak üzere ayrıldı. Oysa bir yanım kalmasını istiyordu. Eski Fredrik olsa onu bir süreliğine büyüler, gözleriyle onu heyecanlandıracağını bildiği şeyler vadeder, buradaki işinin bitmesini beklerdi. Eski Fredrik olsa, onu en yakın otele götürüp ellerini arkasında bağlar, onu artık gözlerinden yaşlar akana kadar becerir, o da durmaması için yalvarırdı.

Ama eski Fredrik *gitmişti* ve bu konuyla uğraştıkça resmen yaşlanmaya başladığımı hissediyordum. Seraphina'yla tanışmadan önceki ben düşünmeden işkence yapar ve öldürürdü çünkü kendini durduramazdı. Seraphina'nın olmama yardımcı olduğu adama, disiplinli halime bağlanmıştım. Bunca yıldır onu tekrar bulmayı umut edip tekrar bir gün hayatımda olacağını umuyordum. Şimdi bunun imkânsız olduğunu biliyordum, çocukluğumdan ve beni esir alanların yanından kaçtığımdan beri içimdeki saf, katışıksız karanlığa tekrar döndüğümü hissediyordum.

Tekrar o adam olursam, Victor beni yok edebilirdi.

Victor Faust'un yeni Birlik'ine katılmaya uygun olamazdım.

Öyle olursa burayı ve inşa ettiğim hayatımı terk etmek zorunda kalıp kimsesiz, kendi kendine zarar veren, Çakal'ın yolunda devam etmek durumunda kalacaktım.

21. BÖLÜM

Fredrik

Arabayı yarım saat önce garajın önüne çektiğimden beri Greta beni evin farklı pencerelerinden gözetliyordu. Henüz içeri giremezdim. Şu anda arabanın bana yakın duran metal duvarları düşüncelerimi daha iyi frenlememe yardımcı olduğu için bu sessiz yalnızlığı tercih ediyordum. Tüm duyabildiğim onlar olsa da söyledikleri hoşuma gitmiyordu.

Izabel ile konuştuklarımız ve artık hakkında düşünmek istemediğim şeylerin dışında kadınlara dair düşünüyordum. Bardaki Gwen, akşam yemekteki garson... En son seks yaptığım kadın ve ondan önceki hakkında düşünüyordum. Yemekteki kadına kadar düşündüğümden daha az kendim olmuştum. Cassia'yı New York'ta o gece aldığımdan kısa süre sonra kendimi bu halde bulmuştum.

Artık kadınlardan keyif alamıyordum. Birkaç gün sonra tutkulu bir suçluluk ve pişmanlık göğsüme oturmuştu.

Cassia'yı bodrumda tuttuğum yıl boyunca Gwen eve getirdiğim ilk kadındı. Ondan önce Seraphina ile paylaştığımız şeyleri onlara yapmak için başkalarını getirmeye niyetlenmiştim. Seraphina onları televizyon ekranında gördükçe anılarını hatırlamasına yardımcı olabilir düşüncesiyle yatak odama video yayını yapmaya başlamıştım. Ancak Gwen'e kadar bu planı gerçekleştirememiştim.

Seraphina'yla normaldi.

Cassia'yla ise bunu yapamıyordum.

Greta perdeyi yerine bıraktığında mutfak penceresinden küçük bir ışık huzmesi parlamıştı.

Kendi kendime, sessizce, "Bununla yüzleşmem gerek," dedim.

Uzun bir duraksamadan sonra motoru kapatıp eve doğru ilerledim.

Ben mutfağa yürürken Greta "Uyuyor." dedi.

Anahtarlarımı tezgâha bıraktım.

Montumu çıkarırken, "Nasıl peki?" diye sordum.

"İyi." Greta sorumu yüzünde sıcak bir gülümsemeyle yanıtladı. "Kim olduğunu hatırladığından beri daha iyi olduğunu düşünüyorum. Daha huzurlu olabilir."

"O zaman sana söyledi."

Greta yüzü düşerken kırlaşan başını salladı.

"Başından geçenler korkunç, Bay Gustavsson. Onu kilit altında tutmanızdan hâlâ hoşlanmasam veya buna bir anlam veremesem de en iyi şey bu olabilir. Seraphina tehlikeli biri. Yardıma ihtiyacı var evet; ama tehlikeli biri."

Bir şey söylemedim.

Greta tezgâhın etrafından dolanıp uzun yün montunu mutfak sandalyesinin arkasından alarak kollarını montun kalın kollarından geçirdi.

"Yarın izin yapmaya ne dersin? Yapacak bir işim yok. Tüm günü Cassia ile geçirebilirim."

Temkinli bir şekilde "Emin misiniz?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Yapacak bir işim olmadığı konusunda mı?" Gücenmiş bir şekilde sormuştum. "Yoksa ona yirmi dört saat boyunca bakabileceğim konusunda mı?"

"Öyle demek istemedim, efendim." Ellerini önünde birleştirdi.

İç çekerek, "Özür dilerim," dedim. Ona yönelttiğim rahatsızlığımın yersiz olduğunu fark etmiştim. "Bir gün izin yap. Sana ihtiyacım olduğunda seni arayacağım."

Cüzdanıma uzanıp yüz dolarlık beş banknot ayırıp parayı ona verdim.

"Bu sana ödediğimin dışında, ekstra bir ödeme." Hafif şaşkın ama memnun bir şekilde bakıyordu. "Cassia için bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim."

Bir şey söylemedi; ama gözlerindeki teşekkürü ifade etmek için kelimelere gerek de yoktu zaten.

Greta ayrıldıktan sonra ön kapıyı arkasından kilitledim; bacaklarımın beni bodrum kapısına götürmesine müsaade etmeden önce koridorun girişinde uzun bir süre durdum. Bana yaptığı şeyler yüzünden onu görmek istemiyordum.

Banyosundan gelen belli belirsiz ışık şeridiyle aydınlanan beton merdivenlere yöneldim. Merdivenlerin başında, onu uyandırmamak için ayakkabılarımı çıkardım. Hava sıcaktı; tavandaki havalandırmadan ısı bodruma yayılıyor, ortamı rehavet verici derece ısıtıyordu. Cassia sadece poposunu ve bacaklarının yarısını örten battaniyesiyle rahatça uzanmış bir haldeydi. Karnının üstüne yatmış, küçük narin kolları arkasında kalmıştı. Uzun dalgalı sarı saçları yastığın üzerinde dağılmıştı. Ayak bileklerini kilitleyen zincir yatağın bir yanından sallanıyor, yere kadar uzanıyordu.

Ona dokunmak istiyordum; ama onu uyandırmaktan, onunla yüzleşmekten korkuyordum. Beni yiyip bitiren o kahverengi gözlerine bakıp olduğum yerden daha da derine düşmekten korkuyordum.

Ama kendimi tutamadım.

Yatakta yanına dikkatlice oturdum; ellerimi uzatıp yüzüne değen saçlarını parmaklarımla düzelttim. Kımıldadı. Göz kapaklarını yavaşça aralayıp bana baktı.

"Fredrik..." İsmimin dudaklarından dökülmesi beni her zaman etkilemişti; şimdi de içimde bir çatışmaya sebep olmuştu. "Seni özledim." Gülümsüyordu, elinin bana dokunduğunu hissedebiliyordum.

Parmaklarına baktım, hiç çaba göstermesine gerek olmadan tek bir dokunuşunun beni duygusal olarak ne kadar itaatkâr yaptığına şaşırmıştım.

Bana neler oluyor?

Çok yumuşak ve şefkatli bir tonda "Sorun nedir?" diye sordu, göğsümde bir ağırlık vardı.

Parmakları başımı okşuyordu.

Tekrar gözlerine baktım.

"Yok bir şey."

"Bu gece benimle kalacak mısın?" diye yumuşak bir sesle sordu.

"Evet."

Yüzü küçük bir gülümsemeyle ısındı.

Battaniyeyi tutarak bana yanında yer açtı.

Bir an için ona bakıp onu buraya getirdiğimden beri içimde olan çatışmayı bıraktım. Nihayet...

Düz bir şekilde "Hayır," diyerek battaniyeyi ittikten sonra kot pantolonumun cebine uzanıp anahtarı çıkardım. "Bana bacağını uzat, aşkım." Bacağını elime alıp dikkatlice zinciri çözdüm.

Zinciri yere bırakıp anahtarı da yanına attım; ayaklarımın üzerinde doğrulup onu kollarımın arasına aldım.

Kollarını boynuma sararken "Nereye gidiyoruz?" diye sordu; bacakları sağ koluma uzanmıştı.

"Benim odama."

Ben onu yukarı, eve taşırken Cassia başını göğsüme yasladı. Onu buraya getirdiğimden beri sadece televizyon ekranında gördüğü yere gidiyorduk.

Onu yatak odama doğru karanlık koridorda taşıyıp yatağımın ortasına, koyu renk çarşaflar ve kalın yorganın

arasına yatırdım. Bir adım geri çekildiğimde benimkilerden ayrılan parmaklarının hissi bana tam olarak anlayamadığım bir şey yapmıştı. Bana sarılmasına devam etmesini çok istememe rağmen, kazağımı çıkarıp yere bıraktım. Sonra da içine giydiğim tişörtü çıkardım. Ben kıyafetlerimin tamamını çıkarırken beni belli belirsiz bir masumiyetle izliyordu. Yatağa yanına girmeden önce önünde çırılçıplak durdum. Her zaman çıplak uyurdum; o da bunu biliyordu. Bir şey beklemediğini biliyordum.

Sadece yanımda olmasını istiyordum.

Cassia yanıma kıvrılıp başını çıplak göğsüme yasladı. Yeteri kadar yakın değilmiş gibi onu daha da yakına çektim.

"Beni neden buraya getirdin?" derken göğsümü öptü.

Ona sardığım kollarımı sıkılaştırarak, "Çünkü aklım başıma geliyor," dedim ve başını öptüm.

"Fredrik?"

"Evet?" derken tavana bakıyordum.

"Seraphina'nın sana yaptıkları için üzgünüm."

"Olma. Senin hatan değildi."

Nefesi tenimi ısıtıyordu.

"Sana yaptıklarına üzülmem için benim hatam olmasına gerek yok." Sesinde hayal kırıklığı vardı.

Onu görebilmek için başımı yana çevirdim; odanın karanlığında bile gözyaşlarının parıldadığını görebiliyordum.

"Neden ağlıyorsun?" diye sorarken başparmağımla yaşlarını sildim.

Bakışları benden uzaklaştı. Cevap vermek istemiyordu; ama sonra, "Çünkü onu bulduğunda beni unutacağından korkuyorum," dedi.

Derin bir nefes aldım; içgüdüsel olarak gözlerimin arkasında oluşan kaşıntıyı uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Dikkatlice üzerine eğildim; onu kavrayıp acı dolu yüzünü yumuşak bir şekilde izlemeye başladım. Dudaklarım onunkilerle buluştu. Ellerim başını kavradı, parmaklarım yanaklarının yumuşak ve mükemmel hatlarını okşadı. Sıcak teninin bana değiyor olmasından büyülenmiştim. Kadınsı teninin kokusu, tatlı nefesinin sıcaklığı... Küt küt atan kalbinin ritmini hissettim.

Fısıldayarak, "Bunları düşünme. Çünkü endişelenecek bir şeyin yok," dedikten sonra dudaklarım onunkileri yakaladı.

Çamaşırını çıkarıp içine girdiğim sırada tuttuğu nefesini dudaklarının arasından kontrolsüz bir şekilde bıraktı. Başta gergindi; ama sonra benimle bir bütün oldu. Bana her yandan sıkıca sarılmış küçük, sıcak bedeninin hissiyle o an coşkuya kapıldım. Ben derine girdikçe ağzıma inliyordu. Kalçalarımı ona daha sert bastırdıkça boynuma doğru mırıldanıyordu. Karın boşluğum zevkten sızlıyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hiç bu şekilde olmamıştı.

Onu açlıkla öpüyor, nefesini içime çekiyordum. Benimkine dolanmış dilinin ıslak sıcaklığı beni cinsel bir mutluluğa taşımayı vadeden cinstendi. Ağzım ağzından

ayrılarak boynuna ve boynunun altındaki küçük çukura yöneldi. Sonra da göğüslerine indi. Göğüslerini öpüp yalıyor, canını acıtmamak için nazikçe ısırıyordum.

Kulağıma titreyerek, "Lütfen beni bir daha bırakma," dedi, beni daha derinine almak için kalçalarını bastırıyordu.

Ağzının bana verdiği hisler bende içine daha sert girme isteği uyandırıyordu. Ama durdum, kendimi durdurdum. "Seni bırakmayacağım," dedikten sonra kalçalarımı tekrar ileri ittim. O sırada yumuşak bir şekilde yalvarırcasına inliyordu.

Cassia'nın parmakları başımda dolanıyor, bacakları yanlarımı sıkıştırıyordu. Başı yastığa düşmüştü. Ağzım tekrar dudaklarıyla buluşmadan önce dilimi boğazının eğimlerinde gezdirdim. Onu tutkulu bir şekilde, sahip olma isteğiyle öptüm. Çünkü o benimdi. Her zaman olduğu gibi bana aitti ve kim olduğunu düşünmesi umurumda bile değildi.

O benimdi ve ölene kadar da benim kalacaktı.

22. BÖLÜM

Cassia

Bana neler oluyor bilmiyordum.

Ama bundan hoşlanmıyordum.

Fredrik sabah o kadar geç kalktı ki öğle yemeği için fırından tavuklu kiş kokularının yükselmesini bekliyordum. Greta her perşembe benim için tavuklu kiş pişirirdi. Güneş yatak odası penceresinden neredeyse kör edici parlaklığıyla içeri süzülüyordu. Yeni uyandığım için değil, güneşi neredeyse bir yıldır görmediğim için kör olabileceğimi düşündüm. Yanıma dönük bir şekilde uzanırken, çarşafın ortasında siyah ve sarı noktalar halinde oynaşan ışıkla âdeta büyülenmiştim.

Fredrik temiz boxerı ve tişörtüyle odadan ayrılmak üzereydi. Uyanık olduğumu fark edince birdenbire kapıda durdu. Bir şey unutmuş gibi dönüp bana baktı ve mavi gözlerindeki bakışlarına karıştım.

"Gel, duşa girelim," dedikten sonra yatağa geri yürüyüp bana elini uzattı. Kirli sakallı, yakışıklı yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Beni bu kadar küçük bir şey için yanında istemesine mutlu olmuştum. Yine de aşağıda kilit altında olmadığımda beni evde yalnız bırakmaya güvenmediği için mi böyle yaptığını düşünmeden de edemedim. Ama umurumda değildi ve bunun üzerine düşünmemeye gayret ettim. Beni buraya getirdiğinden beri sadece hayal edebildiğim şekilde onunla birlikteydim.

Peki, birdenbire kalbime gelen bu uğursuz üzüntü de nereden çıkmıştı? Fredrik kendisine karşı duygularıma karşılık verdiği için bu kadar mutlu olmuşken, içimde neden bu tuhaf üzüntü yeşeriyordu?

Uzattığı elini tuttum; yataktan çıkmama yardımcı oldu. Arkamdan sürüklemeye çok alıştığım için başta tökezlesem de, zincirin artık gitmiş olmasına kısa sürede alıştım. Sadece bunun ne kadar süreceğini merak ediyordum; fakat bunun üzerine de düşünmek istemedim.

Ellerim ellerinin arasındayken kısa koridor boyunca yürüdük. Çıplak ayaklarımın altındaki güzel ve koyu renk ahşap zemin, beyazla krem karışımı duvarlar ve tavanı süsleyen koyu renk kartonpiyerler tarafından resmen büyülenmiştim. Koridorun sonunda, ortasında küçük bir Yunan heykeli bulunan, mermerden, dekoratif bir masa duruyordu. Tavandaki aydınlatma bile oyma kristaldendi; güzel ve kubbeliydi. Tüm bunlar aydınlatma gibi normalde basit bir şeyin dikkatimi çekeceğinden çok daha fazla ilgimi çekmişti.

Bodrumdaki kapıyı gördüğümde önceki gece benimle oradan yürüdüğünü hatırladım ve nefesimi tuttum; o an boğazım kurudu.

Ellerim hâlâ onun ellerindeyken koridorda durdum. Daha ileri gitmek istemiyordum.

Fredrik nazikçe, "Sorun yok," dedi elimi çekerek. "Seni oraya götürmüyorum."

Devam ederek banyonun kapısına geldik ve oraya adım atınca kendimi bir kez daha derin derin nefes alırken buldum.

Fredrik camdan banyo kapısını, ardından da suyu açtı. Orada öylece dikilirken epey tuhaf hissettim. Bekliyordum. Koridorda hissettiğim hayret duygusuna benzer bir şekilde etrafa bakmak istiyordum; ama Fredrik'e daha fazla bakmayı da istiyordum. Sıkı, bronz vücuduna, şişkin ve sert baldırlarının gücüne, adonis kasının mükemmel kıvrımlarına ve aşağıda pelvis kemiğine inen güçlü ve erkeksi vücuduna baktım. Dün gece üzerimdeyken, içimdeyken parmaklarımın altında okşadığım karın kasları aklımdan çıkmıyordu. Dün gece hakkında düşünmek bile karnımın altında karıncalanan sıcaklığı hissettirmeye yetmişti. Fredrik dün gece her zamankinden farklıydı. Benimle beraber olmaktan çok daha öte bir şeydi, bana kendimi değerli hissettirmişti.

Cam kapıdan dönüp bana o çekici mavi gözleriyle bakmasıyla yüzüm kızardı.

Benimle birlikte duşa girdi.

Buharı tüten su üzerimden akıyordu; cennette gibiydim. Ama hiçbir şey saçlarıma şampuanla masaj yapan ellerinin ya da ıslak omuzlarım ve boynumun etrafındaki dudaklarının hissinden daha mükemmel olamazdı.

Kulağıma, "Bugün nereye gitmek istersin?" diye fısıldadı.

İçim ürperdi.

Sorusuna şaşırmış bir halde, başımı onu görebileceğim bir açıda döndürdüm. Geniş elleri durmaksızın başıma masaj yapıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini biliyordum; ama beni evden çıkarmayı düşünmesine inanamıyordum.

Dudakları ağzımın kenarına yaklaştı.

"Nereye gitmek istersen, seni oraya götüreceğim."

Beni döndürerek başımı tepeden akan suyun altına yönlendirdi. Saçlarımdaki şampuanı yıkarken gözlerimi kapadım.

Nihayet beni suyun altından çıkardığında gözlerimi tekrar açıp, "Bi-bilmiyorum," dedim.

Gülümsedi, o da biraz şaşırmış görünüyordu.

"Hiçbir yer yok mu yani?" diye sordu. "Bir yer bile?"

Yukarı bakıp dudaklarımı birbirine bastırdım; ihtimalleri düşünüyordum.

Mekânı yavaşça anımsarken buruk bir şekilde, "Manhattan. Greenwich Village," dedim. "Epeydir güzel bir sosisli sandviç yemedim."

Fredrik'in gülümsemesi yanaklarımı kızartmaya yetmişti.

Her şeyi benim için yaptı. Beni tepeden tırnağa yıkadı. Bileklerimin etrafında iyileşmekte olan ama hassaslığını

hissettiğim yaraların etrafını dikkatle temizledi. Yukarıdan akan suyun altında beni omuzlarımdan, boynumdan, ağzımın kenarından, alnımdan, dudaklarımdan öptü. Beni buraya, duşa getirmesinden memnun olduğum kadar bana o manada dokunmamasından, kendini kontrol ediyor olmasından dolayı da memnundum.

İşimiz bittiğinde Fredrik, buharla kaplı aynanın önünde dikildi. Göğsü ve pelvik bölgesi bana arkadan hafifçe dokunuyordu. Sertleşmişti; ama kontrolünü koruyordu. Bu da onu daha çok istememi sağlıyordu.

Parmak ucunun sırtımdaki yara izlerinde gezindiğini hissediyordum. Sonra başını ve dudaklarını onlara teker teker dokundurdu.

"Bu yaraları nerede aldığını söyler misin?" diye sorup bir diğerini öptü.

Bu soruyu sorduğu için değil, hatırlayamadığım için kafam karışmıştı.

"Ben... bilemiyorum."

Bu beni çok rahatsız etmişti. Geçmişim hakkında her şeyi hatırladığımı düşünüyordum. Sırtımdaki yara gibi unutulmaz bir şeyi nasıl hatırlayamıyordum? Fredrik onlara hep dokunurdu. Beni buraya getirdiği ilk geceden beri onlara özel bir ilgisi vardı. Alt kattaki yatağıma beni karnımın üzerinde yatırır, geceliğimi nazikçe omuzlarıma indirir ve parmaklarını tıpkı şimdi yaptığı gibi yara izleri üzerinde gezdirirdi. Sonra da bir anıyı tadar gibi dilinin ucuyla onlara dokunurdu. Sırtımda bu kadar değer verdiği şeyin ne olduğunu sorana kadar onlardan haberim bile yoktu.

"Sorun değil, her şeyi hatırlamak zorunda değilsin," dedi başını kaldırarak.

Bilmediğimden ötürü her nedense rahatladığını hissetmiştim ki bu çok saçmaydı. İkimiz de her şeyi çözmek için bu kadar uzun süredir çalışırken geçmişime ait bir parçayı hatırlayamadığım için neden rahatlamıştı ki?

Bunları kafamdan atıp gülümsedim. Sadece bizi, onu ve burada beraber oluşumuzu düşünüyordum.

Sonra birdenbire yara izleri aklıma geldi. Dalgın bir şekilde uyluklarıma dokundum, her iki bacağımda da düzgün biçimli, yatay yaralar vardı. Her birinde altışar tane. Bu izler bodrumun diğer tarafındayken, bana o koltuk üzerinde işkence yaptığı zamanlardan kalmıştı.

"Sana bunu yaptığım için özür dilerim," derken sesinde üzüntü, pişmanlık, utanç ve suçluluk vardı. "Beni affetmeni istemiyorum. Çünkü ben kendimi hiç affetmeyeceğim."

"Ama ben..."

Parmaklarını dudaklarımın üzerine koydu. O an gözlerimi kapatıp onları öpmem gerektiğini hissettiysem de yapmadım.

"Bundan böyle farklı olacak," diyerek dudaklarını boynuma yapıştırdı. Sonra da yumuşak bir havlunun sırtımdan beni nazikçe kurulamaya başladığını hissettim.

Neredeyse fısıldayarak, "Fredrik, fikrini ne değiştirdi?" diye sordum.

Saçlarımın uçlarını havluyla sıkıyor, suyunu alıyordu.

"Bunların bir önemi yok. Bunlar üzerine düşünmeni istemiyorum."

Usulca ama gergin bir şekilde, "Peki, ya Seraphina?" diye sordum.

Elleri durmuştu; arkamda iç çektiğini hissettim.

"En önemlisi de onun hakkında endişelenmeni istemiyorum," dedi esefle.

"Ama o beni arıyor. Beni koruyabileceğini biliyorum, yine de ondan korkuyorum. En çok da sen gittiğinde Greta'yla ikimiz kaldığımızda korkuyorum."

Havlunun düştüğünü hissettim ve elleri kollarımı kavradı. Beni başımdan öptü. Benden çok daha uzundu. Bunun sevecen bir jest olduğunu biliyordum. Yine de pişman, belki de kederli olduğunu hissetmekten kendimi alamadım.

"Cassia, onun hakkında düşünmezsen sana zarar veremeyeceğini söylesem bana inanır mıydın?"

Ona bakmak için dönmeye çalıştıysam da beni dikkatlice tuttu. Sonra da elini uzatıp büyük aynayı kaplayan kalın nem tabakasını sildi.

Ellerim titremeye başlamıştı. Gelgelelim sebebini bilmiyordum. Midemde gergin bir düğümlenme hissettim. Aniden hasta gibi hissetmeye başlamıştım, sinirlerim bozulmuştu. Tezgâha doğru baktım.

"Ben... bilemiyorum," diye geveledim huzursuzca. "Bu onu beni bulmaktan nasıl alıkoyacak?"

Bana ne olduğunu bilmiyordum... Ama bu hoşuma gitmiyordu işte.

Fredrik aynadaki buharı silmeye devam ediyordu. Bense yere bakmayı sürdürdüm. Fredrik durup kolunu indirdi, iki eli de çıplak kalçalarımın hemen üzerindeydi şimdi.

"Sana ulaşmasına yeteri kadar izin verdiğini düşünüyorum, aşkım." Bana bunu her söylediğinde göğüs kafesimin içinde kalbim yerinden hopluyordu. "Onun hakkında endişelenmeyi bırakmanı istiyorum. Onun hakkında düşünmeyi bırakıp hayatını yaşa. Şimdi olduğun gibi, benim ya da Seraphina'nın, kimsenin esiri olmadan yaşa. Bunu yapabilir misin?"

İsteksizce başımı salladım.

Sonra ona dönüp sırtımı aynaya yasladım.

Parmak uçlarımda yükselerek sıcak ve enfes dudaklarını öptüm.

Gülümsedi.

"Sanırım bunu yapabilirim," diyerek ben de ona gülümsedim.

***

Bana kahvaltı hazırlamıştı, mutfak masasında evli bir çift gibi oturuyorduk. İkimizin de birer bardak sıcak kahvesi vardı. Fredrik günlük gazeteye bakıyordu. Ama elindeki gazeteyi okumadığını fark etmiştim çünkü sürekli gözlerini kaldırıp karşıdan bana gülümseyip sırıtıyordu.

Duygular ilk aşkını yaşayan bir ergenmişim gibi yüzüme âdeta hücum ediyordu.

Her şey ve hiçbir şey üzerine ilk defa en uzun konuşmamızı yaptık. Bazen derin ve değerli sesinin derinliklerinde kaybolduğumu fark ediyordum. Tüm gün konuşmasını dinleyebilir, hiç sıkılmaz veya bölmek istemezdim.

Kahvaltı bitene kadar New York'a gitme konusundaki fikrimi değiştirdim. Bunun sebebi sosisli sandviç için üç saat yol gitmek saçma olduğu için değildi. Fredrik bana Seraphina için endişelenme dediyse de elimde değildi. O, beni New York'ta öldürmeye çalışmıştı. Düşüncelerimi zehirleyip anılarımda kendini gösteriyordu.

"Neden gitmek istemiyorsun?" diye sordu Fredrik.

Bakışlarımı indirdim çünkü yalan söylemekte hiçbir zaman iyi olmamıştım. "Maryland'te kalmak istiyorum," diyerek ölçüyü kaçırmadan hafifçe güldüm. "Uzun süredir buradayım; ama evin dışında hiçbir şey görmedim."

Fredrik'in kaşları çatılmıştı.

Gülümseyerek onu rahatlatmak için "Ah, hayır aşkım. Seni suçlamıyorum," dedim.

Ona aşkım dediğim an gözlerinde bir şey parıldadı.

Neden ona böyle seslenmiştim ki? Bu önemli değildi çünkü hoşuma gitmişti. Üstelik bana doğru ve doğal geliyordu.

Gazeteyi masada düzeltip sorgular biçimde bana baktı. "Peki, New York değilse nereye gitmek istersin?"

Muhteşem gülümsemesi genişlemişti. "Tüm gün boyunca seninim."

Yüzüm tekrar kızardı.

"Neden sen seçmiyorsun?"

Dudaklarını büzdü.

Onu öpmek istiyordum.

Fredrik

Tüm bunlar bir hayal... Baltimore'un en şık restoranında Cassia'nın karşısında otururken aklımın içindeki ses sürekli olarak bunu söylüyordu. İkimiz... Normal bir çift gibi karşılıklı oturmamız... *Bu bir hayal, Fredrik.* Ses kendini tekrarlıyordu. Çünkü bir parçam buna inanmak istemiyordu. Eski Fredrik ve ondan da eskisi... Bunlar benliğimin sadece kendi bildiğim yanlarıydı. Cassia benimleyken hissettiğim bu tuhaf hafiflik de neyin nesiydi?

Normal hayat böyle olsa gerek diye düşündüm.

Ben inanılmaz bir hoşnutluk hissederken, bu hafiflik beni aynı zamanda delicesine korkutuyordu.

İçimdeki karanlık bana sataşıyordu: *Bu sadece bir yanılsama. Senin böyle bir hayatın olamaz. Sakın kendini kaptırma yoksa hayatından geriye kalanlar seni öyle küçük parçalara ayıracak ki bir daha birleştiremeyeceksin.*

Kapat şu çeneni!

Cassia'nın gülümsemesi öyle canlı, öyle kırılgandı ki içimdeki karanlığın en küçük bir dokunuşu bile onu silip süpürebilirdi. Omuzlarına gevşek bir şekilde oturan güzel, beyaz bir kazak giymişti. Kazağı köprücük kemiğinin yumuşaklığını ve uzun mükemmel boynunu açıkta bırakıyordu. Uzun gri eteği, biçimli vücuduna yapışıyor, dizlerini geçerek uzun siyah botlarının üzerine

dökülüyordu. Sabah evden çıktığımızda onu alışverişe götürmüştüm. Başta utanmış, ona bir şeyler almamı istememişti. O yüzden kıyafetleri onun için ben seçmiştim. Onu giydirdim. Onu giydirirken her zamanki gibi sırtındaki yara izlerini öptüm. O yara izleri Seraphina ile sevişmelerimizde ona bıraktığım izlerdi.

Daha sonra restorandan ayrılıp soğuk havaya çıktık, ayaklarımız önceki gece yağan beş santimetre kalınlığındaki karı eziyordu. Arabanın kapısını onun için açıp yolcu koltuğuna oturmasına yardımcı oldum. Araba sıcaktı, restorandan çıktığımızda uzaktan çalıştırmayı aktive etmiştim.

Cassia yumuşak bir şekilde oturduğu yerden, "Fredrik," dedi. "Sanki seni hep tanıyormuşum gibi hissediyorum." Ona baktığımda yüzünün alev alev kızardığını gördüm. Nazikçe gülümsedim; ama içimden böyle gülümsemiyordum. "Birbirimizi tanıma şeklimize rağmen birine sana olan hislerimden bahsetsem, deli olduğumu düşünebilir. Greta da öyle olduğumu düşünüyor olmalı," dedikten sonra gözleri tekrar benimkilerle buluştu. Bu teorisini onaylayıp onaylamayacağıma dair bir cevap arıyordu. Ona dürüst olmaya cesaret edemedim.

Anahtarı takıp tekerlek kilidini açtım, böylece araba hâlâ çalışıyor olacaktı.

Sadece, "Greta öyle düşünmez," dedim.

Bu sefer ona bakmıyordum.

Kararsızlıkla, "Ama başkalarının ne düşündüğü önemli değil," dedi. "Değil mi?"

Hızla bir göz attım.

"Değil," diye cevap verdim; ama ne söylediğimi ya da benim bunu söyleyecek kişi olup olmadığımı bilmiyordum. Belirsiz bir şekilde, "Biri hakkında ne hissettiği o kişi ilgilendirir," dedim.

Gülümsedi ve ellerini kucağında birbirine doladı.

"Ama seni gerçekten de hep tanıyormuşum gibi hissediyorum," diye tekrarladı. "Bunu açıklayamıyorum; ama doğru geliyor," diyerek gülümsedi.

Buna katılmamı mı bekliyor?

Benden ne istiyor?

Arabayı geri vitese takıp otoparktan çıktım.

Söz verdiğim gibi tüm günü Cassia ile geçirmiştim. En sonunda biraz gevşeyip gitmek istediği yerleri ve yapmak istediği şeyleri söyleyecekti. Seçtiği her şeyin basit olmasına, savurgan ve pahalı olmamasına şaşırmamıştım. Sahip olduğum her bir doları ona harcamaktan memnun olur, ona en pahalı arabayı alabilir, onun için her şeyi yapabilirdim. Ama benden tek istediği sinemada bir buçuk saat boyunca benimle film izlemekti.

Bu yüzden bir filme gittik. Patlamış mısır ve kola alıp ayaklarımızı önümüzdeki boş koltuklara dayadık. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Tuhaftı. Ama özgürleştirici, toy ve saftı, bunu tekrar yapabilirdim. Tabii o da benimle olursa... Cassia onun gibi ufak tefek bir kadına göre çok iştahlıydı, aynı Seraphina gibi... Öğle yemeği ve patlamış mısırın ardından bir de ayaküstü bir şeyler atıştırdı.

Akşam karanlığı çöktükten kısa bir süre sonra kasabanın daha iyi bir bölümünde güzel bir bara gittik. Cassia'nın seçimiydi. Sinemadan itibaren ne yapacağımızı o söylüyordu.

"Eskiden bir restoran-barda şarkı söylerdim. O zamanlar New York'taydım."

Şaşkın görünmeye çalışarak, "Gerçekten mi?" diye sordum.

Önümüzdeki binaya girip çıkan insanların hepsi günlük kıyafetlerini giymişti. Güzel kazaklar, uzun montlar... Kimi çiftler kol kola girmişti. Bazıları sarhoş bir şekilde binadan çıkıp otoparktaki arabalarına gidiyordu.

Cassia onları düşünceli bir halde, sessizce New York'ta şarkı söylediği zamanların anısına izliyordu.

Bakıp gülümsedi. "Evet, şarkı söylerdim. İşim buydu."

Ben de gülümsedim.

"Eminim sesin çok güzeldir." *Duyduğum en güzel ses...*

Cassia kucağındaki ellerine baktı; yüzü yumuşak teninin altında kızarıyordu.

Sonra kıkırdayıp sırıtarak, "Evet, epey güzel aslında," dedi. Bu itirafıyla anında utanmıştı.

Ona doğru eğilip elimle çenesini tuttum ve dudaklarımı onunkilerin üzerine yaklaştırdım. Nefesini içime çekiyordum. Duramıyordum. *Seni özledim.* Durmak istemiyordum. *Ama sen artık sen değilsin.* Durmam gerekiyordu çünkü bundan iyi bir şey çıkmayacaktı. Ama duramıyordum.

Bir yolu olmalı.

Öpüşmeye başladık. Yumuşak kahverengi gözlerine bakıp dudaklarımda gezinen ağzının tadını alıyordum.

Bu bir hayal.

Hayır...değildi.

Kendi düşüncelerimle savaştığım için sesi alttan geliyordu. "Fredrik," dediğini duydum.

"Bir terslik mi var?"

Kendime geldim.

Bana merakla gülümsüyordu. "Neden içeri girmiyoruz?" Hemen ilerideki bardan bahsediyordu.

Birdenbire kafamda yeni bir plan oluşmuştu. Bu sefer hayata geçirecektim. Ona sessiz ve düşünceli bir şekilde baktım. Birkaç saniye içinde ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Barı atlamaya ne dersin?" diye sordum. O sırada onu dudaklarından hafif hafif öpüyordum. "Gecenin kalanını seninle yalnız geçirmeyi tercih ederim. Eve dönüp televizyon izleyebiliriz. Birlikte sıcak bir banyo yapabiliriz." Açıkçası bar dışında, daha fazla anıyı geri getirmeyi sağlamaya yardımcı olacak her şey olabilirdi. Greta zincirlerini çıkardığı ve dans edip Connie Francis şarkıları söyledikleri gece Cassia'nın anıları geri gelmişti. Beklediğim anılar değildi belki; ama önemli de değildi.

Cassia gülümsedi. "Tamam, o zaman. Hadi eve gidelim," dedi. Sesinde soru veya isteksizlik yoktu.

Ev...

Seraphina eve gelmişti.

23. BÖLÜM

Fredrik

Daha önce hiç kimseye bu tür duygular beslememiştim. Seraphina her zaman benim bir parçam olacaktı; ama *onun* belki de hiçbir zaman alamayacağım *bu parçası*, ruhumun çocukluğumdan ve Seraphina'yı buraya getirdiğimden beri var olan boşluklarını dolduruyordu. Bunlar Seraphina'nın karanlık tarafının dolduramayacağı boşluklardı. Işığı hiç tanımamıştım. Sadece karanlık vardı. Cassia ile tanışana kadar şefkat, kırılganlık ya da ihtiras nedir bilmezdim. Bir insan nasıl birden fazla şey olabilirdi? Birden fazla maske takabilir, birden fazla şeye ihtiras duyabilirdi?

Greta'ya bir gün daha izin verdim ve ertesi günü de bir sonraki günü de Cassia'yla birlikte geçirdim. Fakat hafta sonu geldiğinde, karamsarlıktan daha büyük bir şey içimde büyümeye başladı. Gerçeğe duyulan öfke miydi bu? Çok istediğim bir şeye gerçekte sahip olamayacağımı bilmek miydi? Yetmezmiş gibi, sırf karşımda iyi bir şey duruyor diye gerçekte kim olduğumu unutamayacağımı anlamaya başlamıştım. İntikam arzumu ve kana susamışlığımı bastırma ihtiyacı tekrar yükselmişti;

ama bu sefer o kadar kuvvetliydi ki karanlığım beni geriye çekiyor ve beni ben olmaya çalışmaktan alıkoyan daha güçlü bir şeyin tehdidini hissettiriyordu. Zihnimdeki gaddar sesi sakinleştirecek tek şey gönülsüz bir ortak bulmak ve elimden gelenin en iyisini yapmaktı.

Bunu görmezden gelmek için çok gayret etmem gerekiyordu.

Cassia yanıma, oturma odamdaki deri koltuğun kol kısmına oturdu. Parmakları siyah saçlarımın üzerinde nazikçe gezindi.

Ben çıplak kalçalarına bakarken Cassia imalı bir sesle, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette," dedim.

Onun dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalışarak gözlerimi sehpanın üzerindeki iPad'den ayırmadım.

Fakat karanlık tarafımı görmezden gelmek gibi bu da o kadar kolay bir iş değildi.

"Seraphina'yla nasıl sevişirdin?"

Gözlerim bir anlık pişmanlıkla hafifçe kapandı. Cassia'nın parmakları saçlarımın arasında gezinmeye devam ediyor, ensemin titremesine sebep oluyordu.

"Bence bu konuyu açmasak daha iyi olur." Meşgul görünmeye çalışarak parmağımı ekranda gezdirdim; ama tek düşünebildiğim, teninin kokusu ve koluma yasladığı kalçalarının sıcaklığıydı.

"Nasıldı? Yani yatakta."

"Cassia..." Sesimin sinirli bir tonda çıkmasını engelledim ve derin bir nefes verdim. "Lütfen, bunu yapmayacağına söz vermiştin," dedim.

Koltuktan kayarak indi, bacaklarını açıp kucağıma oturdu.

Külotumun altında rahatsız edici bir şekilde sertleştim; ama oturuşumu düzeltecek iradeyi kendimde bulamadım çünkü onun kucağımdan bir santim uzağa bile gitmesini istemiyordum. Üzerinde gri renkli, ince askılı atlet ve pamuklu pembe külot vardı, sütyen takmamıştı. İki yanıma doğru açtığı bacaklarına, yastığa dayadığı dizlerine baktım ve başım isteğim yüzünden dönmeye başladı.

"Fredrik... lütfen." Bakışlarını yumuşattı, ben de bunun üzerine elinde oyuncak olmamaya çalıştım. "Daha önce benimle birlikteyken farklıydın. Bazen hırçınlaşır, hatta bazı zamanlar bana sanki içindeki bir şeyle mücadele ediyormuş gibi bir ifadeyle bakardın. Yırtıcı, ilkel bir şeyle." Kucağımdaki küçük kalçalarını kasten oynattı. Nefes alamıyordum. "Benden hep bir şeyler sakladın. Şimdi de..." Öne eğildi, dilini dudaklarıma bir kez değdirdi. "Şimdi de bana çok kırılgan yaklaşıyorsun."

"Böyle yaklaşmasam daha mı iyiydi?" diye kasten sordum. Kendini suçlu hissedip bu işten vazgeçmesini istiyordum. "Ne yani, hoşuna gitmiyor mu?"

Dudaklarımdan geri çekilip başını keyifsizce yana yatırdı. "Hayır, hayır, *istiyorum*," dedi. Gömleğimin kapadığı göğsümün üzerine ellerini koydu ve "Bazen sen bana dokunur dokunmaz geleceğimi hissediyorum. Bana

hissettirdiğin şey... Bunu daha önce hiç hissetmedim," diye sürdürdü sözlerini.

"O zaman Seraphina'yla aramda olanları neden dert ediyorsun?" Onun takındığı tavrın aynısını yaparak başımı yana yatırdım. "Neden kafana takıyorsun?"

"Meraktan, sanırım." Omuzlarını silkti, nedense bu bile gözüme çekici göründü. "Belki de istediğim..."

Aniden bir kıskançlık dalgası her yanımı sardı. Cassia değişiğimi hemen fark etti.

Çıplak, yumuşak kollarının üzerinde parmak uçlarımı gezdirirken, "Cassia," dedim, "benimle birlikteyken daha önce hissetmediğin şeyler hissettiğini söylüyorsun. Daha önce başka bir erkekle birlikte oldun mu?"

Suratı asıldı, başını öne eğip külotu ve karnımın arasında duran parmaklarına baktı. Yüzü kızarmadı. Birkaç gece önce sırtındaki yaraları nerede aldığını sorduğum zamanki gibi ifadesiz bir yüzle bana baktı.

Gözleri gönülsüzce gözlerime takıldı.

"Hatırlayamadığımdan değil," dedi. "New York'tayken *hiç* olmadı. Ama onun öncesinde... bilmiyorum."

"New York'tan öncesiyle ilgili *herhangi bir şey* hatırlıyor musun?"

Başını salladı, yüzü bu kez kızarmıştı.

Ensesinden hafifçe tutup onu yüzünü yasladığı omzuma doğru çekerek, "Yanıma gel," dedim. "Üzülmene gerek yok."

"Fredrik?"

"Evet?"

"Eğer başka bir erkekle birlikte olsaydım beni yine yanında tutar mıydın?"

Saçlarının arasındaki elim sertleşti, onu kendime doğru sertçe çektim, diğer elimle sırtına sarıldım.

Cevabı aslında bilmiyordum.

"Evet," dedim, "benim için sorun olmazdı." Yalan söylüyordum.

Seraphina'dan başka bir kadın söz konusu olsaydı, kiminle veya kaç erkekle birlikte olduğunu dert edinmezdim. Tanıştığımızda bakire değildi ama konuşmayı reddetmesinden aslında unutmak *istediği* biri olduğunu hemen anlamıştım. Seraphina, *benim* onun 'ilk gerçek erkek arkadaşı' olduğumu söylerdi. Onun sevdiği tek erkektim. Kendisine dokunmasına izin verdiği tek erkektim. Seraphina sırf kendinsine dokundular diye erkekleri –eğer ben onlara daha önce ulaşamazsam- *öldürürdü*. Fakat ben başkaydım. On Altı Numaralı Güvenli Ev'deki Marcus'a kadar. Öğrendikten on gün sonra onu öldürmüştüm.

Cassia üstümden biraz çekildi; gülümseyen, yumuşak ve mahcup bir yüzle gözlerime baktı. Yine kasten ağırlığını, sertleşen erkekliğime verdi ve nefesimi kesti.

Onu üzerimden kaldırmaya hazır bir şekilde, ellerimi kalçalarının altına koyup "Cassia," dedim, "bunu şimdi yapamayız."

Aklında ne vardı? Beni rahatsız etmiyordu; ama Seraphina'yı kıskandığını ve onun yerini almaya çalıştığını hissediyordum. Hem de her yönüyle...

Kaşlarını çattı.

"Böyle yapma," dedim.

"Özür dilerim, ben sadece..."

Düşmesin diye bir kolumla belini sararak yan taraftan elimi uzatıp kahve sehpasındaki iPad'i yere bıraktım. Saniyeler sonra Seattle'daki Kelly Bennings ve Paul Fortright ile ilgili okuduğum dosyayı öteledim. Fotoğrafları ve dosya kâğıtlarını desenli halının altına ittim. Öne eğildim, Cassia geriye düşmemek için içgüdüsel bir hareketle beni ensemden yakaladı. Ayaklarına tutunarak kahve sehpasını kendime doğru çektim.

Cassia'yı geriye yasladım.

"Ne yapıyorsun?" diye merakla sordu; ama sesinde güvensizlik yoktu. Sadece ne yaptığımı anlayamamıştı.

Parmaklarımı külotunun elastik kısmına koyup aşağı indirirken "Ne istiyorsam onu," dedim.

Cassia'yı bileklerinden yakalayıp ayaklarını sehpanın kenarına dayadım.

Gözleri kocaman açıldı.

Penisim daha da sertleşti.

Kalçaları, kanatlarını açan kelebek misali önümde iki yana açıldı. Onları iki elimle kavradım ve Cassia kendi başına denge sağlayana kadar kalçalarını sabit tutmasına yardım ettim.

"Bir daha Seraphina'yla ilgili soru sormayacağına söz verirsen..." Bacaklarını iyice açmadan önce, orta parmağımı alt dudaklarında bir aşağı bir yukarı iki kez gezdirdim. Nefesini tuttu. "Bunu senin için yaparım. İstediğin her yerde yaparım. Ne zaman istersen yaparım. Hem de hiç beklemediğin zamanlarda," dedim.

Parmaklarıyla sehpanın iki yanını sıkıca kavradı, eklem yerleri bembeyaz kesildi. Göğsü kesik kesik nefes alışverişiyle inip kalkıyor ve onu daha çok arzulamama neden oluyordu.

Öne eğildim, dilimin ucunu ıslak dudaklarının arasında koydum. Cassia bir müddet tir tir titredi, nefesini tuttu.

"Ama bana muhakkak söz vereceksin," dedim.

Onu bir daha yaladım, işaret ve orta parmağımı içine soktum. Başını geriye attı, boynunu sehpaya dayadı. Uzun sarı saçları koyu renkli sehpanın üzerine dökülüyordu.

"Söz veriyorum." Titriyordu.

Parmaklarım hâlâ içindeyken dilimle klitorisine küçük darbeler vurdum.

"İkna edici olmadı hayatım," dedim.

Ondan tamamen uzaklaştım. Uzun bacaklarımı iyice açıp sırtımı deri kaplı geniş koltuğa yasladım. Bu, çıplak bedeninin kusursuz bir görüntüsünü yakalamama olanak sağladı. Ellerimi koltuğun kollarından aşağı gelişigüzel sarkıttım.

"Yemin ederim, Fredrik! Yemin ederim!"

Ona, "Başını kaldırma," dedim.

Kafasını tekrar geriye yasladı.

"Ondan bir daha bahsetmeyeceğim," diye yalvarmaya devam etti, bu da içine parmaklarımdan ve dilimden fazlasını sokmak istememe neden olduysa da bunu yapmayacaktım.

Gözlerimi tavana dikip uygun zamanı kollarken "Hmmm," dedim. "Sana inanabilir miyim, bilmiyorum. Yani, bana daha önce de söz vermiştin..."

"Yemin ederim, Fredrik. Onun *adını* bir daha hiç anmayacağım."

İşte bu dikkatimi çekmişti.

Koltuktan sırtımı doğrultup başımı kalçalarına sürttüm, bacaklarının arasındaki ılıklığı yaladım.

Nazik bir sesle, "Söz veriyorum de," dedim.

Titrek bir fısıltıyla "Söz veriyorum," dedi.

Parmaklarımı içine iyice bastırıp dikkatle ileri geri hareket ettirdim. Ağzından birkaç küçük inleme çıktı. Bir süre daha onunla oynadım çünkü ona dokunmak hoşuma gidiyordu. Ona saatlerce dokunabilir, içine girebilirdim ve canım hiç sıkılmazdı.

Her seferinde ve hep daha tatlı olan, penis kaldıran nefes kesilmeleri...

Nihayetinde başım titreyen kalçalarının arasına düştü, onu çılgınca yalarken parmaklarım da aynı zamanda içine girip çıkıyordu. Cassia nefes nefese kaldı, sehpanın kenarlarına tutundu. Karnını çekti, kesik kesik nefes

almak için soluk alırken kaburga kemikleri derisinin altından belli oluyordu.

Giriş kapısının önünde anahtarların şıkırtısını duydum; ama durmadım.

Bütün amacım salonumda sere serpe yatan Cassia'yı daha fazla heyecanlandırmaktı.

"Oh, Fredrik... Lütfen durma..."

Hiç niyetim yok, sevgilim.

Dudaklarımı leğen kemiğine sıkıca bastırıp klitorisini defalarca emdim.

Bir iç çekme sesi daha duydum; ama bu seferki Cassia'dan gelmiyordu. Cassia'nın kalçaları başımın çevresinde kenetlenince durdum. Yüzünde bir dehşet ifadesiyle salonun girişine bakıyordu.

Greta, ağzı ve gözleri Cassia'nın bacaklarından bile daha geniş açılmış bir halde öylece dikiliyordu.

Yerden kalkmadan ona baktım, çabucak aklımı toparladım ve "Bir sakıncası yoksa... birkaç dakika daha dışarıda bekleyebilir misin?" dedim.

Kendini toparlaması birkaç saniye aldı. Bu da Greta'nın uzun zamandır yatağa atılmadığı gibi bir düşüncenin içimde oluşmasına neden oldu.

Kapıya doğru hızlı adımlarla yürürken "Arabada beklerim, sen de... işini bitirince bana işaret edersin," dedi.

Kapı o kadar hızlı açılıp kapandı ki muhtemelen son birkaç adımlık mesafeyi koşarak geçmişti.

"Aman Tanrım, *çok* utandım."

Cassia'nın kalçalarını iki elimle sıkıca tutup başımdan uzaklaştırırken "Utanma," dedim. "Şimdi rahat ol."

"Olamam..."

"Evet, olabilirsin. Bana güven. Hadi, başını arkaya yatır."

Söylediğimi hemen yaptı; ben de işime kaldığım yerden devam ettim.

***

Cassia yatak odamda giyinirken, Greta hiçbir göz teması kurmadan tekrar eve girdi. Alışılmadık bir durum değildi; ama bu seferkinin sebebi oldukça farklıydı.

"Kusura bakmayın, Bay Gustavsson," dedi. Çantasını tezgâhın üzerine bıraktı, paltosunu bar taburesinin arkasına astı; ama palto kayıp yere düştü. Greta eğildi, bir süre daha paltosunu asmaya uğraştı. "Bana anahtarla içeri girebileceğimi söylemiştiniz. Ben sadece..."

"Önemli değil." Ona bir adım yaklaştım. Greta yana çekildi, bakışlarını eğdi. Yanından geçip buzdolabına doğru yürüdüm. "Benim hatamdı. Geleceğini biliyordum ama... beklemediğim şeyler oldu," dedim.

Greta sessizce "Eminim *öyledir*," dedi.

Duymazdan geldim.

Cassia odaya girdi, üzerine gri renkli askılı bir atlet ve pembe külotunu örten eşofmanımı giymişti. Greta'nın yüzüne bakamıyor, yüzünün kızarıklığını saklayamıyordu. O kadar sevimliydi ki onu tezgâhın üstüne koymak istedim.

"Hey Greta," diyerek elini zarifçe ona doğru salladı.

Buzdolabını açıp üst raftan bir şişe su aldım.

"Hey Cassia. Bu son birkaç gün, iyice dinlenmişsindir sanırım."

İçine düştükleri tuhaf duruma bakarak başımı salladım; ama bir şey söylemedim.

Eğer Cassia bir bankta oturuyor olsaydı, utangaç bir şekilde ayağını kumlara sürterdi.

O ve Seraphina nasıl aynı kişi olabilirlerdi?

Cassia amansız bir gülümsemeyle, "Evet, Greta," dedi; "her şey çok güzeldi."

Greta gözlerini bana çevirdi, yüzüme uzun süre bakmadı ama bu içinde sakladığı şüpheyi açığa çıkartmaya yetti. Bunu da görmezden geldim. Cassia söz konusu olduğunda Greta çok anaç davranıyordu ve açıkçası ben de bundan her geçen gün biraz daha memnun oluyordum.

Birdenbire, gerçeklik üstün geldi ve Cassia bana döndüğünde gülümsemesi soldu. Greta'nın burada olmasının tek bir anlamı vardı.

"Gidiyor musun?" Kederli gözlerini eğdi. İçim biraz burkuldu.

"Evet." Şişenin kapağını çevirerek açtım. "Bir saat sonra biriyle buluşmam lazım. Çok önemli."

Önemliydi ve bu beni asabileştiriyordu. Izabel'le kafede buluşmayı istemiyordum çünkü bana anlatacağı şeylerden korkuyordum.

Cassia yanıma geldi.

"Gitmeni istemiyorum."

Su şişesini bıraktım, ellerimi omuzlarına koyup alnını öpmek için öne eğildim. "Uzun sürmez. Sen rahatına bak."

Greta bulaşık makinesini boşaltmaya başlamıştı. Bizi dinlemiyormuş gibi yapıyor ama hiçbir kelimeyi kaçırmıyordu.

Cassia'nın yüzünü üzüntü ifadesi kapladı. Onu bırakmamı istemediğini biliyordum ama yapacak bir şey de yoktu. Cassia bodruma geri dönmek istemiyordu. Ona böyle bir şeyin bir daha olmayacağını söylememe rağmen bunun gerçekleşeceğini düşünüyordu.

Elini tuttum, öpmeme izin verdi.

Greta'yı mutfakta bırakıp yanından merdivenlerden aşağı Cassia'yla birlikte ışıkları yakarak indim. Bu yere hapsedilen kişi ben değildim; ama açıkçası ben de hapishaneye girdiğimi hissediyordum. Onun evimde istediği gibi dolaşmasına izin verebilmeyi, camdan dışarı bakabilmesini, hatta istediği zaman dışarı çıkmasını çok isterdim. Fakat henüz buna imkân yoktu. Belki de bu hiç mümkün olmayacaktı.

"Geç kalmayacağına söz verir misin?"

Başını göğsüme yasladı, kollarını kıvırıp aramıza koydu, parmakları gömleğimi sıkıca kavradı.

Ona sıkıca sarıldım. "Söz veriyorum," dedim.

Başını kaldırdı, düşünceli bir ifadeyle bana baktı.

"Fredrik?"

Onu alnından öptüm.

"Ne oldu?"

"Korkuyorum."

Yüzünü avuçlarımın içine aldım, titreyen dudaklarını öptüm.

"Korkma."

"Ama korkuyorum. Her zaman korkacağım." Parmakları gömleğime daha sıkı sarıldı.

"Fredrik?" diye tekrar etti; ama bu sefer sesinde bir isteksizlik vardı.

"O kadının canımı bir daha yakmayacağına söz verir misin?" Gözleri buğulanmıştı. "Onu sevdiğini biliyorum," dedi ve gömleğime daha da sıkı bir şekilde asılıp merak dolu bakışlarımı izledi. "Onu *hep* sevdiğini biliyorum; ama lütfen canımı *bir daha* yakmasın."

Gözlerine baktığımda sadece Cassia'yı gördüm. "Canını bir daha yakmasına izin vermeyeceğim," dedim, onu alnından öptüm. "Onu artık bulmak istemiyorum."

Prangayı ayağına geçirdikten sonra beton merdivenlerden geri dönerken Cassia bir şey söylemedi.

Cassia

Yüzümde kendine yer açan gülümsemeyi hissettim; ama gülüşüm kısa sürdü. Ellerim yana düştü, odanın ortasında yerde uzanan zincirimle öylece kalakaldım. Onun son söylediği sözlerden mutlu olmam gerekirdi. Mutlu olmak *istiyordum;* ama içimde tuhaf bir his vardı.

Başıma ne geleceğini bilmiyordum.

Ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Fredrik

Üzerime çoktan giydiğim paltom ve elimde anahtarlarımla ön kapıya giderken mutfağın girişinde durdum.

"Greta, bilmen gereken bir şey var," dedim.

Greta mutfak havlusunu tezgâha bıraktı; tezgâhın etrafından dolaşıp yanıma geldi. Söyleyeceğim şeylerin önemini anlamış olmalıydı ki gözlerini benden ayırmıyordu.

"Cassia tehlikeli biri..." Greta'nın kaşları hemen çatıldı, "ve onun yanındayken dikkatli olmak zorundasın."

"Kusura bakmayın, Bay Gustavsson; ama bunu aştığımızı sanıyordum," diyerek yanıma yaklaştı. "Onunla ilgilenmeye başladığım ilk hafta bana dikkatli olmamı söylemiştiniz. Güvenilmez biridir demiştiniz; ama siz..."

"Ne söylediğimi biliyorum," diyerek sözünü kestim. "Neticede sorun olmadığını söylediğimi biliyorum;

ama gerçek şu ki onun yakınındayken tedbiri elden bırakmana müsaade etmemeliydim. Bu benim hatamdı."

"Cassia zararsız biri." El örgüsü mavi kazağının örttüğü kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunca zamandan sonra ona nasıl tehlikeli diyebilirsiniz? Üstelik..." Gözlerini kıstı, "...üstelik onunla birlikte olduktan sonra?" diye ekledi. Kapıdan içeriği girdiğinde gördüğü manzarayı ima ediyordu.

Otoriter bir sesle, "Beni dinle," dedim. "Bu akşam Izabel'le buluştuğumda öğrendiklerimle sana daha fazlasını anlatacağım. Umarım ne olup gittiğini iyice anlarım; ama o zamana kadar Cassia'ya sürekli göz kulak olmanı istiyorum."

Greta ellerini iki yanına indirip tezgâha dönerken, "Tamamdır," dedi ve ekledi: "Yine de aklınızda bulunsun diye söylüyorum... Bunu dediğim için isterseniz beni öldürün; ama ona size güvendiğimden daha çok güveniyorum, beyefendi." Sözleri sert ama dokunaklıydı. Cassia'yı alıkoyduğum, ona hayvan muamelesi yaptığım, hatta Cassia gibi sevimli ve narin birinin tehlikeli olabileceğini düşündüğüm için bana kızıyordu.

"Söylediklerini aklımda tutacağım," dedim ve giriş kapısını açtım. "Kameraları izliyorum, o yüzden sakın aptalca bir hareket yapma."

"Yapmam, efendim."

24 BÖLÜM

Fredrik

Kafenin park yerlerinden birine arabayı çektim. Izabel çoktan gelmişti ve beni bekliyordu. Mekânın uzak köşesindeki masasına yaklaşırken yüzünde içten bir gülümseme olmadığını fark ettim. Yüzündeki tebessüm acı doluydu ve sevdiğiniz birine duymak istemeyeceği bir şey söyleyecekken takınacağınız türden bir ifadeydi.

Geri dönüp çıkmak istiyordum. Eğer söylediklerini dinlemezsem belki de hiçbiri gerçek olmazdı.

Ama Izabel'in karşısında duran boş sandalyeye oturdum.

Hiçbir şey söylemedim.

Izabel masasının üzerindeki çantasından kalın, beyaz bir zarf çıkardı. Manikürlü parmaklarını zarfın üstüne koydu.

Zarfa küçümseyerek baktım. Hayatımı mahvetmek üzereydim. Haliyle onu ateşe atmak istiyordum.

Gözlerimi zarftan ayırıp Izabel'e baktım.

"O nasıl?" diye sordu.

Sanki bu gerçek, bana söyleyeceği her şeyi boşa çıkaracakmış gibi, "Aslında Cassia gayet iyi," dedim. "Kendisinin Seraphina olduğunu hatırladığına dair hiçbir belirti yok. Hatta onun bodrumdan dışarıya çıkmasına ilk defa izin verdim. Onu dışarıya yemek yemeğe ve sinemaya götürdüm. Buna inanıyor musun? Ben... sinemada." Yüzümde oluşan tebessüme inanamıyordum; ama Cassia'yla baş başa geçen birkaç günü hatırlamadan edemedim.

Izabel sevimli bir yüz ifadesi takındı ve "Fredrik, sana kişisel bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette."

Sırtımı sandalyeye dayadım ve parmaklarımı karnımın üzerinde birbirine kilitledim.

Izabel ellerini zarfın üzerinde tutuyordu ve onun da en az benim kadar zarfın içinde ne olduğunu bilmemi istemediğini hissettim.

"Çocukluğun benimkine hiç benziyor muydu?"

Bu beni şaşkınlığa uğrattı.

Izabel'e geçmişimden hiç bahsetmemiştim. Bu konuda her şeyi bilen Seraphina'dan başka tanıdığım sadece iki kişi vardı: Victor Faust ve eski patronumuz Vonnegut. Onlar biliyorlardı çünkü Birlik'e alınmadan öncesini bilmek onların işiydi. Fakat onlar bile hâlâ her şeyi bilmiyorlardı.

Seraphina'dan başka her şeyi bilen yoktu.

Arkasındaki duvara baktım, "Bir bakıma benziyordu, evet," dedim.

Nazikçe, "Victor seninle ilgili çok fazla şey anlatmaz," dedi. "Çünkü bizzat sen söylemediğin sürece bunlar beni ilgilendirmez. Fakat yine de başından geçenleri anlatacak kadar beni kendine yakın görüp görmediğini bilmek istiyorum."

"Bu zarfta olanlarla geçmişimin ne alakası var Izabel?" Hâlâ zarfa bakmıyordum. Onu göz ucuyla görebiliyordum; ama direkt bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bu sadece bir soru, Fredrik."

"Hayır, bu ondan da fazlası," dedim ve sonra tezgâhın arkasında barmenin sesimi duymaması için sesimi alçaltarak, "Evet, ben de tıpkı senin gibi bir seks kölesiydim. Sadece seninkinden daha uzun sürdü ve üstelik hiç kimsenin gözdesi de değildim," diye devam ettim.

Bunu içerlemiş ya da sert bir şekilde söylemek istememiştim; ama Izabel'in gözlerindeki bakıştan dolayı ağzımdan öyle çıkmıştı.

Pişmanlıkla iç çekip bir an gözlerimi kapadım ve birleştirdiğim ellerimi masanın üzerine koydum. "Onu demek istemedim," diye ekledim.

Izabel yumuşak bir ifadeyle başını salladı. "Biliyorum."

"Fakat ben bu konuların neden sorun haline geldiğini bilmiyorum," diye sözünü kestim. "Geçmişte benim Seraphina'yla yapmam gereken neydi?"

"Seraphina'yla yaptığın hiçbir şeydi," dedi. "Sadece bilmeni istediğim her ne sebeple olursa olsun senin için burada olduğum. Sen ve ben, birçok bakımdan birbirimize

benziyoruz. Ben de yaşamaya mecbur bırakıldığım hayatım sebebiyle uzun zamandır yalnızdım. Hiç kimsem yoktu. Çiftlik evinde benimle yaşayan kızlar dışında tabii. Fakat benim onlarla ilişkilerim kısa ömürlüydü. Kimi satılıktı, kimi intihara meyilliydi ya da öldürülüyordu. Kimsem yoktu, Fredrik. Kendi seçimim olmayan korkunç yaşamın içinde yalnız kalmanın nasıl hissettirdiğini haliyle biliyorum."

Öne doğru eğildi, zarfı küçük masanın ortasına doğru sürükledi; ama onu bana vermek için henüz hazır değildi. Gözleri hüzün ve anlayışla doluydu.

"Yeni bir şey değil," diye devam etti. "Victor'la tanışmadan önce içimdeki yalnızlığın ve acının aynısını Los Angeles'ta tanıştığımız geceden beri sende de gördüm. Senin ve benim gibi insanlar, acılarını ve karanlığını dünyanın geri kalanından gizlediğini düşünür; ama bunu birbirlerinde tüm çıplaklığıyla görebileceklerini unuturlar."

Zarfa uzandım; ama o ellerinin arasından bırakmaya pek istekli değildi. Sonunda pes etti. Zarfı kendime doğru çektim ve ellerimi üzerine koydum. İçeriğini okumaya hazır değildim.

"Izabel, üzülmeni anlıyorum ama..."

"Fredrik, senin için korkuyorum."

Zarfa bakmaksızın ve parmak uçlarımla hafifçe vurarak, "Neden? Bunun için mi?" diye sordum. "Bunun üstesinden gelebilirim. Öğreneceğim her ne ise üstesinden gelebilirim."

"Ben sadece yeryüzünde senin için endişelenen tek kişinin Seraphina olmadığını söylemek istiyorum."

Parmaklarım zarfın köşelerini ezdi.

"Belki değil," dedim. "Fakat beni gerçekten anlayan tek kişi odur."

Izabel dalgın dalgın başını salladı. "Tamam, ama olmak zorunda da değil."

Aniden gülümsedim, "Ne demek oluyor bu şimdi?" dedim. Sırıtarak, "Bir gönül ilişkimiz mi oluyor?" diye ona takıldım.

Izabel gülümsedi ve hafifçe gözlerini devirdi; ama alaycılığı yerini hemen kararlılığa bıraktı.

"Demek istediğim, senin için burada olduğum. Buna inanmanı istiyorum."

Sonunda zarfa baktım, sonra onu dikkatlice açmaya koyuldum.

Ben kalın kâğıttan sayfaları açarken Izabel, "James Woodard, Cassia Carrington hakkmdaki bilgilerin izini sürdü. Bulmak zor olmadı," dedi. Kalbim göğüs kafesimin içinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Yazıcıdan çıktısı alınmış metne baktım, açık bir zihin ve ezilen bir kalple şunları okudum:

25 Haziran

Hasta: Cassia Ana Carrington

Yaş: 13

Ön Tanı: Çoklu Kişilik Bozukluğu

Hasta bilinçsizlik işaretleri göstermiyor. Profesyonel kanaatime göre Carrington, adı Seraphina Bragado olan kendi yaşıtı küçük bir kızın ailesini öldürüp evlerini kundakladığına gerçekten inanıyor. Carrington hikâyenin karışık

detaylarını, kendi ikinci kişiliği Seraphina Bragado ile tanışmasının hikâyesini karmaşık detaylarıyla ve uzun uzadıya bana anlattı ve her seferinde anlattığı hikâye neredeyse bir öncekinin aynıydı. Detaylar konusunda onun kafasını karıştırmayı denedim; ama o her seferinde beni düzeltti. Bana söylediği her şeyin gerçek olduğuna tamamen inanıyor.

Carrington, 'Seraphina' kimliğiyle, Carrington'ı kurtarmak ve onu Seraphina'nın tıpkı kendi babasında olduğu gibi katlanmak zorunda kaldığı fiziksel şiddetten, cinsel istismardan ve tecavüzden korumaya çalıştığı için Carrington'ın ailesini öldürdüğünü itiraf etti. ÇKB'li hastaların duygusal ve zihinsel bakımdan kendilerinden daha güçlü, birincil kişiliklerin yapmaktan çok korktuğu veya kendi başlarına yapamayacakları kadar zayıf oldukları şeyleri yapabilen bir kişilik yaratmaları sıra dışı bir durum değildir. Carrington'ın durumunda da Seraphina, Carrington'ın babasının tacizleriyle yüzleşecek kadar cesur ve bunları görmezden gelen ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapmayan annesiyle mücadele eden kişiliğinin parçası oldu.

1 Ağustos
Hasta: Cassia Ana Carrington
Yaş: 13
Ön Tanı: Çoklu Kişilik Bozukluğu

Bulgular, Carrington'ın komşusu on dört yaşındaki Phillip Johnson'ın, Carrington kendi

ailesini öldürmeden altı ay önce kaybolduğunu ve ayrıca Carrington'ın bu cinayetten sorumlu tutulduğunu gösteriyor. Johnson'ın cesedi çalılarla kaplı bir şekilde Carrington'un evinin arkasındaki ormanda bulundu. Çocuğun nerede bulunduğunu bize 'Seraphina' söyledi. Seraphina, Johnson'ın Carrington'ı öpmeye çalıştığını ve Carrington'ı korumak için Johnson'ı ormana götürüp bıçaklayarak öldürdüğünü ifade etti.

21 Eylül
Hasta: Cassia Ana Carrington
Yaş: 14
Ön Tanı: Çoklu Kişilik Bozukluğu

Hasta uzunca bir süre kendi gerçek kişiliğine dönmedi. Kendisinin Seraphina Bragado olduğuna ısrar etti ve alt kimliğinin yavaş yavaş onu ele geçirmeye başladığını hissetmeye (düşünmeye) başladım.

Bunun daha ne kadar devam edebileceği beni endişelendiriyor. Eğer Carrington tedavi etmeye çalıştığım kişilik değilse, Carrington'a yardım etmek için uyguladığım tedavi de başarılı olamaz.

29 Ekim
Hasta: Cassia Ana Carrington
Yaş: 15
Ön Tanı: Çoklu Kişilik Bozukluğu

Carrington bu hafta geri döndü; ama bu 'Seraphina'nın onu tekrar ele geçirmesinden önce kısa bir andı. Fakat bu kısa zaman

zarfında sonunda hastayı tetikleyen şeyi ya da en azından bu unsurlardan birini buldum. Carrington aynalardan hoşlanmıyor. Gelgelelim aynalara bakmak, Seraphina için mesele değil ve Carrington onlardan kaçınmak için yoldan çekilecek. Carrington aynaya baktığında ona gözlerini dikip bakanın kendisinin değil, Seraphina'nın yansıması olduğunu düşünüyorum. Öte yandan aynaya bakmanın her zaman onun kişiliğini değiştirip Seraphina'ya dönüştürdüğüne inanmıyorum. İleri aşama testlerden sonra, Carrington'ın ne zaman Seraphina olduğuna dair gerçek örüntünün belli olmadığı ortaya çıktı. Fakat sadece bazı zamanlar aynadaki yansımasının, değişimi tetiklediği görüldü.

20 Nisan
Hasta: Cassia Ana Carrington
Yaş: 17
Ön Tanı: Çoklu Kişilik Bozukluğu

Cassia Carrington bir yıl boyunca kendisine gelemedi. Alt kişiliğin bu kadar uzun süre baskın durumda kalması söz konusu olduğunda, Carrington vakasının, hayatımda karşılaştığım en kötülerden biri olduğu sonucuna ulaştım. Sanki Cassia hiç var olmamış ve Seraphina kontrolü tamamıyla ele geçirmiş gibiydi.

Bir not: İki erkek ve bir kadından oluşan küçük bir grup bugün Carrington'ı görmeye enstitüye geldi. Kendilerinin devlet yetkilisi olduklarını iddia ettiler, resmi kimliklerini

gösterdiler -isimleri ziyaretçi listesinde bile vardı- ve izleme altında olmayan bir odada onunla üç saat geçirdiler. Onlar ayrıldıktan sonra 'Seraphina'ya kendisiyle ne görüştüklerini sordum. Yanıtlamak istemedi.

1 Mayıs
Hasta: Cassia Ana Carrington
Yaş: 17
Ön Tanı: Çoklu Kişilik Bozukluğu

Carrington artık enstitüde değil. Sanırım birtakım gizli sebeplerden New York'da başka bir enstitüye gönderildi. Zira transferle ilgili başka bir bilgi verilmedi. Amirim tarafından Carrington vakasını bırakma talimatı aldım ve dosyasını elimden çıkarmam istendi.

Elimdeki rapora bakakaldım; harfler gözümün önünde bulanıklaştı. Raporlar parmaklarımın arasından masaya doğru kaydı. Sonraki on küsur sayfayı okumanın bir anlamı yoktu.

"Üzgünüm, Fredrik."

"Dert etme. Sana söyledim, bunun üstesinden gelebilirim."

Sandalyemin arkasına çökercesine yaslandım, başımı arkaya attım ve kibarca gülümsedim. "İnanılır gibi değil." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Galiba gezegenin en kaçık kadınına aşık oldum."

Izabel gülmüyordu, hatta yaptığım kötü esprime gülümsemedi bile. Sanıyorum, acılarımızı birbirimizden saklayamayız derken haklıydı.

Ellerimle işaret edip, "Tamam," dedim. "Yani o hasta bir kadın. Zaten biliyordum bunu. Gerçekte bu tam olarak çoklu kişilik şeyi aklımın bir köşesindeydi ve bunun ne olduğunu biliyordum. Fakat buna inanmak istemedim. Nihayetinde bu ender görülen bir şeydi. Neden onun başına gelmiş olsun ki? Bu saçmalık. Ben bile..." Daha fazla ne söyleyeceğimi bilemedim.

Ellerimi kucağıma indirdim ve önümde katlı duran kâğıda baktım. Izabel sessizce beni dinliyor, izliyor, durumu iyileştirmek için bir şey söylemek istiyor ama elinden bir şey gelmiyordu.

Ona baktım, "Yani onun yardım almasını sağlayabilirim," dedim. "O Cassia olarak iyi. Lanet olsun Izabel, Seraphina asla gerçekte var olmadı. Onunla gizlice evlendiğimde ona âşıktım, her şeyi birlikte yapardık. O her zaman Cassia Carrington'dı. Seraphina hiç var olmadı."

Bunu yapabileceğime dair bir inançla, "Onun yardım almasını sağlayabilirim," diye yineledim.

"Fredrik," Izabel özenle konuşuyordu; "ona yardım edecek birinin ya da bir şeyin olduğunu sanmıyorum."

"Neden böyle söyledin?" Kaşlarımı gayri ihtiyari çattım.

Bakışları önümdeki kâğıttaydı.

"Kalanını da okumalısın," dedi.

Başımı salladım.

"Bundan sonrasını okumayacağım. Seraphina hasta. Yardıma ihtiyacı var ve ben onun yardım almasını sağlayacağım." Sesim yükselmeye başladı. "Ne yani, deli doktorları ve hekimler hastaları akıl hastanesine mi

tıkıyorlar sanıyorsun? Hayır, verdikleri terapiyle onları iyileştiriyorlar."

Izabel, sevgi ve ihtiyatla, "Evet, yapıyorlar," diye ekledi. "Fakat hiçbiri masum insanları öldürmedi. Dosyanın tamamını okudum, Fredrik. Ailesi masum olmayabilir. Onları hak ettikleri için öldürdü diyelim. Fakat o çocuk, Phillip Johnson, Seraphina'nın öldürdüğü ilk masum kişi değil. Ondan sonra da birçokları oldu. Hepsi de erkek."

Altı yıl önce kaç kişiyi öldürdüğünü tahmin edemediğimiz ve hiç bilemediğimiz sarışın bir kız Seraphina...

"Onun hangi yarısını sevdin, hatta seviyorsun?"

Başımı kaldırıp baktım. "Onu hâlâ âşık olduğumu söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu zaten."

Bakışlarımı indirdim.

"O benden hoşlandığı için Seraphina'yı sevdim," diye sözlerimi sürdürüm, aklımdan Seraphina'nın yüzü, kısa kesimli siyah saçları ve koyu makyajı geçiyordu. "İlk karşılaşmamızda canavar adamın biriydim. Her şeyin cevabı oydu. Yakalanma riski olmaksızın kendim olmamın yolunu bana gösterdi ve dürtülerimi kontrol etmemde bana yardım etti. Birlikte kusursuzduk, Izabel. Hiçbir şey için dua etmedim ve hiçbir şeyin hayalini kurmadım; ama o dualarımın ve hayallerimin gerçeği oldu. O benim için her şeydi."

"Ya Cassia için ne dersin?"

Cassia; şimdi uzun, güzel sarı saçları ve makyajsız doğal güzelliğiyle zihnimde bir resim olarak canlandı.

Nedenini şimdi anlıyordum. Bakmasını istediğinizde dahi aynaya bakamazdı.

"Cassia bana Seraphina'nın asla sunmadığı bir şey verdi. Bana *özgürlük* verdi. Hayatımın tamamını kaplayan karanlıkta ışığı görmemi ve kendimi normal bir insan gibi hissetmemi sağladı." *Gözlerimi ona kilitledim.* "O benim ışığım, Izabel."

Izabel bana kısa bir bakış attı, yüzünde acı ve pişmanlık dolu bir ifade vardı.

Düşünceli ve kararlı bir biçimde, "Sağlıklı birine ihtiyacın var, Fredrik," dedi. "İnanıyorum ki bir gün onu bulacaksın. Bir aşk, hem aydınlık hem de karanlıktır ve tıpkı Seraphina'nın sana yaptığı gibi birbirini bütünlemektir; ama aynı zamanda kişiye huzur da verir." Masanın üzerindeki parmaklarını kenetledi ve öne doğru eğildi. "Fakat bunu onunla yapamazsın ve bunu sen de biliyorsun. O sağlıklı biri değil ve her açıdan çok ileri gitti. Her an patlayıp sönebilir ve bunu sen de biliyorsun."

Bakışlarımı çevirdim. Bunların hiçbirini duymak istemiyordum. Çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Onu bulacaksın..."

"Hayır," diye Izabel'in sözünü kestim ve gözlerimi gözlerine diktim. Çenemi sıkarak "Eğer Seraphina... Cassia olmayacaksa hayatımda hiç kimse olmayacak," dedim. "Bir kadının aşkına muhtaç değilim, Izabel. Tabii eğer düşündüğün buysa... Bu konuda hatan var. Seraphina'yla ilk karşılaşmamızda onu hiç arzulamadım. Yalnız olmayı istiyordum, her hareketimi izleyecek bir kadın... o veya bir başkası... ihtiyacım olan son

şeydi. Bütün hayatım boyunca duygusal yönden yalnız olduğum ve beni anladığı için ona âşık olmuştum. Bu çare olmadı. Tıpkı beni istemeyen annemin bir marketin deposunda beni dünyaya getirdiği gün yaşamın yaptığı gibi aşk da bana ihanet etti." Yüzüme yerleşen kararlılığı daha da görünür kılmak için kendimi öne atıp biraz daha eğildim. "Ondan sonra hiç kimse olmayacak, Izabel. Onunla tanışmadan önceki adamın, yani benim, dış görünüşü haricinde hiçbir şeyi aynı olmayacak."

"Bu ne anlama geliyor?" Benim için endişelendiğine şüphe yoktu.

Kâğıtları geriye zarfın içine tıkıştırıp, onu paltomun cebine attım.

Masadan kalktım.

"Bu, artık senin veya Victor'un dünyasına uygun olmadığım anlamına geliyor."

Izabel sandalyesinden bana baktı; saçları beyaz paltosunun omuzlarını örtüyor, sırtına dayanmış başlığın kenarlarını saran sahte beyaz kürkün üzerinde toplanıyordu.

Ayağa kalktı, giydiği bronz renkli topuklu çizmelerin üzerinde uzun görünüyordu. Yanakları hâlâ dışarıdaki soğuğun etkisiyle hafif kırmızıydı.

"Öldürmen için sana yardım etti, değil mi?"

Kalbim o an duracak gibi oldu. Önce boş odanın karşısındaki tezgâhın arkasında duran barmene ve sonra yere baktım.

"Hayır," dedim. "Doğru insanı bulmam için yardım etti." Tekrar ona baktım ve alçak sesle konuşmaya devam ettim. "Onun sözünden çıkmayan insanlar var. Onlar ölümlerinin üzeri örtülen ve ölümlerinden onun çetesinin sorumlu olduğu kişiler... Hepsi, benim de tanıdığım her bir kişi, bunu yüzde yüz hak etti." Gözlerimdeki gizli suçluluğu ve utanmayı görmesin diye bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Kim..." Barmene baktı ve fısıldarcasına alçak bir sesle, "Seraphina'dan önce bunu nasıl yapıyordun?" diye sordu.

Omuzlarım düşüp kalktı. Tekrar oturdum.

"Sokaktan insanlarla," dedim. "Uyuşturucu satıcıları... Kadın satıcıları... Çete üyeleri... Fakat..." Durdum.

"Fakat ne?"

Yere, ayaklarıma doğru bakıp devam ettim: "Birkaç kez... demek istediğim bir kez... yanlışlıkla masum bir insanın canını alacaktım. Geçen yıl adamın birine işkence ettim. Senin Victor'la Meksika'da kaçak olduğun dönemde. Ben... şey, dediğim gibi ona işkence ettim. Onu öldürmeden hemen önce aradığım adam olmadığını fark ettim." Gözlerinin içine baktım. "Masum bir adama işkence ettim, Izabel. İki kızı olan bir adama. Park bileti bile olmayan bir adama."

"Fakat onu öldürmedin, değil mi?" Umutlu görünüyordu.

Başımı sağa sola salladım. "Hayır, Onu öldürmedim. Eğer içgüdülerim olmasaydı o da olabilirdi ki o gece biraz yavaştılar çünkü kafam dumanlıydı, kesinlikle durmazdım. Onun düşündüğüm insan olmadığını

söylemesine asla kulak asmazdım. Gitmesine izin verirdim." Birden kahkaha attım ve devam ettim: "Ve kendisini sanki daha iyi hissettirecekmiş gibi, ona yarım milyon verdim. Elimde olsa daha da fazla verirdim; fakat Birlik bana üç aydır ödeme yapmıyordu."

Izabel gülümseyerek, "Fakat onu *sen öldürmedin*," dedi.

Fakat ben gülmedim.

"Hayır, haklısın," dedim. "Onu *öldürmedim*."

Yüzü hemen düştü.

Kurbanın yüzü gözlerimin önünde canlandı ve istemeyerek, "Bir tane vardı," dedim. "Çok da uzun olmayan bir süre önce San Francisco'daki bir kadın... Dorian'ın hedeflerinden birinin kardeşiydi." Kadını vuranın ben olduğumu öğrenince gözleri büyüdü çünkü şimdiye kadar kimse kadına neler olduğunu bilmiyordu. "Uzun lafın kısası kardeşinin karıştığı cinayete kendisinin de dâhil olduğunu itiraf etti. Tabii bu esnada Dorian da kardeşinin icabına bakıyordu. Raporu hatırlıyorsundur." Başını salladı. "Fakat kana susamıştım. Son sorgumun üzerinden bir ay geçmişti. Kadın itiraf etmişti ve ben de buna mecbur bırakılmıştım."

"Fakat o yalancıydı, değil mi?"

Hafifçe başımı salladım.

"Bu durum Victor'la olan toplantıda, Victor'un Dorian'a ve sana o kız kardeşe ait bilgiyi verdiğinde yüzünde oluşan ifadeyi açıklıyor," dedi.

Güç bela, "Evet," diye yanıtladım. "Ölmek istiyordu ve bunu yapmak için beni kullandı. François Moreau gibi,

bu insanlarla hiçbir bağı olmayan birinin, onu öldürdüğüme dair nasıl bilgi edindiğini hâlâ merak ediyorum."

"Erkek kardeşin vurulması emrini veren müşteri François Moreau'ydu."

Şaşırtıcı bu bilgi karşısında kelimeleri hemen toparlayamadım.

Fakat şu an için bu önemli değildi; dolayısıyla oluruna bıraktım.

Izabel masanın üzerinde duran siyah el çantasından başka bir zarf çıkarıp önüme koydu. İlk zarfta yazılanları henüz okumuş olduğum için temkinli davranıp zarfa şöyle bir baktım.

Zarfı almam için beni yüreklendirme gayesiyle onu daha yakınıma sürerken, "Neyse, Paul Fortright ve Kelly Bennings ile ilgili söylediklerinde haklıydın," dedi.

"Ne hakkında dedin?"

Başıyla zarfı işaret etti. "Zarfı aç ve kendin gör."

İlk başta çekindim, sonunda dediğini yaptım. Kelly Bennings'le ilgili kâğıdı okumayı bitirdiğimde, bu benim için gerçekten hiç de sürpriz olmadı.

Kâğıdı masanın üzerine bıraktım ve Izabel'e baktım.

Omuzlarımı kaldırıp, "Peki bunu bana niçin gösteriyorsun?" diye sordum. Bununla Seraphina arasında bir bağ bulamamıştım ve açıkçası şu an dikkate aldığım tek şey beni buraya getirme sebebi, yani Seraphina'ydı.

Bakışlarını masaya çevirdi, gerginliği uzun parmakları hafifçe masaya vuruşundan belli oluyordu. Sonra

"Bu yüzden Seraphina'nın sana cinayette yardım edip etmediğini sordum. Bundan emin değildim; fakat bildiğim kadarıyla sana yardım edenin Seraphina olduğunu seziyordum."

Onun nereye varmak istediğini hâlâ anlamıyordum. Kollarımı göğsümde birleştirdim ve bakışlarım onunla kâğıt arasında gidip geldi. Devam etmesi için bekledim.

"Ben... hımmm, senin acılarını hafifletecek birine ihtiyacın olabileceğini düşünmüştüm." Duraksadı, sözcüklerinden de benim onlara göstereceğim tepkiden de emin değildi. "Seraphina hakkında bu akşam öğrendiklerinden sonra biliyorum ki bu senin için çok zor." Anlamamı sağlamak için kendinden daha emin ve kararlı yaklaşıyordu şimdi. " Bunun üstesinden gelecekmiş gibi yapabilirsin, fakat..."

Onun niyetini iyi anlayabilmek için "Bana bir kurban mı öneriyorsun?" diye suçlarcasına sordum. Bunu neden yaptığını biliyor gibiydim; ama hâlâ açık olmayan şey... "Bekle...Victor bunu biliyor mu?"

Cevap vermedi.

Ve yüzüme de bakamadı.

"Izabel, *Tanrı aşkına,* bana kontaklarımızdan biriyle ilgisi olan ve Victor'un bilmediği bir kurban mı teklif ediyorsun?" Başımı salladım ve kâğıdı masanın karşısına reddeden bir tavırla sürdüm.

"Bak, daha önce gerçek bir ailem olmadı. Seninle ve Victor'la tanışmadan önce Bayan Gregory'den başka... Ve bunu söylediğime inanamıyorum ama Niklas da buna

dâhil." Kâğıdı tekrar bana doğru itti. "Sen benim ailem gibisin, sana yardım etmek istiyorum. Victor'a her şeyi anlatıyorum derken doğruyu söylüyordum. Anlatmaya da devam edeceğim. Fakat hazır olduğum zaman... Şimdiyse sadece sana yardım etmek istiyorum."

"Buna ihtiyacım yok, Izabel," dedim ve ayağa kalktım. "Kendi kurbanımı bulabilirim. Eminim, benim için kendini tehlikeye atmana gerek yok. Victor seni öldürecek."

Gözlerini kırptı, sersemlemişti. Başını geriye attı. "Beni hiçbir zaman öldürmeyeceğini düşünüyordun hani?"

"Demek istediğimi biliyorsun." İç çektim. "Bak Izabel, bunun için gerçekten teşekkür ediyorum. Fakat *kendim* bulabilirim."

"Onu öldürmeni istiyorum." Zamanı geriye çevirmek istercesine dişlerinin arasından tısladı.

Onu orada oturur vaziyette bırakıp gitmek üzereyken duraksadım.

"Ne?"

O da ayağa kalktı.

Sert bir biçimde, "Onun ne yaptığını anladığımda bunu kendim için yapacaktım," diye fısıldadı. "Geçen gece uçağa binmeye hazırdım. Hatta Dina'yı ziyarete gitmem için Victor'la konuşmuştum..." Paltomu tutup asıldı ve beni yakınına çekti. "Fakat sonra James Woodard Cas... Seraphina'yla ilgili bilgiyi verdi ve Kelly Bennings cinayetinin senin ellerinden çıkmasının daha iyi olacağını o an anlamıştım. Bunu benden çok senin yapmaya ihtiyacın var." Paltomu bıraktı. "Aslında buna *ihtiyacım* yok. Sadece bunu *istiyorum*."

"Neden bu kadar çok istiyorsun?"

Derin bir nefes aldı.

"Çünkü..." Arkamdaki barmene baktı. O an içeriye bir müşteri girdi. "O kahpe ölmeyi hak ediyor veya hiç değilse işkence görmeyi. Peki ya bunu senden daha iyi kim yapabilir? Sözde bir adam yüzünden kızının hayatını mahveden anne onun başına her ne gelirse hak ediyordur." Çantasını masanın üzerinden aldı, kısa kayışı yavaşça omzuna astı.

Zaten bildiğim bir şeyi görmek için yüzüne baktım: Kendi annesinin onu küçücükken Meksikalı bir uyuşturucu baronuyla yaşamaya zorlamasının getirdiği o acı... Başka bir zaman olsa onunla dalaşır ve kirli işini bana yaptırmaya çalıştığı için onu suçlardım; ama durum farklıydı. Kirli işlerini yaptırmak için Izabel'in başka birine ihtiyacı yoktu. Çok yetenekliydi ve bundan hoşlanıyordu.

"Buna ihtiyacın var, Fredrik." Yanımdan geçip tam önümde durdu ve yeşil gözleriyle bana baktı. "Sen benim ailemsin," dedi. "Ve Seraphina'nın daha önce yaptığı gibi sana yardım etmeme izin vermelisin. Dahası eskiden olduğun adamın maskesi olmakla ilgili söylediklerinden sonra, sana yardım etme görevini ben üstleneceğim. Çünkü aile üyelerimden birini kaybetmeyi hiç ama hiç istemiyorum. Anlıyor musun?" Bu sorudan ziyade bir istekti.

Hiçbir şey söylemedim; ama buna gerek olmadığını da biliyordum. Kâğıda bakıp onu elime aldım.

"Teşekkürler Izabel," dedim, o da başını salladı ve yürüyüp mekândan ayrıldı.

25. BÖLÜM

Fredrik

Cassia'yı bu gece tekrar görmeye dayanamazdım. Ne yapacağımı düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Nihayetinde *bir şey* yapmalıydım ve kaderin karşıma çıkaracaklarına karşı hazırlıksız olmaktansa seçim yapmayı tercih edecektim. Öte yandan geçmişimin gösterdiği gibi hazırlıksız yakalanmak kaderimde vardı.

Daha da önemlisi, Cassia'dan uzaklaşma ihtiyacım kadar, kana susamışlığımı da tatmin etmem gerekiyordu.

Havaalanına gitmeden önce Greta'yı aradım ve ona ben dönene kadar Cassia'dan uzak durmasını tembihledim.

"Ya bana bir şey için ihtiyaç duyarsa? Sizi ne kadar süre göremeyeceğiz?" diye sormuştu.

"Birkaç günden fazla değil," diye yanıt vermiştim. "Cassia bu süre zarfında tek başına kalsa daha iyi olur."

Greta'nın sesinde gizlemeye çalışsa da her zamanki gibi hayal kırıklığı hissettim.

Izabel'in benim için yaptığı şey açıkçası beni endişelendiriyordu; ama her şey bittikten sonra bu soruna

değinecektim. Her şeyle şu an ilgilenemezdim. Onu kendim için böyle riske atamazdım. Ayrıca ihtiyacım olan son şey Victor'un aramızda geçenlerle ilgili bilgi edinmesiydi. Mesele o kız olduğunda başıma kurşun yağdırmak için hiç tereddüt etmezdi. Maalesef bu duygulara ben de aşinaydım. Seraphina için de böyle düşünmüştüm ve şimdi de Cassia...

Dorian bacaklarını esnetip birini uçağın koridoruna uzattı; diğeriniyse koltuğundan aşağı sarkıttı. Pencerenin dışında yanı başımda gibi duran gökyüzünün karanlığına baktım.

"Son zamanlarda neye daldın bilmiyorum," dedi, başını yeniden koltuğuna dayayıp ellerini karnının üzerinde birleştirerek, "fakat gerçekten beni hayal kırıklığına uğratmaya başladın."

Sesindeki ciddiyete gülmek istedim.

"Seninle çalışmamın kolay olmayacağı konusunda beni uyarmışlardı. Katil berber Sweeney Todd'muşsun gibi..." Kendi kendime hafifçe güldüm. "Fakat doğrusunu söylemek gerekirse seni pek çok şeyden daha *yavan* buldum."

Pis pis sırıtarak, "Eğer arzu edersen başımın üzerinde yerin var," dedim.

"Teşekkürler ama istemez, seni göt herif." Pozisyonunu düzeltti, bacağını koridordan çekti. "Fakat sana bu yardımımdan sonra görev değişikliğine ihtiyacım olacak."

Önümdeki koltuğun arkasına bakarak, "Buna ihtiyacın yok," dedim. "Seattle işinin birlikte çalıştığımız son işimiz olacağı konusunda Victor bana garanti verdi."

Başını yana çevirip yüzüme baktı.

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım.

Sert bir sesle, "Hımm," dedi. "Bununla ilgili bana henüz bir şey söylememiş olması düşündürücü."

"Bilmiyorum." Ona kısa bir bakış attım. "Belki de Seattle işi senin düşündüğün zamanda bitmemişti."

Omuzlarını silkti ve önündeki koltuğa baktı.

"Sanıyorum geriye dönüş nedenimiz bunu açıklar," dedi.

Bizi Seattle geri gönderen Victor olsaydı, evet bu akla yakın olabilirdi; fakat bu sefer durum özeldi. Izabel haklıydı, öfkemi azaltacak bir işe ihtiyacım vardı. Uyuşturucu bağımlısı gibiydim. Başka birinden daha iyi olduğumu asla iddia edemezdim.

Kelly Bennings'le, benim ve Izabel için çok özel olan bir randevum vardı.

Dorian tekrar baktı.

"Üzerine kesinlikle alınma," dedi. "Ben bireysel çalışmaktan çok insanlarla birlikte çalışmaya alışığım. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Ona bakmadan başımı salladım.

"Ne dediğini çok iyi biliyorum," dedim. "Senin benden kurtulmak istediğin kadar ben de senden kurtulmak istiyorum."

Dorian belli belirsiz güldü.

Alaylı bir ifadeyle, "Fakat ben gittiğimde, senin gibi yerimi almayı bekleyen çok fazla kişi göremiyorum..." dedi.

"Hayır, olmayacak. Çünkü benim gibi adamlar yalnız çalışmayı tercih ediyorlar."

"İnsanların yalnız olduğu bir dünyada yaşıyoruz, Gustavsson." Gözlerini kapadı. "O kaçığın sana bu yaptırdıkları karşısında eğer senin yerinde ben olsaydım büyük olasılıkla delirirdim."

Doğrusu Dorian haklıydı. Hayatım koca bir yalnızlıktan ibaretti. Eğer aklıma geleni yapsaydım yıllar önce Seraphina asla bana ihanet etmez, o üç masum insanı öldürmezdi. Asla bana rastlamaz ve beni onsuz, yalnız bir yaşama terk etmezdi. Herhangi bir şeyden öte aklıma geleni yapsaydım eğer o hastalanmaz ve... Yalnız olmazdım.

Fakat her şey kendi başımıza devam etmemizin daha iyi olacağına işaret ediyordu. Bağlılıklar bizi zayıf ve savunmasız kılıyordu. Duygularımızı sikip atıyordu. Duygularımın sikilip atılmasından hoşlanmıyordum.

Dorian ve ben bir sonraki sabah saat altıdan önce Seattle'daydık. Araç kiralayıp bir otel bulduk. Birkaç günümüzü Paul Fortright'ı ortadan kaldırmak için bizi kiralayan müşteri ve Kelly Bennings hakkında konum

bilgisini tekrar gözden geçirerek harcadık. Dosyalardaki bilgiye göre Bennings ve Fortright'ın kızını rahatsız ettiğini iddia ettiği müşteri Ross Emerson arasında bir bağlantı vardı. İhtiyaç duyduğum bütün bilgiler paltomun cebindeydi. Geri kalanı tamamen içgüdüsel bir şeydi. Dahası şimdiye kadar hiç kimseyi suçlarken hata yapmamıştım. Elbette kurbanın suçlu numarası yapması bunun dışındaydı ki böyle bir şeyle ilk kez karşılaşmış ve allak bullak olmuştum. Fakat insan nasıl kullanacağını bilirse içgüdü öldürücü bir silah olabilirdi. Bir çocukken kendi kendimin efendisi olmuştum. Eğer bunu yapmasaydım efendilerimden kaçamazdım ve bir köle olarak ölebilirdim.

Gece karanlığında Dorian ve ben, Kelly Bennings'in iş yerinin –içki dükkânının- önünde park etmiş, arabanın içinde bekliyorduk. İki saatin ardından, onu benzin istasyonuna, fastfood restoranına ve müşteri Ross Emerson'un dairesine kadar izledikten sonra nihayet eve dönüp arabasını park edince onu bagaja tıktık.

Şimdi onu ilk defa sorguladığımız depoya dönüyorduk. Kadın o zamanki kadar küstahtı.

Mendilimle yüzümden onun tükürüğünü sildim ve sonra o mendili ağzına tıktım.

"Mnnnmmm!" dedi. Boğuk çığlıkları küfür ve tehditle doluydu. "Dmmmnmmm-Mnnnmmooo!" Fal taşı gibi açtığı gözlerinin akı apaçık görünüyordu. Tahta sandalyeye çarpması, ileri ve geriye doğru sarsılmasına ve beton zemine çarpmasına neden oldu.

Keşke onu koltuğuma bağlasaydım; böylece işler daha kolay olurdu.

Dorian çocuksu yüzünde sabırsız ve rahatsız bir ifadeyle sırtını çelik duvara vermiş, silahını pantolonunun arka cebine saklamış vaziyette odanın bir tarafında duruyordu.

Bir köşede boş bir sandalyenin arkasına ellerimi koyup, sandalyenin bacaklarını yerden kaldırıp geriye Bennings'in üzerine yürüdüm ve sandalyeyi önüne koydum. Son seferde yaptığım gibi... Kirli, darmadağın olmuş kumral saçları tarafından çevrelenmiş donuk mavi gözleriyle bana dik dik baktı. Bağrışları ve tehditleri ağzı tıkalı olduğu için tam olarak duyulmuyordu; ama bir o kadar da aşikârdı.

Bir bacağımı öteki bacağımın üzerine çapraz atıp başımı yana devirdim. Sonra yerdeki sandalyenin kollarına bağlı olan ellerinin etrafındaki kirli gazlı bezlere baktım ve hafifçe gülümsedim. Izabel'in bıçağıyla yaptıklarımı düşünüp duyduğum katıksız tatmini hatırladım.

Paltomun içinden bıçağımı çektim. Bennings'in gözleri bıçağın keskin ağzına kilitlendi ve bağırmayı bıraktı.

Öne doğru eğilip bıçağın ucunu omzunun derisine dayadım ve kolu boyunca onu kesmeksizin bıçağı aşağı çektim. Onu sandalyeye bağlamadan önce soymuştum; yalnızca külotu ve sütyeniyle oturuyordu. Kemikli bacakları titriyor, kaburga kemikleri görünüyordu. Solgun derisi güzel değildi, hatta mide bulandırıcıydı. Gözlerinin altında koyu yuvarlak lekeler vardı. Ne tür uyuşturucu kullandığını merak ettim etmesine; ama aslında

bunun eroin olduğundan emin olmak için soru soracak kadar bile bu konuyu umursamıyordum.

Kelly Bennings gerçekten ölmeyi hak ediyor mu?

Sakin bir sesle, "Eğer tekrar yüzüme tükürürsen, o dilini keserim," dedim.

Gözlerinde yaşlarla, kızgın bir şekilde başını salladı.

Bir an duraksadım; sonra kauçuk eldivenli elimle uzanıp tükürüğe bulanmış mendili boğazından çekip yere ayaklarımın yanına attım.

"Benden ne istiyorsun?!" dedi hemen.

Başımı yana eğdim.

"Sesini yükseltme," dedim. "Çünkü başım şimdiden ağrımaya başladı."

Kaşlarını çattı ve 'Umurumda mı sanıyorsun, seni lanet olası?' der gibi bana baktı. Fakat bunu sesli söylemeye cüret edemedi. En azından şimdilik. Boşboğazlığı yüzünden başının derde girmesi zaten an meselesiydi.

Sandalyemde arkama yaslandım, "Ross Emerson'la erkek arkadaşın Paul Forthright'a tuzak kurdun," dedim.

"*Ne*? Sen neden bahsediyorsun be?"

Kötü bir yalancıydı, hapı yuttuğunu anlamıştı.

"Neden bahsettiğimi kesinlikle biliyorsun," dedim, bıçağımı aşağıya indirdim. "Fakat ona tuzak kurmaktan daha kötüsü, Fortright'ı çocuk tacizinden içeri attırmak için Ross Emerson'la birlikte uğraşman ve bunu başarmandı. Ölüm cezası bundan daha iyiydi."

Bennings'in gözleri karardı ve ağzı kocaman açıldı.

"Sen... Sen deli misin? Niye böyle bir şey yapayım ki?"

"Çünkü sen adi bir orospusun," dedim. "Oksijen israfı..." Beyaz eldivenli elimi omzumun üzerinde havada şöyle bir salladım. "Şu an benim nefesimi alıyor olman beni son derece rahatsız ediyor," dedim. Elimi kaldırdım. "Sen ve Emerson çocuk tacizi suçlamaları onu hapse tıkmaya yaramayınca ona tuzak kurdunuz. Fortright'ı senin ve Ross Emerson'ın hayatından çıkarmaya çalıştın. Sen..."

"Çıldırmışsın, siktir git! Seni psikopat orospu çocuğu!" Sandalyede kıvranıyordu. "Çıkar beni buradan, bırak gideyim!" Ciğerlerini yırtarcasına haykırıyordu.

Duvardan Dorian'ın sesini duydum. "Lanet olası, sustur şunu!"

Dorian sözünü bitirdiğinde bıçakla öne doğru eğilmiş, tekrar koluna bastırmıştım. Uzun ve derin bir kesik attım; yarıktan kan boşaldı. Bennings yaşadığı ıstıraptan ağlıyor, vücudunun sol tarafı siyah-kırmızı bir kanla müthiş bir şekilde parlıyordu.

"AHHHHHHH! Siktir!!!" Gözlerinden yaşlar fışkırıyordu.

Sonunda çığlık atmayı, titremeyi ve kekelemeyi bıraktı. Kan kaybetmekten başka geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Tamam! Ross'a yardım ettim! Yaptım! Fakat bu seni neden ilgilendiriyor?! Onu sizin öldürmeniz gerekiyordu. Bunu yapmak için kiralandınız!"

Bıçağı birden ona doğru çektim ve hemen sustu.

Sesimi hiç yükseltmeden, "Başka biri için masum bir insanın hayatını mahvetmeye niyetliydin. Bunu bırakabilirdin; ama bırakmadın," dedim.

Çözemeyeceğini bilmesine rağmen bağlarından kurtulmaya çalıştı.

"Bırakamazdım," diye tısladı. "Paul şerefsizin teki! Onu bırakırsam kızımızı elimden almakla tehdit etti."

"Kızın hakkında endişelenme," dedim.

Şok olmuştu, acı çektiği belliydi.

Bu numarayı yutmadım.

"Kızımı, bebeğimi seviyorum! Bana bunları nasıl söylersin?"

Derin ve yavaş bir nefes aldım ve sırtımı sandalyeye dayadım.

Alaycı bir ses tonuyla, "Evet, evet, kesinlikle," dedim. "Onu, masum babasını çocuk tacizinden hapse tıktıracak kadar seviyorsun." Sadece canım istediği için diğer koluna boylu boyunca uzun ve derin bir yarık attım. Tekrar çığlık attı; ama ben soğukkanlılıkla, çığlıklarına rağmen devam ettim. "Ayrıca neden sen ve Emerson, polisle birlikte Emerson'ın kızının beynini yıkayarak taciz edildiğine inandırdınız?" Bunun için somut kanıtım yoktu; ama yine de gerçek olduğunu biliyordum. "Söylemeden edemeyeceğim, Bennings. Sen ve âşığın ikiniz de aşağılıksınız."

Dorian'ın bulunduğu noktadan ayrıldığını henüz fark ediyordum. Kesmeye bir kez başladıktan sonra işimin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Fakat onu buraya

getirmemin sebebi yapacağı başka bir işinin daha olmasıydı.

Bennings titreyen ince dudaklarıyla, "Bak, ben beni buraya niçin getirdiğinizi bilmiyorum," diye kekeledi. "Fakat gitmeme izin verirseniz Ross ücretinizi öder. Paul'u öldürmeniz için organizasyonunuz size ne ödüyorsa Ross iki katını öder. Sadece onu arayın. Lütfen. Numarası cep telefonumda. Paltomun içinde." Odanın karşısında yerde duran elbiselerine baktı.

Alabildiğine sıradan, hatta sıkıcı bir toplantıdaymışım gibi bacak bacak üstüne attım. "Buna gerek kalmayacak."

"Fakat Ross Emerson'ın senin için böyle bir şey yapmayı isteyeceğine neden inanıyorsun merak ettim." Onu baştan aşağı süzdüm. "Şu haline bir bak... İğrençsin."

Şaşkın ve aşağılanmıştı. Bennings, "Siktir git!" diye bağırdı. Kadının bu halde dahi çenesini tutamayıp böyle cüretkâr ve aptal olabildiği gerçeği beni epey şaşırtmıştı.

Gülümsedim.

Kanlı bıçağı pantolonumun paçalarına hafifçe vurup, "Yani söyleyecek misin?" diye sordum.

Mavi gözlerinin çevresinde sert çizgiler oluştu.

Bennings bana soğuk gözlerle baktı, dağınık saçlarının tutamları yüzüne, boynuna ve köprücük kemiğine dökülüyor, deponun soğuğuna rağmen ter içinde kalmış cildine yapışıyordu.

Kaşlarımı kaldırdığım bu yüz ifademle 'Yani ne olmasını umuyorsun?' demeye getirdim.

"Ross benim için her şeyi yapar," diye söze başladı. "Elbette ben de onun için her şeyi yaparım. Her şeyi!"

"Neden?"

"Çünkü birlikte olmamız gerekiyordu. Çünkü onu seviyordum. Çünkü o beni seviyordu. Daha ne olabilir ki?"

Tekrar gülümsedim ve dalgın dalgın yüzüne baktım.

"Masum bir insanın hayatını karartmak için geçerli bir sebep," dedim; ama ne var ki o an kendimi Seraphina'yı düşünürken buldum. "Eğer bana sen ve Ross Emerson'ın, Paul Forthright'a ve savunmasız iki çocuğa yaptıklarınız için haklı ve gerçek bir sebep gösterebilirsen, seni ve Emerson'ı bırakacağım."

Bennings'in titreyen çenesi sıkı sıkıya kapandı. İnce, çatlak dudakları keskin bir çizgi haline geldi.

Önce dikkatli bir dille, "*Bırakacağım* derken ne demek istedin?" diye sordu. Fakat sonra sesi birden yükseldi, "Nerede o? Söyle bana! Ross nerede?" diye bağırdı, kendisiyle mücadele ediyordu.

Omuzlarımın üzerinden, sadece zayıf bir lamba ışığının aydınlattığı dinlenme odasının metal kapısına bakıp, "O, diğer odada," dedim.

"Yalan söylüyorsun," diye haykırdı. Fakat yüzündeki endişeli ifade aksini söylüyordu. "Böyle söylemenin sebebi sadece..."

"Neymiş sebebi?" diye azarladım. "İhtiyacım olan bilgiyi vermiyorsun Bennings, diğer yandan sana son sorduğum gayet açık ve basit bir soruydu." Hafifçe güldüm

ve başımı salladım. "Fakat ikimiz de bunun makul bir cevap verebileceğin bir soru olmadığını biliyoruz."

"Sana söylediğim yeterli bir cevaptı!" diye âdeta kükredi. Karmakarışık olan saçları biraz daha yüzüne dağılmış ve dudaklarına yapışmıştı. "Evet! Birbirimizi seviyoruz! Evet! Birbirimiz için her şeyi yaparız, hatta gerekirse bir başkasının hayatını bile kaydırırız! Çünkü aşk budur! Koşulsuzdur aşk! Sen nereden bileceksin?!" Yere tükürdü, ıslak, kısılmış gözleri nefret ve intikamın şiddetiyle doluydu.

Özellikle son sözü karşısında dişlerimi gıcırdattım.

Gözlerimi ondan ayırmadan Dorian'a seslendim: "Emerson'ı buraya getir!"

Dinlenme odasının açılan metal kapısının sesi geniş, boş mekânda yankılandı ve Emerson arkasında Dorian silahını onun sırtına dayamış halde kapıda göründü.

Bennings, "Ross! Ross!" diye haykırdı, neredeyse kendini sandalyeden atacaktı.

Öne doğru eğildim ve bıçağımın ağız kısmını çıplak bacağının üzerine vurdum. "Ses tonuna ve laflarına dikkat etmeni söylemiştim."

Güçlükle başını salladı ve sesini yükseltti.

"Ross, ben, ben çok üzgünüm," Gözlerinin kenarlarından yaşlar boşanıyordu. "Çok üzgünüm!"

Dorian, Emerson'ı silah zoruyla yolun kalanını yürümesi için mecbur bıraktı.

Ross kısa boylu, kıvırcık siyah saçlı, geniş omuzluydu; korku ve dehşet içinde görünüyordu. Otuzlu yaşlarının başındaydı. İnşaat tipi çalışma botları, sigara ve ucuz tıraş losyonu duş almaktan daha kolay elde ettiği şeylerdi. Ona bakmak istedi; ama korkmuştu. Gözlerini yerden ayırmıyordu, elleri arkasından bağlanmıştı.

"Ross..."

Emerson yenik ve alçak bir ses tonuyla, "Lütfen, Kelly, sadece sessiz ol," dedi.

Bennings derin bir endişeyle, "Sen... bana kızgın mısın?" diye sordu.

Emerson başını salladı. "Hayır, bebeğim, hayır. Seni seviyorum, bunu biliyorsun."

Gözlerimi çevirip Dorian'a baktım. "Bay Emerson'ın sandalyeye oturmasına yardım eder misin?"

Dorian sırıtarak ve gayet düzgün bir biçimde "Memnuniyet duyarım," dedi.

İki el silah sesi yakılandı. Emerson sanki diz kapakları parçalanmış gibi dehşetli bir çığlık attı. Soğuk zemine yığıldı ve yüzünün yan tarafı betona çarptı.

"Senin derdin ne?!" diye haykırdı Bennings. "O hiçbir şey yapmadı!"

Sandalyemden fırladığım gibi Bennings'in çenesini yakaladım. Sıkıp ağzını açtım, arkam kameraya dönüktü. Haykırmaya çalıştı; ama tükürüğünde boğulur gibi oldu, ensesini sıktığımda gözyaşları boğazına akmaya başladı. Bağrışlarının, gıcırdayan ve mücadele eden

dişlerinin arasından dilini yakaladım. Gözleri korkuyla açılmış bakıyordu.

Bıçağı dilinin ortasına dayadım.

Emerson ayaklarının üstünde durmak bir yana, düştüğü yerden doğrulamayacak haldeydi. "Lütfen! Onu incitme! Sana yalvarıyorum!" diyerek feryat ediyordu.

Bıçak Bennings'in dilinde kayıtsız bir şekildeyken durdum.

"Yaptığımızın yanlış olduğunu biliyorum." Emerson kesik kesik nefes alarak ve yüzünde acı dolu bir ifadeyle konuşuyordu. "Paul onu tehdit etti," diye devam etti. "Eğer onu ve kızını terk ederse hayatını cehenneme çevireceğini söyledi." Nefes alacak kadar duraksadı, dizlerine daha büyük bir acı indi. "Plan benim fikrimdi. Kızımı taciz ettiği suçlamasını ben uydurdum yani. Onun hapse girmesini istedik. Yolumuzdan çekilmeliydi. Onu *öldürmekten* daha iyiydi," dedi.

İnanmadığımı göstermek için başımı salladım.

"Çocuk tacizcisi damgası yediği için toplum ve kendi kızı tarafından dışlanmış bir hayat sürmesi daha mı iyi yani?" Belli belirsiz bir kahkaha atıp bıçağı Bennings'in diline bastırıp kanattım. Çığlık attı, gözleri korku ve yılgınlıkla açılıp kapandı; ama karşı koymaya cesaret edemedi, yanlış bir hareketinin dilini koparacağının farkındaydı.

Emerson da aksini iddia edecek durumda değildi.

"Beni görüyor musunuz, Bay Emerson?" Acıyla zorlanıp başını kaldırdı, bana baktı. "Bana baktığında ne

görüyorsun, söylesene. Dürüst ol. Gerçeği söyledin diye seni öldürmeyeceğim."

Bennings'in gözleri bir bana, bir Emerson'ın olduğu yere baktı ama yere çok yakın durduğu için onu göremiyordu.

Soru Emerson'ı afallatmış, aynı zamanda da temkinli davranmaya itmişti. Biraz vakit aldı ama sonunda kekelemeye başladı. "Se-sen adil bir adamsın," dedi.

Asabi ve bıkkın bir ifadeyle gözlerimi tavana diktim.

Arka tarafta duran Dorian bir kahkaha attı.

"İnanılmaz komik," dedi. "Nazik davranıyor –ben sana dürüst bir cevap *vereceğim.*"

Ona bakmadan "Sana sormadım," dedim.

"Tamam, ben söyleyeyim de. Gerçeği istiyorsun, ben de senin tarafındayım." Tekrar güldü, sessizce "Adil adam. Çok komik be," dedi.

Sadece Emerson'a bakıyordum.

"Gerçeği istiyorum dedim."

"Ama... *gerçek bu.*"

Çileden çıkmış bir halde Bennings'in dilini bıraktım, sert bir şekilde nefes aldı, yutamadığı için ağzında biriken salyasını topladı.

"Bana doğruyu söyle, Bennings," dedim. Bunu yapacak tek kişi olduğunu biliyordum. "Bana baktığında ne görüyorsun?"

Bennings nefret dolu bir biçimde dudak büktü. "Ruh hastası *sapık.* Dengesiz bir kaçık," dedi ve tekrar yere

tükürdü. "Zevk için adam doğruyorsun değil mi? Sana bakınca aklını kaçırmış birini görüyorum. *Hasta herif.*"

Nazikçe gülümseyip ondan bir adım uzaklaştım.

"Aslında gördüğün şey," dedim; "senin gibi insanların yarattığı bir adam. İblis, masumların diline zehir damlatan toplumda kendine çıkış yolu bulanlarda cisimleşir. Kendi yollarını çizemeyecek kadar genç yaştakilerin içindeki ışığı bozdun, kararttın ve mahvettin, onları ışıklarından soyup karanlığa mahkûm ettin." *Beni, Izabel'i, Cassia'yı...* "Sen bir mikropsun. Habis bir tümörsün. Haklısın Bennings, *ben* hasta herifin tekiyim. Yaptığımdan zevk alıyorum. Hoşuma gidiyor. Asla durmayacağım çünkü beni bu hale getirenlere eziyet etmekten zevk alan hasta ruhlu bir pislik olarak yapabileceklerim bundan ibaret." Bıçağı Bennings'in sağlam eline sapladım, kemiğine kadar batırdım, tendonları kesip oturduğu sandalyenin ahşabına kadar soktum.

"HASİKKKKTTTTTİİİİRRR!" diye bağırdı.

Emerson elini kadına doğru uzatıp çığlık attı; ama hâlâ hareket edemiyordu.

Lakayıt bir şekilde geri gittim ve kameranın görüş alanından çıkıp Dorian'a döndüm.

"Belki arabada beklesen iyi olur," dedim.

"Tekrarlamana gerek yok," dedi, silahını pantolonuna sokup kapıya yürüdü.

Uzaklaşırken, "Tanrım! Görev değişikliği istemem lazım," dediğini duydum.

Metal kapı arkasından kapanınca, bu gecenin talihsiz bir yöne evrildiğini zaten anlamış olan Bennings'e ve Emerson'a döndüm.

Zamanım olmadığı için hemen işe koyuldum.

26. BÖLÜM

Fredrik

Baltimore'a döndükten hemen sonra havaalanında arabada otururken Greta'ya telefonda "O nasıl?" diye sordum.

"Videoya gelen görüntülere göre..." dedi, "gayet iyi durumda. Ama bu konuda kendimi pek huzurlu hissetmiyorum, Bay Gustavsson. Cassia burada olduğumu biliyor ve hâlâ onu görmeye gitmeyişim kafasını karıştırıyor olmalı."

"Anlayacaktır, merak etme."

Tereddüt etti, muhtemelen söylemek üzere olduğu kelimeleri tekrar düzenledi ve yerine "Yakında dönecek misiniz?" diye sordu.

"Evet. Zaten şehirdeyim. İlgilenmem gereken birkaç şey var ve sonra yola koyulacağım. Gece yarısından önce gelmemi bekleme."

"Peki efendim."

İşte buydu.

İşte karar vermem gereken an buydu.

Bunu çözene kadar o eve geri dönemezdim. Yapamazdım çünkü onu bir kere gördüm mü aklım, duygularım ve vereceğim kararlar onun tarafından şekillendirilecek ve mantığım beni terk edecekti.

Soğuk gecede arabanın ön camından bakarken, borulardan çıkan egzozun kaotik bir şekilde süzüldüğünü gördüm. Ellerim direksiyonun etrafında sıkılaştı. İnsanların havaalanının park alanına gelip gitmelerini, tekerlekli bavullarını arkalarından hafif karla kaplı kaldırım üzerinden sürüklemelerini izledim. İş adamları, çiftler ya da tatillerini aileleriyle geçirmek için geri dönenler... Normal insanlar tarafından gerçekleştirilen normal ritüeller... Onlar gibi olmayı hiçbir zaman hayal etmemiştim. Ne de olsa *normal* bir hayatı özlemeden ve ona tekrar sahip olmanın hayalini kurmadan önce ona sahip olmanız gerekirdi.

Ve benim özlediğim tek hayat, Seraphina'yla yaşadığım hayattı.

Havaalanından ayrılıp kendimi birkaç gece önce bulunduğum restorana attım. Bana o gece hizmet eden garson, bu gece de buradaydı. Yüzünde kocaman bir gülümseme, ortalama büyüklükte göğüsleri ve arkadan atkuyruğuyla toplanmış uzun, koyu saçlarıyla masama geldi.

"Bu kadar çabuk mu döndünüz?" dedi, avucunun içinde bir sipariş defteri tutarak. "Size önce biraz kahve getireyim mi?"

"Evet, teşekkürler." Hafif bir şekilde gülümsedim ve kollarımı masaya koydum.

Uzaklaşmasını izlerken mükemmel şekilli vücudunu inceledim. Kum saati şeklindeki mükemmel kalçalarını, poposunun yuvarlaklığını, çikolata rengi saçlarının atkuyruğundan çıkmış tutamlarının dokunduğu çıplak ensesini...

Ama ona baktığımda tek gördüğüm Cassia'ydı.

Garson kahveyi getirmeden restorandan ayrılıp evimin yolunu tuttum. Saat akşam onu biraz geçiyordu. Yukarıdaki katta iki ışık açıktı. Uzun bir zaman Cassia'yı ve Seraphina'yı düşünerek eve baktım. Tüm bunların nasıl olabileceğini düşündüm.

Ve o an bir karar verdim.

Cassia'ya yardım edecektim. Ne pahasına olursa olsun, onun iyileşmesine yardımcı olacaktım. Eve giderken Izabel'in bana verdiği dosyalarda okuduğumu hatırladım:

Carrington'a destek amacıyla uygulanan tedavi, eğer Carrington tedavi ettiğim kişilik değilse, başarılı olamaz.

Cassia bir senedir buradaydı. Hatta bir seneden de fazla çünkü bir süredir kendisi olarak yaşıyordu. New York'ta bir hayat kurmuştu. Bunun bir anlamı olmalıydı. Bu iyi haber olmalıydı. Ona dünyadaki en iyi bakımı sağlayabilirdim.

Ona yardım edebilirdim.

Arabadan soğuk havaya doğru adım attım. Ön verandadan kaldırıma hızlıca yürüdüm. Ama anahtarımı kapıya sokmadan önce, içgüdülerim bana tuhaf bir şeylerin olduğunu söylüyordu. Çalışan arabada otururken

Greta bir kere bile perdelerin arasından bakmamıştı. Evin ışıkları arasında yürüyen gölgesini de görmemiştim.

Midem düğümlendi.

Ağzım kurudu.

Kalbim ağırlaştı.

Dikkatlice kapıyı açtım ve loş ışıklı evin içine baktım. Bu kadar sessiz olması tüyler ürperticiydi. Sadece çalışma odasındaki televizyonun kısık sesi evin içinde gürültü yapıyordu.

"Greta?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Sonra boruların gıcırtısını ve duşun kapandığını duydum. Rahatlayarak iç çektim ve arkamdaki kapıyı kapatıp mutfağın yolunu tuttum. Anahtarlarımı tezgâha bıraktım. Uzun siyah montumdan sıyrılıp onu bir bar taburesinin arkasına astım. Tam ellerimi tezgâha dayamışken "Hiç dönmeyeceksin sandım," dedi Cassia arkamdan. Kafamı yavaşça arkaya doğru çevirdim. Onu mutfak ve koridorun birleştiği yerde gördüm. Üstünde sadece gömleklerimden biri vardı. Uzun sarı saçları ıslaktı. Ama bu resimde bir şeyler çok yanlıştı. Bu resimde *her şey* çok yanlıştı ve beni uyaran o ses şimdi beynimde âdeta kükrüyordu.

Kafa karışıklığı, şok, endişe gibi birtakım duygular beni hareketsiz bırakıyordu. Ellerim hâlâ tezgâha dayalıydı ve omuzlarım bir taş kadar hareketsizdi.

Bana doğru yürüdü, bense hareket edemiyordum. Beni geçip tezgâhın etrafından dolaştı.

"Greta nerede?" diye sordum sakince.

Cassia buzdolabını açtı ve içine dikkatlice baktı. Ama içindekilerle gerçekten ilgilendiğini sanmıyordum.

"Adı bu muydu?" dedi sinirlerimi zorlayan bir sıradanlıkla. Sonra elinde bir birayla buzdolabını kapadı ve direkt bana baktı. Biranın kapağını tezgâhın kenarında patlatarak açtı ve şişeyi dudaklarının arasına yerleştirip gözlerini gözlerimden ayırmadan birasından bir yudum aldı.

"Greta nerede, Seraphina?" diye bir kez daha sordum, derin bir nefes alıp sakin tavrımı korumaya çalışarak.

Seraphina gülümsedi. Ama bu sıradan, masum, kötülük barındırmayan bir gülümsemeydi.

Birayı tezgâha koydu. "Seni çok özledim, aşkım," dedi ve bu, kalbimi acıttı.

"Beni nasıl bulduğundan ya da alt katta bileğimde bir zincirle ne yaptığımdan emin değilim; ama beni buldun. Ve ben her zaman bir gün beni bulacağını biliyordum."

Tezgâhın etrafından yürüyüp bana doğru bir adım attı. Teninin kokusu baş döndürücü ve *tanıdıktı*. Biraz uzak olmasına rağmen yakınlığı beni hem yumuşatmaya hem de onu bir duvara hızlıca itip içine girmek istememe sebebiyet veriyordu.

Kalbim parça parçaydı, zihnim dağılmıştı.

Yutkundum ve "Evet, seni buldum," dedim. Ama tek söyleyebildiğim bu oldu.

Seraphina bir adım daha attı, avuçlarını göğüs kafesime dayadı ve bedeninin sıcaklığı tişörtümün içinden doğruca tenime nüfuz etti.

"Kaçacaktım," dedi yavaşça ve başını usulca kalbime doğru yasladı.

"Gidecektim; ama kaçmaktan yoruldum, Fredrik. Sadece seninle birlikte olmak istiyorum. Yeniden... Ve ait olduğum yerde."

Yavaşça gözlerimi kapadım ve onu kollarımın arasına aldım çünkü onu bu kadar yakın hissedeli çok uzun zaman olmuştu. Kokusunu içime çekebiliyordum. Teninin hissettirdikleri beni deli ediyordu.

Ama kendimi gerçekliğe geri dönmeye zorladım.

Derken ondan yavaşça ayrıldım.

"Sorun nedir?" diye sordu, kafasını hafifçe bana doğru kaldırmış bakarken.

"Greta nerede?" diye tekrarladım.

"Bodrumda," dedi sanki hiç önemli değilmiş gibi. Sonra gülümseyip elimi tuttu. "Benimle gel, aşkım." Beni çekti ve isteksizce onu televizyon ışığının parladığı çalışma odasından yatak odama doğru takip ettim.

İçimdeki o ses çığlık atıyordu; ama onu görmezden gelmeye devam ettim. Başka bir şey yapmak için aklım çok karışık ve heyecanlıydı.

Seraphina odama doğru süzülerek ilerledi.

Yatağın orada durup parmaklarını üzerindeki gömleğimin düğmeleri arasına iliştirip onları açmaya başladı.

Şimdi önümde çıplak duruyordu, gömleğim ayaklarının dibinde toplanmıştı.

Başımı salladım. "Hayır," dedim bir adım geri atarak. Onu istiyordum. Onu o anda her şeyden çok istiyordum. Ama vicdanım beni zorluyordu. "Bunu seninle yapmayacağım, Seraphina."

"Neden?" Bana dar, şekilli kalçalarıyla bir yılan gibi süzülerek yaklaştı. Sadece Seraphina'nın hareket edebileceği şekilde...

Parmak uçlarını göğsümde gezdirdi, düğmelerimi aradı; ama ellerimi dikkatlice ellerinin üstüne koyup onları ittim.

"Beni engelleyebilirsin, tatlım," diye fısıldadı. Neden olduğum yaraları görebileyim diye arkasını dönerek ve beni sertleştirdiğini hayal ederek. "Uzun zaman olduğunu biliyorum. *Nasıl dayandın, söylesene.*" Tek yapmak istediğim pes edip onu tekrar altımda hissetmek ve onun bana olan aşkının tadına varmakken, geri adım attım. Bunu yapamazdım. Karşımda tek gördüğüm kişi Cassia'ydı. Belki de uzun, sarı saçındandı. Ya da hiç makyaj yapmamasındandı, bilemiyordum. Ama tek gördüğüm Cassia'ydı. Ve onu asla böyle yaralayamazdım.

"Senin derdin ne?" diye sordu Seraphina sabırsızlanarak.

Âdeta işkence gören gözlerime yumuşak, şaşkın gözleriyle baktı ve bana doğru tekrar bir adım attı. Dudakları büzüldü ve ifadesi pişmanlıkla doldu.

Bunu yapamam.

"Fredrik?"

"Seraphina... Ben... bunu yapamam." Ellerim koyu renkli saçlarımın arasından geçti. "Bana ihanet ettin." Sesimin yükseldiğini hissettim, içimdeki öfke de sesimle birlikte yükseliyordu. "Seni *sevdim*. Sen benim her şeyimdin. Benim kara meleğimdin. Kurtuluşumdun. Mantığımdın." Artık işkence eden gözler benimdi, bunu biliyordum. Doğrudan ona baktım. "Altı yıl boyunca seni aradım. ALTI YIL!"

Bunun üzerine bana doğru bir adım daha yaklaştı.

"Biliyorum, Fredrik... Biliyorum ve bu yüzden kendimi asla affetmeyeceğim."

"Bana ihanet ettin!" Yüzümden öfkelendiğimin görüldüğünü hissediyordum.

"Biliyorum!" Seraphina'nın gözleri ıslanarak parlamaya başladı. "Ama seni sevdiğim için sana ihanet ettim! Başkasını sevdiğim için değil!"

"BENİ MAHVETTİN, SERAPHINA!" Sesim evi resmen inletti.

Seraphina kendini kollarıma attı.

"Ama seni seviyorum! Seni hep sevdim! Neden beni affedemiyorsun?" Kolları aramızda uzanıyordu; çaresizce tişörtüme tutundu. "Eğer beni bu kadar çok sevdiysen, neden beni affetmiyorsun?!"

"AFFETTİM!" Onu uzaklaştırdığımı sandım; ama bunu yapan sadece zihnimdi çünkü şu anda onu kollarımda tutuyordum. "Seni uzun zaman önce affettim, Seraphina; ama yıllarca kendime seni bulduğumda

öldüreceğimi söyleyip durdum." İki gözünden de yaşlar akıyordu. "Ama biliyordum... Dipten derinden bunu yapamayacağımı biliyordum. Sana işkence edebilirdim. Evet, bu kadarını yapabilirdim. Ama seni öldüremezdim." Elleri boynuma doğru ilerledi ve dokunuşu vücudumu ürpertti. Sanki bir bardak viskiyi kafama dikmiş gibiydim.

"Ama artık buradayım," dedi, gözlerimin içine o karanlık tutkusuyla, içtenliğiyle, onunla ilgili uzun zamandır özlediğim *her şeyle* bakarak. "Artık buradayım ve yeniden birlikte olabiliriz. Eskisi gibi olabiliriz." Tişörtümü kuvvetle kavradı. "Biz eşi benzeri olmayan bir çiftiz, Fredrik. Bizi sevecek başka kimse yok. Birbirimizden ayrılırsak, yalnız ölürüz. Biz beraber olmak için yaratılmışız. Tekrar mutlu olabiliriz."

Yanlış ne kadar cezbedici olursa olsun, omzumda doğru şeyi yapmamı söyleyen melek misali, karşımda yeniden Cassia'yı görüyordum. Cassia'nın yüzü, Seraphina'nın bal gibi ama zehirli dudaklarıydı karşımdaki.

Ve hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını biliyordum.

Sonunda ondan uzaklaşmayı başardım. Seraphina'nın parlak kahverengi gözleri bu hareketim üzerine şüpheyle kısıldı.

"Kim o?" diye sordu sesinde ekşi bir tonla.

Tavrının ani değişiminden sersemlemiş bir halde ona baktım.

"Kim derken?"

"Yoksa..." Kafasını arkaya yatırdı. "Yaşlı kadın mı? Beni unutup yerimi yaşlı bir kadınla mı doldurdun?"

"Hayır," dedim ellerim ona doğru havada, onu sakinleştirmeye çalışırken.

Ama öfke ve suçlamalar yerini ağlamaya bırakınca tekrar sersemledim.

Seraphina elleri yüzünün içine gömülü bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü.

"Çok üzgünüm, tatlım," dedi titreyen bir sesle. "Seni terk etmemeliydim. Kendimi o adama teslim etmemeliydim. Adını bile hatırlayamıyorum."

"Marcus." Onun yerine söyledim ve sertlik anlamında altı yıl öncesinden kalır yanım yoktu.

"Benim suçum," dedi. "Aşktan korkuyordum. Senden korkuyordum."

Ben de yere onun yanına diz çöktüm ve kollarımı etrafına sararak onu kendime çektim. O benim hatırladığım Seraphina değildi. Bu âşık olduğum kadın *değildi*. Seraphina güçlü ve gururluydu ve ağladığını gördüğüm tek zaman sorgu sandalyemde o kadını öldürdüğünü sandığı zamandı çünkü başka birisi olduğunu zannediyordu.

Çünkü kadının Cassia olduğunu düşünüyordu.

"Seraphina?" dedim yumuşakça ıslak saçlarının arasından. Onu sıkıca sıktım ve sırtını okşadım. "Greta değildi. Greta'ya âşık olmadım."

Seraphina başını kolumun kıvrımından kaldırdı ve gözlerime dikkatlice baktı. Yüzünü iki elimin arasına aldım ve alnını yavaşça öpmek üzere eğildim.

Kafası karışmış görünüyordu, endişeliydi.

"Cassia'ya âşık oldum," dedim.

Tüm vücudu ellerimin altında kaskatı kesildi ve gözleri sanki travmatik bir şeye şahit olmuş gibi açıldı.

Sonra beni itip ayakları üzerinde öyle hızlı döndü ki tek yapabildiğim ayağa sıçramak oldu.

"CASSIA?!" diye kükredi. "Cassia'yı mı seviyorsun?!"

Kolundan tutmak için uzandım.

"EVET!" diye bağırdım ihanetin en kötüsüne uğramış gibi. "Sen Cassia'sın! Görmüyor musun?! Lütfen bana anladığını söyle!" Gözyaşları boğazımı ve gözlerimi yakıyordu; ama süzülmelerine müsaade etmedim.

Onu yine sertçe sarstım; sanki böyle yaparak Cassia'yı tekrar yüzeye çıkarabilirmişim gibi. Ama derinlerde bir yerde, onu kaybettiğimi biliyordum.

Onu *kaybetmiştim.*

İkisini birden kaybetmiştim. Sevdiğim ve sevebileceğim tek kadını...

"O bana ihanet etti, Fredrik!" Seraphina vücudunu benimkine doğru itti. "Onun yüzünden yıllarımı lanet olası bir akıl hastanesinde geçirmek durumunda kaldım!"

"Sen Cassia'sın!" Onu şimdi öyle bir tutuyordum ki canını acıttığımı adım gibi biliyordum. "Sen Cassia'sın!"

Anlamasını, kendine gelmesini sağlamak istiyordum. Ama anlaşılan bu mümkün değildi.

"Bunu bana tekrar yapma," dedim ıstıraplı bir sesle. Ne dediğimi bilmiyordum. Konuşan kalbimdi, aklım değil...

Kollarımdan kurtuldu ve kapıya doğru ilerledi; ama onu belinden kavrayarak tekrar kollarıma aldım.

"Bırak beni!" diye haykırdı.

"Hayır. Bana kim olduğunu söyleyene kadar bırakmam." Sırtı göğsüme dayalı bir şekilde onu kendime yakın tutuyordum. Kollarım sıcak, çıplak vücuduna sarılı, dudaklarım kulaklarının yakınındaydı.

Ağlamak istiyordum.

"Kim olduğumu biliyorsun! Şimdi bırak beni!"

"Bana adını söyle!"

Ellerim titriyordu. Kalbim tekrar canlanmıştı; ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Kalbime olacaklardan yana içimi bir korku kaplamıştı. Onun her bir parçasını sonsuza kadar yitirdiğimde yaşanacaklardan korkuyordum. Ona daha da sıkı sarıldım ve onu son kez görecekmişçesine çıplak vücudunu vücuduma bastırdım. Gözyaşlarım akıyordu. Lanet olsun ki akıyordu!

"Ben Seraphina! Beni tanıyorsun, Fredrik! Ben senin karınım! Seni seven tek kadın!" Gözyaşları yanaklarından süzüldü. Direnci kırılmaya başlamıştı.

"Lütfen..."

Birdenbire sadece bana değil aynı zamanda ağzımdan çıkan sözcüklerin neden olduğu acıya da teslim

olmuştu. Aşağıya doğru kayarken vücudundaki ağırlık da hafiflemeye başlamıştı.

"Neden onu seviyorsun?" dedi kontrol edemediği gözyaşlarının arasından. "O kadar insan içinde *neden* Cassia?"

Onu sıkıca tuttum. Kollarımın arasında hareketsizce duruyordu; ama şimdi orada olmayı istediğini hissediyordum. Saçlarını okşayıp şakaklarından öptüm.

"Çünkü o *sensin*," dedim usulca. "Ve sen o olduğun için... Eğer izin verirsen... sana yardım edeceğim. Ama onu bırakman gerek. Cassia'yı bırakman gerek."

Lütfen onu bırak...

"O kadını bodrumda öldürdüm," dedi Greta'yı kastederek. Bunu yapmış olduğuna dair içimde bir şüphe olsa da, bunu itiraf ettiğini duymak zor oldu. "Onu öldürdüm çünkü beni serbest bırakmadı." Burnunu çekti. "Onu bileğimin etrafındaki zincirle boğdum, duyuyor musun? Ve sonra cebindeki anahtarı kendimi serbest bırakmak için aldım."

"Onu öldürmene gerek yoktu," dedim sakince; ama içten içe hiç de öyle değildim.

Saçlarını okşamaya devam ettim.

"Hayır, gerekliydi."

"Neden peki? Neden onu öldürmek zorundaydın?"

Arkasını döndü. "Çünkü bana Cassia deyip durdu." Sesi sakin ve mesafeliydi; sanki onu hatırlıyormuş gibi... "Ve beni serbest bırakmayı reddetti."

Gözlerimin içine baktı. Kendimi kaybetmemek için tüm enerjimi kullanmam gerekti.

"Seni seviyorum, Fredrik. Hep sevdim. Sen bu dünyada sevdiğim tek insansın."

Gözyaşlarımı tuttum ve onu kendime doğru çektim. Birlikte olduğumuz iki yılı gözümün önüne getirdim. Sonsuzluk gibi hissettiren iki kısacık yılı... Bana nasıl yardım ettiğini, beni nasıl şekillendirdiğini, nasıl daha iyi bir insan yaptığını ve beni nasıl sevdiğini hatırladım. "Bana adını söyle," dedim bir kez daha, bu sefer anlayacağını umarak. "Bana adını söyle. İşte o zaman her şey düzelecek."

Cevabını beklerken aramızda süren sessizlik geçmek bilmedi. Nefesimin kesileceğini zannettim.

Lütfen onu bırak...

"Benim adım Seraphina," deyince kalbim karardı ve uzun, ıstıraplı bir nefes koyuverdim. Yatağımın altında, sadece biraz uzağımda duran bıçağa uzandım ve bıçağı ikimizin arasına alıp dosdoğru Seraphina'nın kalbine sapladım. Bastırdığım gözyaşlarım, sonunda iyice yüzeye çıkmıştı ve atacağımı hiç düşünmediğim bir çığlık attım. Kanının sıcaklığı elime ve göğsüme nüfuz etti. Bir sorgulayıcı ve işkenceci olarak yetişkinlik yıllarımdan beri ilk kez kan görmek istemiyordum çünkü bu sefer canımı çok acıtıyordu.

Seraphina'nın başı geriye düştü ve ağzının köşesinden küçük bir kan damlası sızdı. Göğsümden koparcasına gelen hıçkırıklarla eğilip o küçük damlayı öptüm. Küçük bir çocuk olduğumdan bu yana böyle ağlamamıştım. "Çok

üzgünüm... Böyle olduğu için çok ama çok üzgünüm," dedim zar zor nefes alarak. "Bu hayata veda edene kadar pişmanlık duyacağım tek ölüm seninki."

Elini güç bela uzatıp yüzüme dokundu. Aynısını yaptım, elimin bıçağı terk edip yanağına dokunmasına izin verdim. Parmak uçlarımdan yüzüne kan bulaştı.

Daha fazla kan öksürdü.

"Pişman olma," dedi ama hangi karakterin konuştuğunu bilemiyordum. "Beni kurtardın."

"Cassia?"

Hafifçe gülümsedi ve parmaklarıyla alt dudağımı okşadı. O olduğunu biliyordum. O Cassia'ydı.

Kanlı dudaklarını öptüm ve ona daha sıkı sarıldım. Bıçağın ucunun bana baskı yaptığını hissettim. Gözleri ağırlaşıyor, vücudu kuvvetten düşüyor, kolları gevşiyordu. Alnındaki ıslak saçı ittikçe kan daha fazla yeri lekeledi. Ama ona dokunmayı, onu sarıp sarmalamayı, onun son anında yanında olmayı istiyordum. Son *anımızda*...

"Seni hep sevdim," diye fısıldadım dudaklarına. "Seninle ilgili her şeyi sevdim, Cassia. Ve seni her zaman seveceğim."

Eli yüzümden düştü ve başı yavaşça boynuna doğru geriledi. Cansız gözlerini tavana dikilmiş görünce, gözlerime yaşlar doldu. Cassia'nın bedenini kendime bastırıp göğsüm ağrıyana kadar feryat ettim.

27. BÖLÜM

Izabel

Temizleyicilerle vardığımda, Fredrik'in kapısı kilitli değildi. İki saat önce Fredrik beni aramıştı.

Kendinde değildi.

"Fredrik, neler oluyor?" diye sordum, ondan bu kadar çabuk haber aldığıma şaşırmış bir halde.

Ardından sessizlik oldu.

"Fredrik?"

"Buraya gelmen gerek," dedi. Öyle sessiz ve mesafeli bir sesle söyledi ki beni uykusunda mı aradığını merak ettim.

"Her şey yolunda mı?" dedim telefona doğru.

"Neler oluyor?" diye sordu sordu Victor, yatakta dönüp kolunu belime dolarken.

Dudaklarımı telefondan çektim ve Victor'a döndüm. "Bilmiyorum. Bir sorun var," dedim sessizce. Endişemi ve kederimi ne kadar denersem deneyeyim saklayamadım. "Gidip onu görmem gerek."

Victor lambayı açarken ben de telefona döndüm.

"Fredrik," dedim ısrarla. "Ne olduğunu bana söylemen gerek. Oraya hemen gelirim; ama kendimi neye hazırlamam gerektiğini bilmem gerek."

Victor kalkıp çırılçıplak banyoya ilerledi.

Hâlâ Fredrik'in sesini duymuyordum, yatakta doğruldum ve çıplak bacaklarımı yataktan sarkıttım.

"Onu öldürdüm," dedi Fredrik ve kalbim şoktan duracak gibi oldu. Nefesim kesilecek sandım ve yataktan fırladım.

Victor banyodan çıktığında bana bakıyordu.

"Ona yakında orada olacağını söyle," dedi başını sallayarak.

Victor'a gözlerimle teşekkür ettim ve telefona "Fredrik, yakında orada olacağım. Olduğun yerde kal. Sakın bir yere ayrılma, tamam mı? Bir yere ayrılmayacağına söz ver," dedim.

Cevap gelmedi.

"Fredrik?

Gözlerim Victor'unkilerden ayrılmadı; korku ve endişeyle dolu olduklarını biliyordum. Fredrik için korkuyordum.

Hat kesildi.

Sessizce konuşuyor olabileceğini düşünerek, uzun bir süre kulağımda telefonu öylesine tuttum. Sonunda Victor telefonu elimden aldı ve beni endişeli ve paranoyak düşüncelerimden kurtardı. Fredrik kendine zarar verir miydi? Böyle aptalca bir şey yapmaya eğilimli miydi? Bu düşünceler sinirlerimi bozuyordu.

"Giyin ve onu görmeye git," dedi Victor yavaşça. "Bir arama yapacak ve seninle orada buluşması için bir araba ayarlayacağım."

Kısaca ve hızlıca başımı salladım, sonra giyinmek üzere hareketlendim.

Gitmeden önce Victor geldi ve beni dudaklarımdan öpüp "Geri döndüğünde bana Seraphina Bragado'nun neden onun bodrumunda olduğunu anlatmanın vakti gelmiş olacak," dedi.

Başından beri biliyordu.

Önünde donmuş bir halde durdum. Benim hakkımda, Fredrik hakkında, benim ve Fredrik hakkında ne düşündüğü konusunda endişeleniyor, hatta korkuyordum. Neden bilmiyordum; ama korkuyordum. Belki de asla, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ondan bir şey saklayamayacağımı bir kez daha anladığım için...

Victor beni dudaklarımdan öpüp elinin arkasıyla saçımı yüzümden çekti.

"Anlıyorum," dedi. "Şimdi git, ona yardım et ve bana haber vermeyi unutma."

Başımı salladım.

Sonra çıktım.

Fredrik'in ön kapısından içeriye adım attım; ama tam anlamıyla içeri girmeden önce kapının çerçevesinden dikkatlice etrafa baktım. Ev neredeyse zifiri karanlıktı, sadece ayın zayıf ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Sessizdi. Çok sessizdi. Musluktan lavaboya damlayan suyun sesi, buzdolabı uğultusu ya da merkezi ısıtma sistemi bile duyulmuyordu. Gelgelelim endişeyle kan pompalayan kalp atışımı duyabiliyordum. Arkamdan Victor'un iki adamı içeri girmeye teşebbüs etti.

"Bekleyin," dedim elimi havaya kaldırarak. "Ben içeri gelin diyene kadar verandada kalın."

Kapıda durup kafalarını sallayıp geri adım attılar. Kapıyı aralık bıraktılar.

Evin içinde dikkatlice yürüdüm, çalışma odasının girişinde aniden durdum. Fredrik kanepenin orta minderinde oturuyordu, uzun bacakları bükülmüş, elleri kalçalarının üzerinde, sırtı kambur bir şekilde yere bakıyordu.

"Fredrik, buradayım," diye seslendim yumuşakça.

Kalbim bana onun bana ihtiyacı olduğunu ama aynı zamanda kendinde olmadığı için tehlikeli olabileceğini söylüyordu.

Konuşmadı.

Bir adım daha attım. Onun için üzülüyordum.

"Buradayım."

"Onun evden çıkması gerek," dedi bana bakmadan, ağzı haricinde vücudundaki tek bir kası bile oynatmadan. "Ceset bodrumda."

Beni görmemesine rağmen başımı salladım ve verandadaki temizleyicileri çağırdım. Suç mahallini temizlemeleri için görevlendirilmiş adamlardı. "İçeri gelin ve çabuk olun!" diye emrettim. Çalışma odasının girişine geldiklerinde, "İki tane var. Biri bodrumda, diğerini bilmiyorum; ama onları bulun ve buradan çıkarın." diye ekledim.

Başlarını sallayıp emirlerimi yerine getirmek için hızlıca uzaklaştılar.

Fredrik'e dönüp ona daha da yakınlaştım. Botlarımın hafif gürültüsü tahta zeminde duyuluyordu.

Sonunda kanepeye kadar geldim, üstümdeki uzun beyaz kabanımı çıkarıp oturduğum yerin yanındaki mindere koydum. Fredrik hâlâ bana bakmıyor, konuşmuyor, hareket etmiyordu. Ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü onu daha iyi hissettirebilecek hiçbir söz yoktu.

Temizleyiciler evin diğer taraflarında işlerini yaparken uzun dakikalar boyunca sessizce oturduk. Neyse ki, cesetleri çalışma odasından taşımıyorlardı. Arka kapıdan çıktıklarını duydum. Fredrik'e baktım; bir heykel kadar hareketsizdi. En iyi arkadaşımı kaybetmiş gibi hissettim. Aklının gittiğini çünkü kalbinin de *gittiğini* hissettim ve bu benim için çok yıkıcıydı.

Bir daha eskisi gibi olabilecek miydi?

Bir şey bana cevabın hayır olduğunu söylüyordu.

Bir tür karanlık onu tamamen yutmuştu. O kadar korkunç, merhametsiz ve affedilmez bir şeydi ki beni de kedere boğuyordu. Dahası kendimi Javier tarafından Meksika'da hapsedildiğim kadar umutsuz hissediyordum. Ona uzanıp elimi koluna koymak istedim; ama çok korkuyordum.

Neden korkuyordum?

Yine de bunu yaptım. Fredrik'in kolunu çekmemesi ya da beni reddetmemesi rahatlatıcıydı. Yaptıklarıma tam olarak onay da vermiyordu, biliyordum.

Fark ettiği bile meçhuldü.

"Senin için yapardım," dedim dikkatlice. "Senin yapman gerekmiyordu, Fredrik."

Hiçbir şey demedi.

"Yapılması gerekeni yaptın." Bu sefer daha dikkatli söyledim çünkü bu tip sözcükleri kullandığımda tehlikeli sularda yüzdüğümü hissediyordum. "O kızı huzura kavuşturdun. Buna inanıyorum." Durdum ve ekledim: "Eğer benim de başıma böyle bir şey gelseydi, bunu isterdim."

"Onu huzura kavuşturduğumu biliyorum," dedi sonunda; ama hâlâ hareketsizdi.

Onu rahatlatmaya çalışarak koluna dokundum.

"Burada seninle kalırım," dedim yumuşakça, "eğer kalmamı istersen, kanepede uyurum."

"Hayır." Başını sağa sola salladı ve elim kolunun üzerinden düşsün diye kolunu hareket ettirdi. "İyi olacağım. Sadece cesetleri götürmesi için birisine ihtiyacım vardı."

"Anlıyorum." Pes ettim; ama Fredrik'in *iyiden* başka her şey olduğunu biliyordum.

"Belki de gitmen gerek..."

Başı koltuğun kenarından boşluğa doğru sallanıyordu. Sonunda doğrudan bana baktı. Gözlerindeki acı dolu ifade beni derinden etkiledi. "Sana hayır dedim."

Başımı salladım.

Ama birkaç saniye sonra, söylediklerine boyun eğmek isteyen yanımı bir kenara bıraktım ve gerçekten hissettiklerimi söyledim.

"Onu sevdiğini biliyorum. İki yanını da, evet. İşler böyle bittiği için kendini asla affetmeyeceğini ve dışarılarda bir yerde ona benzeyen kimse olmadığı için hep yalnız kalacağını biliyorum."

Durdum, sözümü kesip çenemi kapatıp gitmemi söylemesini bekledim; ama hareketsizdi ve konuşmuyordu. Bununla ilgili ne hissedeceğimi bilemedim. Beni dinlediği için rahatlamış mıydım? Dinlemediği için kaygılı mıydım? Zihnindeki düşünceler çok yoğun olduğu için bana sert çıkışmadığından ötürü endişeli miydim?

Hâlâ bana karşı çıkmayınca devam ettim.

"Bu kulağa delice gelebilir, hatta kulağa delice geleceğini biliyorum; ama Javier'i öldürdüğümde ben de öyle hissettim."

Sadece sessizlik...

"O kadar uzun süre o pislikle birlikte olduktan sonra, bana tecavüz edip beni zorla alıkoymasının önemi kalmadı çünkü o bildiğim tek gerçekti. Kendimi sadece onun beni sevebileceğine inandırdım. Bu yüzden onu öldürdüğümde, bir parçamı öldürdüğüme inandım. Eğer Victor olmasaydı..."

"Bir gün Victor Faust senin ölümün olacak, Izabel." Sözümü kesti ve sözleri karşısında dehşete kapıldım. Bana baktı, gözlerini gözlerime sabitledi. "Eğer bana yardım etmek istiyorsan, bunu aklının bir köşesinde tutarak başarabilirsin. Öyle ya da böyle onun yüzünden öleceksin, çünkü onu seviyorsun."

Karşı çıkmak istedim; savaşmak, hatalı olduğunu söylemek... Ama canının yandığını biliyordum ve konuyu kendime getiremezdim.

Bakışlarını belirsiz bir noktaya çevirdi.

"Victor'a, suçuma uygun gördüğü herhangi bir cezayı kabul edeceğimi söyle."

"Fredrik—"

"Lütfen sadece git," dedi yere bakarak. "Sana söz veriyorum, iyi olacağım. Benimle ilgili kaygılanmanı istemiyorum, bu istediğim son şey olurdu."

"Ama..."

"Lütfen, Izabel!" diye çıkıştı.

Minderden kabanımı almadan önce ayağa kalktım ve ona bir an baktım.

Yürümeye başladığımda kabanımı giymeye tenezzül bile etmedim.

Çalışma odasının girişinde sırtım ona dönük bir şekilde durdum ve sakince, "Sana yardım edeceğim. Aynı Kelly Bennings gibi... Ne pahasına olursa olsun," dedim.

Yine bir şey söylemedi ve buruk bir şekilde evi terk ettim. Tam da temizleyiciler arka bahçeden bir kere daha eve girmeye hazırlanırken verandaya adım attım. Ama Fredrik'in evinden cam kırılması gibi çok yüksek sesli bir patırtının gecenin sessizliğini doldurması üzerine üçümüz de kalakaldık. Ve sonra daha fazla cam... Ve sonra mobilyaların duvarda parçalanma sesleri...

Temizleyicilerin gözlerini üzerimde hissettim. Ama Fredrik duvarların ardında bugüne kadar hissettiği en kötü acının üstesinden gelmeye çalışırken ben gözlerimi onun evinden alamadım.

28. BÖLÜM

Fredrik

Kalan her bir mobilya parçasını yok ettim. Fırlatılmış sandalyeler ve atıldığı duvarda çatlayan masalar sanki Cassia yoksa, Seraphina yoksa, onlar da yok olmaya mahkûmlar der gibiydi.

Yoluma çıkan her şeyi şiddetle ve öfkeyle yerinden oynatıyordum.

Kalan son sandalyeyi alıp çalışma odasından televizyon ekranına fırlatmadan önce avazım çıktığı kadar bağırdım. Cam çatladı ve çerçeveden geriye kalanlar tahta zeminin üzerine düştü. Ben de aynısını yaptım, daha fazla ayakta duramadım ve odanın ortasında yere yığıldım. Hem mobilyaların enkazıyla hem de bir adamdan geriye kalanlarla çevrelenmiştim. Dizlerimin üstüne çöküp çaresizce oturdum. Kaderin şu anda yapmama izin verdiği tek şeyi yaptım ve avuçlarımın içine ağladım. Acımın bana ne isterse onu yapmasına izin verdim. Aynı çocukken dövülüp tecavüze uğradıktan sonra yaptığım gibi... Ama bu sefer içimdeki acı belki bin kat daha dayanılmazdı.

Karanlık... Yere gözlerim fal taşı gibi açık baktığımda gördüğüm tek şey karanlıktı. Ve o lanet karanlığın içinde hâlâ onun yüzünü görebiliyordum. Açık kahverengi gözleri ve dolgun dudaklarını... Yumuşak, ipeksi cildi ve mükemmele yakın ten rengini... Uzun sarı saçlarını... Kısa siyah saçlarını... Ve kalan günlerim boyunca peşimi bırakmayacağını biliyordum. Hoş, kalan günlerimin sadece acı çekmeye ayrıldığını da biliyordum.

Ve bunu hak ettiğimi de...

Bir an bile düşünmeden yerden kalkıp mutfağa yürüdüm ve musluğun altındaki dolabı açtım. Temizleyici ve diğer malzemeleri içeren şişeleri hızla kenara ittim.

Aradığım şeyi bulamayınca aynı şeyi diğer dolaplara da yapmaya başladım. Yemek dolu kutuları yere saçtım. Sonunda mikrodalganın üstündeki dolapta bir şişe çakmak gazı buldum ve onu elimde sıkıca kavrayarak koridordan geçtim. Dökuntülere takılıp düştüm. Sırtım duvara çarparken ellerim, düşüşün yaratacağı etkiye hazırlanmak için yerle buluştu. Ama vücudumun kontrolünü tekrar ele geçirir geçirmez, çakmak gazı şişesini aldım ve koridorda kendimi savurarak ilerledim. Bodrumun kapısını açtım ve her bir seferde üç basamak atlayarak aşağı inmeye başladım; ama zarar görmeden aşağıya varmayı başardım.

Çakmak gazını her yere sıktım. Cassia'nın yatağıyla başladım ve şişe boşalınca onu yere fırlattım. Bacaklarım hissizleşinceye kadar şişeye baktım. Yerde uzanan zincire ve eve geldiğimde odanın köşesinde, Cassia'yı genelde otururken bulduğum yere baktım.

Hıçkırıklara boğuldum; onları durduramıyordum.

Ondan geriye kalan her şeyden gözlerimi ayırdım ve odada çakmak gazını ateşe verebilecek herhangi bir şey aradım. Hiçbir şey bulamadığımda o kadar hızlı yukarı çıkıp aşağı döndüm ki sanki hiç yerimden kımıldamamış gibiydim.

Cassia'nın ince beyaz geceliği ayaklarımın yanında ipeksi bir yığının içindeydi. Yere uzanıp onu parmaklarımın arasına aldım. Yüzüme bastırıp son bir defa kokusunu içime çekmek istedim. Ama yapmadım. Diğer elimle onu ateşe verdim ve yanan kumaşı çabucak sıvı çakmak gazıyla ıslanmış yatağa fırlattım. Oda saniyeler içinde alev aldı. Alevlerin duvarları yaladığını izlerken, çevremi sardıklarını ve geri dönüşümün olmadığını fark ettim.

29. BÖLÜM

Fredrik

İki ay sonra...

Victor Faust, Boston'ın hemen dışında havalı bir yere sahipti ve onunla gurur duyuyordu. Gerçi ifadesiz yüzünden asla bunu anlayamazdınız. Ah bir dakika, daha demin gülümsedi. Onunla birlikte özel ofisine doğru yürüyordum. Binanın Avrupai cazibesinden epey etkilenmiştim. Orijinal taş duvarlar, yeni döşenmiş mermer zemin ve girift çerçeveler içinde baş döndürücü sanat eserleri... Kesinlikle Faust gibi bir adama uyuyordu ve söylemem gerekir ki her ne kadar zengin, modern tarzı sevsem de, kesinlikle buna da alışabilirdim. Ama burası Victor'un yeni düzenindeki herkes için özel bir binaydı. Çünkü burası buluşup iş yapabileceğimiz, sokak arasında bir yerden ziyade ilk gerçek iş yerimizdi.

Açıktaydık. Bir nevi açık alanda saklanıyorduk.

Söylenenlere göre Vonnegut, Victor dâhil hepimizi tehdit olarak görüyordu. Hâlâ günün her dakikası arkamızı kollamak zorunda olsak bile, üstünlük sağlamaya başlamıştık. Bazen Victor'un burada saklanmayı

seçmesinin tek nedeninin Izabel olduğunu düşünüyordum. Onu güvende tutmak için her şeyi yapardı ve tabii ki, bunu ona söyleyemezdi.

Kitap raflarıyla dolu duvarları olan özel ofise girdik. Raflar yerden tavana kadar deri kaplı kitaplarla doluydu. Geniş, uzun bir masa büyük odanın ortasında duruyordu. Sekiz tane yüksek arkalı deri sandalye tarafından çevrelenmişti. Victor ve benim dışımda bu toplantıya katılanlar her zamanki kişilerdi: Izabel, Niklas, Dorian ve hatta Victor'un resmi olarak bilgi almak için bizimle tutmaya karar verdiği James Woodard. İtiraf etmeliydim ki Woodard'ı sevmiştim; ama Dorian'ı ise pek değil...

"Bakın kimler buradaymış!" dedi Dorian koltuğundan pis pis sırıtarak. "Deliren adam."

Dorian sonunda Birlik'imizin yeni üyesi olarak tekrar göreve getirilmişti. Sanırım ondan benim gibi hoşlanmayacak bir diğer kişi de Evelyn Stiles'dı. Eskiden CIA için çalışan üstün yetenekli bir ajandı. Ama tamamen teste tabi tutulmadı ve bu toplantıda işi yoktu. James Woodard normalden daha hızlı aramıza girmişti; ama Victor'un kararına güveniyordum.

Izabel'in yanında bir sandalyeye oturdum. Bana gülümsedi; ama bir şey söylemedi. Baltimore'da iki ay önce eşimi öldürdüğüm geceden beri hiç konuşmamıştık. Ama aramızdaki mesafe benim tercihimdi. Onun istediği ya da eskiden olduğu biçimde, onu hayatıma dâhil edemezdim. Izabel'le tanıştığım ilk günkü adam değildim artık. Hayatımın kontrolü elimde olduğu sürece de bu böyle olacaktı. Kimseyi hiçbir anlamda sevmek istemiyordum.

Çünkü sevmek kontrol edilmektir. Izabel'e her zaman değer verip onu kollayacak ve onun için adam öldürecektim; ama kendime onu sevme izni veremezdim. Kız kardeşim ya da arkadaşım olarak bile... Izabel'in sonunun sevdiğim diğer insanlar gibi olmasını istemiyordum.

Aramızdaki mesafeye rağmen, hâlâ kafasında bana *kişisel* sorgulamalarla yardım etme hevesinde olduğunu biliyordum. Haliyle Seraphina'nın bana işkence ettiği gibi işkence ediyordu.

Bu yüzden çok hataliydı.

Bunun için başka planlarım vardı.

Woodard gülümsedi ve tıknaz eliyle bana masanın diğer tarafından bir gazete uzattı.

"Bu haber hoşunuza gidebilir, efendim," dedi. Bana hep saygılıydı ve benden korkuyordu. Masanın başında oturan Victor'a bakıp ikinci sayfası çevrilmiş olan gazeteye göz attım. Bir anda bunun Seattle'dan bir gazete olduğunu anladım. Metne ve fotoğraflara bakarken, gözlerim kenardaki Kelly Bennings ve Ross Emerson'ın sabıka fotoğrafı tarzı çekilmiş, yan yana konmuş iki küçük resmine takıldı. Gazetede 'iki tane kimliği bilinmeyen şahıs tarafından gerçekleştirilen sarsıcı ve şiddetli kaçırma olayının' ardından çiftin 'suçlarını tüm detaylarıyla itiraf ettikleri, Seattle polis departmanına bırakılan video' sebebiyle de yıllarca hapislerinin istendiği yazıyordu.

Sandalyemde arkama yaslandım, bacak bacak üstüne attım ve kayıtsızca "Hak ettiklerini yaşıyorlar," dedim.

Gazeteye bir daha bakmadım. Ve bir daha düşünmedim.

"Sizi buraya getirmenin nedeni," diye başladı Victor, masada bir eli diğerinin üstünde, "önemli haberlerin olması."

Herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı.

"Öyle görünüyor ki Vonnegut, Fransa'da Sébastien Fournier'in düzeniyle birleşti ve bir nedenden ötürü beraber çalışıyorlar."

Sadece işaret parmağını kaldırdı ve "Hepinizin nedenini bildiğinize inanıyorum," dedi.

"Çünkü korkudan altlarına yapıyorlar," diye araya girdi Niklas. Victor'un solunda oturuyor, yanmamış bir sigara dudaklarından sarkıyordu.

Dorian sarışın kafasını gülerek salladı. "Bu işi bitirip hepsini alt edelim derim."

"Bulamadığın birini öldüremezsin," diye hatırlattı Izabel.

Victor Faust, Birlik'ten ayrıldığından beri, Vonnegut ve Fournier güvenilmez olduklarını kanıtlamışlardı.

"Bu tam anlamıyla doğru değil," diye karşı çıktım. "Sadık olanları öldürerek, sadık olmayanları ise kontrol altına alarak onları yavaşça ama emin adımlarla alt ediyoruz."

"Evet, Bay Gustavsson haklı," dedi James Woodard, biraz fazla hayranlıkla bana gülümseyerek.

Onu görmezden geldim.

"Evet, ama önemli haberim bu değil," dedi Victor ve tüm kafalar aynı anda ona doğru döndü. Victor durdu ve

ardından "Kaynaklarımı açıklamayacağım; fakat onlara inanmak için haklı sebeplerim var. Birleşik Devletler'in bir şekilde operasyonlarımızdan haberi olduğu duyumunu aldım. Sadece Birlik tarafından değil, FBI ve CIA tarafından da takip ediliyor olabiliriz," diye ekledi.

"Ne demek takip ediliyor olabiliriz?" diye sordu Izabel, Victor'un sağından endişeli gözlerle. "Ve tam olarak ne biliyorlar?" Herkes, ben de dâhil olmak üzere, bu sorunun cevabını bekliyordu. Bu yüzden kimse araya girmedi.

"Bunu şu anda kendime saklayacağım," dedi Victor sakince, kimseye doğrudan bakmadan. "Bazı şeyler bilmeleri beni şaşırtmadı. Bizimki gibi büyümeye devam eden operasyonlar tamamen gizli kalamaz. Aslında bu imkânsız. Ama beni aramızda bir ispiyoncu olduğuna inandıracak kadar fazla şey bildiklerini söyleyebilirim."

Woodard'a baktım. Woodard neden ona baktığımı fark edene kadar bana bakmaya devam etti ve sonra sandalyesine sinmeyi tercih etti. Bakışlar önce birbirimizde dolandı. Bu masada çok fazla şüpheli olduğu kesindi. Ardından hepimiz Victor'a baktık. Yüzlerimizde sorgulayan bir ifade vardı.

"Bu masada bir ispiyoncu mu var?" diye sordu Izabel.

"Benim olmadığım kesin," dedi Dorian.

Woodard ellerini kaldırdı. "Ben de değilim."

Niklas dudaklarından sigarayı çekti ve sandalyesinde öne doğru yaslandı. Kolunu sıradan bir şekilde arkasından sarkıttı. "Evet, kardeşimden başka..." dedi gururla

ve güvenle, "ben bu masada herhangi bir konuda devlete bulaşacak son insanım." Niklas'ın Birleşik Devletler'e duyduğu tiksintinin ne derece derin olduğunu göstermek için yere tükürdüğünü gözümün önüne getirdim. Ama bunu yapmadı.

"Benim ilk seçeneğimsin," diye suçladı Izabel, güzel yüzünde bir sırıtma belirdi.

Niklas ona hareket çekti.

"Ne kadar da olgunsun." diye alay etti Izabel.

Victor derin bir nefes aldı ve tüm gözler yeniden ona döndü.

"İspiyoncunun, varsa bile, bu masada olduğunu söylemedim. FBI ve CIA'i bilgilendiren, son defa bizden kurtulmak için hamle yapan Vonnegut da olabilir. Şüphelerim var. Ama ikilem yaşadığım şey, bizi nerede ve nasıl bulacaklarını biliyorlarsa neden hâlâ hamle yapmadıkları."

"Bu iyi bir soru," dedim ve ekledim: "Eğer biliyorlarsa, sence ne kadar zamandır biliyorlar?"

"Emin değilim," diye itiraf etti Victor. "Ama hepinizin şüpheli herhangi bir şey için gözünüzü açık tutmanızı istiyorum. Tabii bunu zaten yapmadığınızı söylemiyorum."

Dorian ve Niklas gülmeye başladılar.

Niklas onaylayarak başını salladı.

Victor konuyu değiştirdi. Bana göre biraz fazla hızlı bir değişim oldu.

"Bir sonraki iş Miami'de elli bin dolarlık bir iş. Bu işi Evan Betts'e," diyip sağına baktı, "ve Niklas'a veriyorum," dedi.

Niklas memnun görünmüyordu.

"Beni bir çömezle mi eşleştiriyorsun?" Alınmış görünüyordu.

Diğer yandan Izabel gülümsüyordu.

"Betts yeni olabilir ama iyidir. Onun daha fazla çalışmasını görmek istiyorum. Ayrıca çömezleri sadece bu masadaki güvendiğim kişilerle eşleştirebilirim."

Niklas şu an daha yumuşamış görünüyordu; ama Izabel'in gülümsemesi bir küçümsemeye dönüşmüştü.

Toplantı bitip de diğerleri çıkarken Victor odada kalmamı istedi.

İki ay önce olanlardan sonra Victor'un emirleriyle görev dışı kalmıştım. 'Kişisel sorunlarım için bir tatil'den ziyade bir ceza beklemiştim. Ama Victor, Cassia'yı ondan saklamamı bir sır olarak görmüştü, bir ihanet olarak değil. Bu da Faust'un bir tiran olmadığını, vicdanlı bir adam olduğunu kanıtlıyordu. Gerçi bu gerçeği kesinlikle saklamaya çalıştığı kesindi.

Ama kişisel sorunlarımla uğraşmam için bana verilmiş zaman, yuvarlak masadakilerin umduğu gibi bir etki yaratmadı. Yas tutmadım ya da bir aydınlanma yaşamadım. Omuzlarımdan bir yük kalkmadı ya da aydınlığa kavuşmadım. Hayatım hakkında derinlemesine düşünüp kendimi pozitif olmaya ve bunu geride bırakmaya zorlamadım.

Hayır, bunların hiçbirini yapmadım.

Bunun yerine, sadece bir aynanın önünde durdum.

Üstelik Detroit'te adı çıkmış bir çetenin liderine işkence edip onu öldürdükten sonra kanlı ve çıplak olarak... Duştan gelen su ısınırken o aynanın önünde bekledim. Eski formumun yeni bir surette aynadan bana baktığını gördüm. Yeni bir karanlık... Yeni iblisler... Yeni anılar... Yeni *her şey*... Ve evet, ilerledim, ama ışığın yolunda değil...

Cassia'yla yaşadığım anlık aydınlanma bir yanılsamaydı sadece.

"Sana dürüst olmam gerek," dedi Victor arkamda dururken. "Kendinde olduğundan emin değilim."

Yavaşça başımı salladım, ellerim arkamda kenetlenmişti.

"Haklısın," diye itiraf ettim.

Victor masanın etrafında yavaşça yürüdü, elleri tıpkı benimkiler gibi arkasında kenetliydi.

"Eğer başkası olsaydın..." diye devam etti. "Asla riske girmezdim. Ama senden tek istediğim bizi tehlikeye sokabilecek herhangi bir şey yapacağını hissettiğin an operasyonlardan geri çekilmen. Sana bu konuda güvenebilir miyim?"

Tekrar başımı salladım. "Söz veriyorum."

Victor önce duvara, sonra bana, sanki o kısa anda ne demek istediğine karar vermiş gibi baktı.

"Sana güveniyorum, Fredrik. Ama mantıkla kendini yok etme arasındaki ince çizgide olduğunu görmezden gelirsen, kendimi kandırmış olacağım. Bu bakışı daha önce gördüm. Hatta onu daha önce aynada gördüm."

O kötücül, dalga geçen cam parçalarında gördüğümüz şeyler... ne kadar da ironikti.

"Bunu nasıl tecrübe ettiğini sorardım; ama söylemeyeceğini biliyorum," dedim.

Victor hafifçe gülümsedi.

"Haklısın," dedi, birkaç dakika önce ona söylediğim tonda.

"Tüm bunları kabul etmeme rağmen," dedi Victor gülümsemeyi bırakarak. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor."

Hiçbir şey söylemeden dinledim. Victor anlayışlı kimliğini bir kenara atıp tehdit edici kimliğine bürünmüştü. Bunu hissediyordum.

"Izabel," dedi, cümleye bu şekilde başlayacağını da biliyordum. "Sana işkence edebileceğin insanlar bulman için yardım etmeyi kafasına koymuş durumda." Konuşurken elini hareket ettirip üç parmağını büktü. Sanki elinin hareketi doğru sözcükleri bulmasına yardım ediyormuş gibiydi. "Ama ikimiz de bunun kabul edilemez olduğunu biliyoruz, değil mi?"

"Evet, haklısın," dedim başımla onaylayarak. "Onun yardımına ihtiyacım yok. Zaten istemiyorum. Daha önce kendi başıma yaptım, yine kendi başıma yapabilirim.

Eğer bana yardım etmeye çalışırsa, ona bunu ilk bilecek insanın sen olacağını söyleyeceğim."

"Buna minnettarım."

Durdum. Özel bir soru sormak istiyordum; ama derine dalıp dalmamam gerektiğinden emin değildim.

Yine de sormaya karar verdim.

"Onunla, en azından bir zamanlar, bu kadar yakın olmamız seni rahatsız ediyor mu?" dedim.

"Hayır," diye cevap verdi Victor dürüstlükle. "Düşündüğün şekilde değil. Izabel'e seninle yalnız kalması konusunda güveniyorum. Bu her erkek için geçerli. Eğer kastettiğin şey buysa."

"Bir bakıma evet," dedim. "Ama aslında her şekilde kastetmiştim. Bana yardım etmek için senden bazı şeyleri sakladı."

"Sen onun ailesisin," diye belirtti Victor. "Onun bir ailesi olmadı. Onun yanında olduğun için mutluyum. Ona benim asla veremeyeceğim şeyleri sen verebilirsin."

"Artık değil," dedim karşı çıkarak.

Şaşırmış görünmüyordu.

"Eğer onu kendinden uzaklaştırırsan kahrolacağını biliyorsun."

Başımı salladım.

"Sonradan ölümüne neden olmaktansa onu uzaklaştırmam daha iyi."

Sözümün bir kısmını Victor'un dikkatini çekmek için söylemiştim. Ama anlayıp anlayamadığından asla emin

olamazdım. Victor sözü burada kesti ve elini arkamdaki uzun tahta kapıya doğrulttu.

"Tekrar aramızda olman çok güzel," dedi.

"Teşekkür ederim."

Izabel beni kirli beyaz duvarlarla sarılı koridorda durdurdu. Victor zıt yöne doğru yürüyerek bizi yalnız bıraktı.

Konuşmadan önce Victor'un koridorun sonunda köşeyi dönmesini bekledi ve sonra bana dönüp, "Seni benim yüzümden tehdit ettiğini biliyorum, ama bak Fredrik..." dedi.

"Tehdit etmesine gerek yoktu," diyerek susturdum onu. "Bana yardım etmeye çalışırsan ona hemen bildireceğimi söyledim. Ve gayet ciddiydim." Dik bakışımı üzerinden ayırmadım.

"Ama sen... Fredrik... Ben senin için endişeliyim. Sadece yardım etmek istiyorum."

"Ve yolumdan çekilip işime karışmayarak yardım edebilirsin."

Yüzünden acı dolu bir ifade okudum.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu.

Etrafından dolaşarak koridorda yürümeye başladım.

"Fredrik. Dur lütfen."

Durdum ama aklındaki her şeyi söyleyip onlardan kurtulsun diye. Çünkü bu ona vereceğim son şans olacaktı.

Arkam ona dönük bir şekilde bekledim.

"Kendini yok etmene izin vermeyeceğim," dedi bastırılmış öfke ve bir o kadar bastırılamamış hırsla. "Hangi maskeyi takmak istediğin umurumda bile değil. Bana defolmamı söylesen bile umurumda olmaz. Kayıp gitmene izin vermeyeceğim. Bizden... Benden... Ve kendinden."

Ellerim önümde kenetli, onunla yüzleşmek için döndüm. Bileklerim siyah takımımın kumaşına değiyordu.

"Korkarım, bunun için biraz geç kaldın," dedim ve dönüp gittim. Ayakkabılarımın zeminde çıkardığı sesle birlikte her şeyi arkamda bıraktım.

30. BÖLÜM

Fredrik

Baltimore, Maryland

Kadının uzun, koyu atkuyruğu saçını çekerek kendimi içine soktum. Kalçalarım, poposuna doğru şiddetle sallanıyordu. Elleri otel yatağının çarşaflarını çaresizlikle ve zevkle kavradı.

"Aman Tanrım!" dedi yüzünün yan tarafı yatağa dayanmış bir halde. Ona daha sert davrandıkça alt dudağını dişleri arasına aldı. Nefesi kesildi, dudaklarını araladı, onları kapatamıyordu. "Aman Tanrım... lütfen... durma! Sakın durma!" Neredeyse ağlamak üzereydi. Penisimin çevresini saran heyecanı hissediyordum. Sanki orgazma ulaşmadan önce içinden çıkmama engel olmak istiyordu. Vücuduna doğru yaslanıp ona daha da sert girdim. Açık ağzına parmaklarımı sokup diğer elimle atkuyruğunu çekmeye devam ettim. Boynu sertçe ve tuhaf bir şekilde büküldü. Eğer daha sert çekersem boynu kırılabilirdi. Şiddetle içine girip çıkıyordum. Tüm dürtülerimi tatmin ediyordum. Ama kendimi değil. Henüz değil. İnlemeye başladı. Daha derine inebilmem için poposunu

bana doğru kaldırdı. Yanağından bir damla yaş süzüldü ve yüzünün altındaki çarşafı ıslattı.

Boşalacağını görünce durdum ve kendimi içinden çektim. Yataktan kalktım ve penisimden karnıma doğru şiddetli bir ağrı hissettim.

Poposu hâlâ havada olan kadın, yüzünü yataktan kaldırıp bana sanki ona yumruk atmışım gibi baktı.

Prezervatifi çıkarıp komodinin yanındaki çöp kutusuna attım.

"Neden-"

"Buraya gel," dedim ona, kafam geriye yatık, pencerenin yanındaki ufak sandalyeye otururken.

Yüzünden okunan karşı çıkma itkisiyle yataktan kalkıp ona söylediğimi yaptı. Mükemmel şekilli vücudu ve kalçalarıyla tam önümde duruyordu. Onu biraz daha becermek istiyordum; ama biraz beklemesi gerekiyordu.

"Diz üstü çök," dedim.

Yapmasını istediğim şeyi zaten tahmin ederek benim yönlendirmem olmadan penisimi eline aldı. Ağzına doğru almadan önce sanırım büyüklüğüne bir an bakakaldı.

"Sana onu yapmanı söyledim mi?" diye aşağı bakıp sordum sakin bir ifadeyle.

Yeşilimsi gözleriyle bana bakıp elinde penisimle kafasını salladı.

Bacaklarımın arasında diz çökmüş halini, atkuyruğunun çıplak sırtında duruşunu, çıplak poposunun kalp şeklini incelerken onu biraz beklettim. Akşam yemeğinde

ziyaret ettiğimde onu becermeyi düşünmüştüm ve tam da hayal ettiğim gibi bir vücudu vardı.

Penisimi bırakmadı. Onu istiyordu ve nereden olduğu umurunda bile değildi. Onu elinde tutmaktan hoşlanıyordu. Ve buna benim de hiçbir itirazım yoktu.

"Şimdi ağzına al," dedim. "Yavaşça," diye ekledim dudakları başının etrafını sarmaya başlayınca. Penisim ağzını doldurdu. Dudaklarını etrafına sardı. Tıpkı hayal ettiğim gibi... Başımı geriye bırakıp boğazına kadar beni aldığında bir inilti çıkardım.

İki elimi de başımın arkasına koydum ve onu bacaklarımın arasında seyrederken parmaklarımı kenetledim. Beni dişleriyle sıyırıp özür dilediğinde havam kaçtı. Dişleriyle sıyırdığı için değil, özür dilediği için. Bir şey demedim ve işine devam etmesine izin verdim.

Ama yine yaptı.

Cümlesinin yarısında onu durdurdum, ellerimi başının etrafına sarıp penisimi boğazına geri zorladım. "Beni dişlerinle sıyırman umurumda değil, tatlım. Acıyı seviyorum."

Penisimi tamamen ağzına alırken biraz öğürdü; ama durmadı ya da ona uyguladığım kuvvete karşı çıkmadı. Öğürme seslerinden nefret ediyordum; fakat aynı zamanda beni onun rahatsızlığı, acısı ve gözyaşları kadar heyecanlandırıyorlardı.

Ben hasta bir piçim.

Sonunda ağzına boşaldım. Başımı sandalyeden arkaya doğru attım. Parmaklarım saçlarına sıkıca sarılmıştı ve menimi yutabilsin diye kafasını aşağıda tutuyordu.

Yuttu da. Uslu bir kız gibi...

Bir süre dinlendik. Sandalyeden kalkmadım. Sadece duvara doğru bakıp ondan başkasını düşünmedim. Gerçi ismini hatırlayamıyordum. Kate... Kira... Kali... Umarım sormazdı. Utangaç, arsız, kaltak, masum, baskın, çekingen, orospu, tatlı ve tatlı... Ne olmasını istersem o oluyordu.

Tam da bu yüzden ondan pek hoşlanmıyordum.

Onu buraya getirmeden önce umutluydum.

Deneme yanılma, Fredrik. Deneme ve lanet olası yanılma.

"Neden penisinin üstünde biraz vakit geçirmeme izin vermiyorsun?" dedi adı kesinlikle K ile başlayan kız. Gözleri parıldıyordu.

Neden sadece penisimle ilgilenip benim iznimi almayı kesmiyorsun?

"Evet," dedim seslice. "Bunu yap." Ve sonra bir paket prezervatif daha açıp eline koydum.

"Önce bana tak," dedim ona.

Yine ona dediğim şeyi harfi harfine uyguladı. Ve itiraf etmeliydim ki bunda oldukça iyiydi. Dikkatli bir şekilde takıp işi bittiğinde hayalarıma dokundu ve bacaklarımın arasında ayağa kalktı.

Kendini sabitlemek için ellerini omuzlarıma sabitledi, kucağıma atladı ve sandalyenin üzerinde kucağıma oturdu. Bir saniye içinde yeniden sertleştim. Onun

ıslaklığını ve ılıklığını üzerimde hissettiğim an yavaşça gözlerimi kapadım.

Bir süre üstümde gidip geldi. Sandalyede oturmaktan sıkılınca onu bir süre yatağın ucunda becerdim. Bundan sıkılınca onu duvara karşı becerdim. Ayakta durmaktan da sıkılınca yatağa yatıp onun beni becermesine izin verdim. Sonra pes edip yüzüme oturmasını söyledim.

***

Birkaç saat sonra duştan çıktığımda bana, "Bir tura daha hazır mısın?" dedi, güzel yüzünde davetkar bir gülümsemeyle.

Boxerımı giyerken ona bakmıyordum bile.

Rolex saatime baktım.

"Üzgünüm ama gitmem gereken bir yer var."

Somurttu. "Hadi ama zamanına değeceğine garanti veriyorum. Söz." Avucuyla yatağa hafifçe vurdu.

Gömleğimi giyinip düğmelerimi ilikledim. Sonra kemerimi bağladım.

"Zaten zamanıma değdi," dedim sakince. "Ama gerçekten gitmem gerek."

Ben gömleğimi ilikleyip pantolonumun içine sokarken yataktan çıplak bir şekilde kalkıp odanın diğer ucundan bana doğru yürüdü. Önümde durup ellerini göğsüme koydu; ama ben yana dönüp son düğmelerimi de ilikledim.

Omuzlarının hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle kalkıp indiğini gördüm.

"Bana numaranı verir misin?" diye sordu. "Seni tekrar görmek isterim."

Kollarımı ceketimden geçirdim ve sonra kabanımı giyindim.

"Üzgünüm, ama bu olmayacak."

"Ne demek istiyorsun? Neden?"

Kapıya doğru yürürken ona bakmadım.

"Seks harikaydı," dedim ona dönüp bakarak. Onu biraz itibarla bırakmayı umuyordum.

Onu kullanılmış gibi hissettirmeyi hiç istememiştim.

"Ama birbirimizi bir daha görmeyeceğiz."

Bana hafif aralık ağzıyla ve çatılmış kaşlarıyla baktı.

Ve kapıdan çıkıp gittim.

***

Baltimore'a sadece bir şey için gelmiştim ve bu kesinlikle seks değildi. Arabayı şehrin diğer kısmına doğru sürdüm ve bir marketin yanındaki çöp kutusunun yanına park ettim. Arabadan inince anahtarımın üstündeki düğmeye basarak arabayı kilitledim. Araba deposundaki benzinin kokusu havaya doldu. Öndeki çift kanatlı kapıya doğru yürüdüm ve bir tanesini açıp içeri girdim. Markete yeni bir müşterinin girdiğini belli eden elektronik bir alarmın sesini duydum. Tezgâhtar yaptığı şeyden kafasını kaldırmadı. Kızartma, pis paspas suyu ve çamaşır suyunun karışımı bir kokuya adım attım. Dağınık, sarı saçlı, genç bir çocuk içecek soğutucusunun diğer yanındaki lavabodan çıktı ve yanımdan hızla geçip

dışarı çıktı. İçeriye bir soğuk hava dalgası doldu. Benzin dolmakta olan arabasına koşan çocuğu bir an izledim. Birkaç dakika sonra arabasıyla trafiğe karıştı.

Dikkatimi tezgâhın arkasında çalışan Dante Furlong'a geri çevirdim.

Ona doğru yavaşça yol aldım. İlgisiz bir şekilde normalden fazla pahalı olan benzin istasyonu abur cuburlarını inceledim. Her biri paketlenmiş kekler ve fasulye sosları raflarda duruyordu. Her şey düzenle sıralanmıştı. Yerler yeni paspaslanmıştı. Dante epey sıkı çalışıyordu. Eroin satmaktan ve bağımlıların sikini emmelerinden başka bir işle meşgul olması şaşırtıcıydı.

Sonunda Dante kafasını kaldırdı.

İki kere baktı.

Gülümsemesi sadece beni görene kadar yüzünde kalabildi. Derin bir nefes alıp ilaç dolu raflara doğru düştü. İki paket Tylenol ve Advil, soğuk algınlığı hapları ve diğer mallar dolaplardan düşüp yerlere saçıldı.

"Sen!" diyerek bana titreyen parmağını doğrulttu. "Bak, ben... ben o geceden beri hiçbir şey yapmadım! Yemin ederim!"

Kendine takma diş yaptırmıştı.

Sanki arkasındaki duvarın içinden geçebilecekmiş gibi hâlâ gerideki dolaplara doğru geri adım atmaya çalışıyordu. Gidecek yeri olmadığını fark edince daha fazla mal, kendini yerde buldu. Tüm vücudu –beyaz bir tişört ve temiz bir kot pantolonla epey düzgün görünüyordu– hararetle titriyordu. Yuvarlak mavi gözleri yumruklarının

büyüklüğü kadar kocamandı. Tavandaki floresan ışığın altında kıvırcık siyah saçları yeni yıkanmış gibiydi. İki ay önce ona işkence ettiğimden beri kesinlikle *değişmişti*.

Tezgâhla aramdaki yolu da yürüdüm ve iki elim kabanımın cebinde durdum. Dante'nin gözleri ellerimle yüzüm arasında gidip geliyordu. Muhtemelen cebimde saklıyor olabileceğim şeyden ötürü endişeliydi. Ona batıracak iğneler miydi? Yoksa dişlerinin geri kalanını da sökmek için pense mi? Belki de dilini kesmek için bir bıçak? Acısına son verecek bir bıçak mıydı acaba?

Hayır, yukarıdakilerden hiçbiri...

"Bak, kimseye bir şey söylemedim," dedi bir elini bana uzatarak. "Hiçbir halt söylemedim. Hiçbir halt söylemedim, anlıyor musun?" Markette etrafına bakındı. "Kendime gerçek bir iş buldum. Çok fazla para alamıyorum; ama düzgün bir iş." Ben cevap vermeyince sesi yükseldi. Gelgelelim aynı zamanda titremeye de başlamıştı. "Hiçbir şey yapmadım!"

"Biliyorum," dedim sonunda. "O gece seni serbest bıraktığımdan beri seni takip ediyordum."

Tezgâhtaki sakız kutularına baktım; her biri plastik kaplarla kaplanmıştı. Onları gösterip, "Bir sakıncası var mı?" dedim.

"Tabii ki yok," dedi hemen. İki eliyle birden sakızı gösterdi. "Bizden olsun. Hatta bu markette ne istersen senin olabilir."

Kutudan bir sakız aldım, plastik kabını çıkarıp ağzıma attım.

"Görüyorum ki dişlerini yaptırmışsın," dedim ve çiğnemeye başladım.

Hızlıca başını onaylarcasına salladı. "Evet, şehrin diğer tarafında bağımlılıklarından kurtulmaya çalışan insanlara yardım eden bir dişçi var. Aslında dişlerimi Meth ya da o tarz bir şeyden kaybetmedim; ama yine de bana yardım etti. Dişlerimi çok ucuza yaptı ve bana bir ödeme planı çıkardı. Birkaç aya hepsini ödemiş olacağım."

Ellerimi ceplerimin içine geri koydum.

"Kalıcı dolguya ne dersin?" diye sordum.

Dante'nin kaşlarını kafasının karıştığını belli edercesine çattı.

"Neden bahsettiğini anlamadım," dedi. İnanılmaz gergindi.

Sanırım idrar kokusu aldım.

Suratımı buruşturdum. "Bu sakızın tadı berbat," dedim.

Yeniden hızlıca başını salladı. Hâlâ her hareketimden ve her kelimemden korkuyordu.

"Evet, çocuklar bu tarz şeyleri seviyorlar..."

"Dante," dedim, önemli konuya geri dönerek. "Sana bir iş teklifim var. Eğer ilgilenirsen."

Sessizlik oldu.

Ne cevap vermek istediğini bilmiyordu. Ama duymak istediğim cevabı bildiği kesindi.

İkisinin arasında kaldı.

"Anladığıma emin değilim."

Küçük plastik kabı dudaklarıma yakınlaştırıp sakızı içine tükürdüm, sonra da tezgâhın hemen önündeki çöp kutusuna attım.

"Biraz düşünüyordum," diye başladım içeri girdiğim sıradan tavırla, "ve senin bu iş için doğru adam olduğuna kanaat getirdim. İlk maaşının sadece küçük bir parçasıyla dişlerini bir ay içinde ödeyebilirsin. Tabii, bazı testlere tabi tutulacaksın ve her dürüst işte olduğu gibi bazı testlere işeyeceksin. Ama bu işin adamı sensin. Ne diyorsun?"

"Şey..." Kafasını kaşıdı. "İş tam olarak nedir? Sanırım benden bekleneni bilmem gerekir. Yani kabul etmeden önce bilmem sorun olmazsa?"

Evet, kesinlikle idrar kokusu alıyordum.

Üzerinde adı yazan bir kasiyer çeki alıp tezgâha, görebileceği bir yere koydum.

Gergin bir şekilde kâğıda baktı. Ona ulaşabilecek bir mesafede olmam kâğıda odaklanmasını zorlaştırıyordu.

"Lanet olsun..." dedi, sesi kısıldı ve adının yanında yazan beş basamaklı sayıyı gördü.

Gerçekliğinden emin olmak için çeki ellerine aldı. Sonra bana siyah kıvırcık saçlarının altındaki mavi gözleriyle baktı.

"Bunu her ay kazanabilirsin," dedim. "İstediğim işte doğru düzgün çalıştığın, uyuşturucuya bulaşmadığın ve işleri mahvetmediğin sürece."

Gözlerinin içi tekrar güldü. Tıpkı markete ilk girdiğimde henüz kim olduğumu fark etmeden önceki hali

gibi tüm yüzü gülüyordu. Açgözlülükle... Altın dolu bir sandığın başındaki bir korsan gibi... İş her hafta sikimi emmek olsa bile bu kadar para için onu da yapardı.

"Kabul ediyorum," dedi.

Hafifçe gülümsedim ve diğer cebimdeki cüzdanıma uzanıp elime bir yirmilik alıp tezgâha fırlattım.

"Arabamı benzinliğe çekeceğim," dedim. "Bana yirmi dolarlık yakıt ver."

Başını sallayıp parayı aldı.

"Bekle," diye arkamdan seslendi. Durup ona döndüm. "Nasıl..."

"Ben haber veririm," dedim, cam kapıyı açarken.

Dante Furlong özel asistanım oldu. Uyuşturucu satıcılarını, asla kurtarılamayacak bağımlıları, fahişeleri, müşterilerini öldüren fahişeleri, biraz eğlence arayan kamyon şoförlerini ve kaçamak yapan evli adamları biliyordu. Dante, sadece Maryland'deki suç çetelerine değil, etraftaki eyaletlere de hâkimdi. Sistemi iyi biliyordu. Ve nihayetinde koltuğuma oturacak herkesi tanıyordu.

Bazen Seraphina'yı düşünürken, çünkü Cassia gibi onu da düşünüyordum, neden uzun zaman önce Dante gibi birini bulmadığımı merak ediyordum. Bağlanma yoktu, âşık olma riski yoktu, aşkı kaybetme riski yoktu. İki kere düşünmeden, pişman olmadan ya da acı çekmeden gözlerine bakıp onu öldürebilirdim. Ve seks istediğimde Kate'ler, Kira'lar, Kali'ler ve Gwen'ler bulabilirdim. Bağlanma yoktu. Arkaya bakmak yoktu. Sadece ilerleme vardı. Altıma alabileceğim bir sonraki kadına doğru...

Ve hayatımın her günü, karanlık kalbime işkence eden acıyla savaşıyordum. Asla bitmeyeceğini bildiğim bir acıyla... *Onsuz* olmanın acısı... Yalnız olmanın acısı... Victor'un yeni Birlik'i için sorgulamalarım her işle daha da şiddetli bir hale gelmişti. Kurbanlarıma olan toleransım azalmıştı. Merhamet etme duygum neredeyse hiç kalmamıştı. Ve Dante'nin bana getirdiği kişisel işkencelerimde de, daha sadistik olmaya, daha azının yaşamasına izin vermeye başlamıştım.

Bir yanım –ama küçük bir yanım– her birini öldüreceğim diye korkuyordu. Çünkü daha çok öldürdükçe, kendimi diğerlerinin acısına daha çok kaptırıyordum. Böylelikle sevdiğim iki kadının bağırışlarını ve görüntülerini zihnimden kovmak kolaylaşıyordu.

Benim güzel kuğum...

Kurtarıcım ve felaketim...

Katiller Çetesi'nin dördüncü kitabını bekleyin!
Sürpriz bölüm içinse sayfayı çevirin.

KÖTÜLÜK TOHUMLARI

Katiller Çetesi - Dördüncü Kitap

1 Ocak, 1979 – Stockholm, İsveç

Titreyen ellerle karnını tutan uzun, siyah saçlı kadın sırtını marketin cam kapısına yaslayıp kapıyı iterek açtı. Kirli koşu ayakkabıları yerde gıcırdıyordu. Telaştan neredeyse ekmek standını devirecekti. Vücudunun alt kısmına saplanan ağrı, onu marketin arkasında tuvalet arama işinden bir müddet alıkoydu. İki büklüm olup ağrıyı bastırmaya çalıştı. Bir eliyle arkasındaki duvara yaslanıp dengesini sağlamaya çalıştı. Acı azaldığında bacaklarını yeniden oynatabildi.

Duvarın sonuna geldiğindeyse tekrar duraksadı.

Hiçbir yerde tuvalet yoktu.

Derin, ağır, çaresiz nefesler onu bir anlığına sakinleştirip içindeki paniği bastırdı. Gözlerini kapayıp başını arkasındaki duvara dayadı. Uzun, lacivert kabanı, içindeki kıyafetlerin pejmürdeliğini gizliyordu; fakat bir hafta daha dayanacağını düşünen karnını saklayamıyordu. Pantolonu amniyotik sıvıyla ıslanmıştı.

En kötü an...

Bir kasılma daha vücudundan ateş gibi geçti. Kalçaları ve sırtının alt kısmı bükülmeye başladı ve onu ileri

doğru ittirdi. Bacakları neredeyse tutmaz hale gelecekti. Acıyla bağırdı, dişleri birbirine kenetlenmişti. Ter lekeleri kaplı yüzü dehşet içinde bir ifadeyle buruşmuştu.

"Hanımefendi?" dedi market çalışanı tezgâhın arkasından İsveççe. "İyi misiniz? Ambulans çağırmamı ister misiniz?"

Kadın titreyen bacaklarıyla kendini zorlukla marketin ön tarafına taşıdı. İki eli de şişkin karnının üzerinde duruyordu. Sanki bebeğin her an karnını delip çıkacağından ve onu yerde ölümüne kanayarak bırakacağından korkuyor gibiydi.

"Var är toaletten?!*" dedi kenetlenmiş dişlerinin arkasından. Kendini tezgâhın üstüne doğru itti. "Var är toaletten?!"

Market görevlisi tereddüt ederek marketin arka kısmını gösterdi. Gözleri fal taşı gibi açıktı ve endişe doluydu. "Utanför,**" dedi.

Kadın dışarı fırladı ve binanın etrafından dolaştı. Bir eliyle dengesini sağlamak için binanın tuğla duvarına tutunuyordu. Bebeğin kafasının çıktığını hissedebiliyor, bu da bacaklarının bükülmesine, acı dolu yürüyüşünün tuhaflaşmasına ve tökezlemesine neden oluyordu.

**İsveççe.* Tuvalet nerede?

***İsveçce.* Dışarıda.

"Ahh!" diye bağırdı ve bağırışını küfürler izledi.

Tuvaletin kapısını savurarak açtı. Yanıp sönen bir floresan ışığıyla aydınlanan, loş, sadece bir musluk ve iki bölmeli tuvalet bulunan lavaboya sendeleyerek girdi.

Daha büyük olan tuvaleti seçti. İki yöne açılan kapıyı gürültülü bir şekilde metal duvara çarptı. Kendini içeri savurdu ve kirli zemine oturup pantolonunu yırtarcasına dizlerine indirdi.

Ikındı. Ve çığlık attı. Yine ıkındı. Yine çığlık attı. Kendinden geçtiğini hissetti; ama acı amansızdı ve onun bayılmasına izin vermiyordu. Kafasını arkaya attı ve kafatasını arkasındaki kapıya vurdu. Kadın daha fazla acı hissedemesin diye bayılmayı diledi. Ama en karanlık anlarda kader asla dilekleri dikkate almazdı.

Tekrar ıkındı ve bağırdı. İnledi, Tanrı'ya ve dokuz ay önce döllerini içine akıtarak onu bu bebekle lanetlediğini düşündüğü adama küfürler savurdu. Belki de yanlış adama lanet ediyordu. Hiçbir şeyden emin değildi ve artık *umursamıyordu*. Elleri dışarıdan kalçalarına sarılmış, parmakları terleyen ve titreyen etine saplanmıştı. Bacakları arasındaki baskı o kadar yoğun ve zorlayıcıydı ki bunun onu öldürmeye yeteceğini sanmış, hatta öyle olmasını ummuştu.

Bir kere daha ıkındı ve acının yerini, her yanını saran ve onu mutlulukla güldürmeyi başarabilen bir rahatlama aldı.

Kadının sırtı kapıya yaslı, dizleri kırık, bacakları önünde açıkken her şey sessizleşti. Nefesini düzenlemeye çalıştı. Bacaklarının arasındaki sıvıda yattığını bildiği bebeğe bakmak istemedi.

Bebek ağlamıyordu.

Ona bakma, Elin. Ona bakma!

Yine de dayanamayıp baktı. Bebeğin rengi değişmeye başlamıştı. Göbek bağı hâlâ Elin isimli kadının karnındaki plasentaya bağlıydı.

Kadın kirli eliyle yanaklarındaki gözyaşını sildi.

Onu ölüme terk et, Elin. Bir çocukla yaşayamazsın. Bırak onu.

Başını salladı. Aklında her zaman ona istediğini yaptıran sesle savaşıyordu. Her zaman bu böyleydi. Öyle ya da böyle...

İçgüdüsel olarak bebeğe uzandı. Kaygan bebeği titreyen kollarına alıp parmağıyla göğsünü silmeye ve boğazını temizlemeye çalıştı. Yaptıklarını neden yaptığını ya da ne işe yaradığını bilmiyordu; ama yine de yapıyordu. Onu istemiyordu. Onunla yaşayamayacağını biliyordu. Ama bir katil olmak istemiyordu. Olduğu tüm şeylere rağmen –fahişe, uyuşturucu bağımlısı, bir oksijen israfı- katil olmayı *reddediyordu.*

Bebeğin minik ağzına nefes verdi ve sonunda akciğerlerinden küçük bir çığlık koptu. Onu hem rahatlatan hem de sıkıntıya boğan küçük, dehşet verici bir çığlık... Kadın bebeği şişmiş göğüslerine doğru tuttu; ama onları emmesine izin vermedi. Tuvalet kağıdına uzandı ve hepsini kirli zemine yaydı. Bebeği peçetelerin üzerine koyup cebinden savunma amaçlı taşıdığı bıçağı çıkardı ve göbek bağını kesti.

Bebekse ağlamayı sürdürdü. Yumruk olmuş elleri mekanik bir şekilde göğsünün üstünde hareket etti. Yuvarlak yüzü ve pamuk tabakasıyla kaplı başı durmaksızın ağlamasından ötürü kızarıp morardı.

Besleme onu. Bırak, Elin.

Sonunda kafasının içindeki ses, vicdanıyla olan savaşı kazandı.

Her zaman kazandığı ve her zaman kazanacağı gibi...

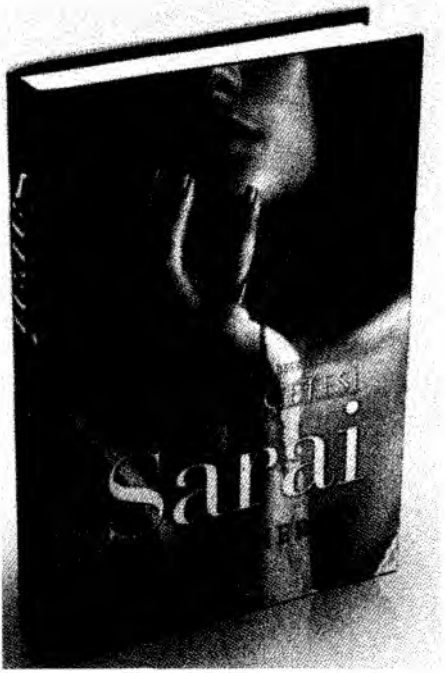
Bebeği tuvalet zemininde pis bir tuvaletin orada öylece bırakıp arkasına bakmadan gitti.

Birkaç dakika sonra market çalışanı, yetkililerle birlikte lavaboya girdiğinde tuvalet kağıtları üzerinde yatan bebeği ve yanında annesinden kalan tek parçayı buldular.

Bebek hastanede bakım gördükten sonra, umumi tuvalette doğan ve terk edilen çocuğun haberi medyada yavaş yavaş etkisini yitirmeye başladı. Bebeği daha sonra bir yetimhaneye gönderdiler. Bebek onu bulan market görevlisi tarafından isimlendirilmişti: Fredrik Michael. Daha sonra yetimhaneyi yöneten, orada kalan çocuklar tarafından 'anne' diye hitap edilen korkunç bir kadın ona Gustavsson soyadını vermişti.

O gün bir çocuk doğmamıştı. Bir çocuk *ölmüştü*. Masumiyeti... Ne olabileceği, kim olabileceği... Doğumu çok uzun ve acımasız bir hayatın başlangıcıydı.

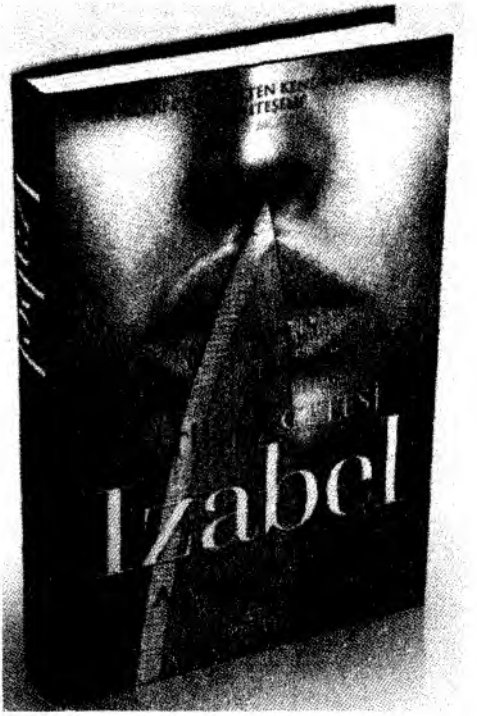
Hayır, o gün bir çocuk değil, bir katil doğmuştu.



"Beş yıldız!" –The Book Enthusiast
"Bu seri inanılmaz." –SMI BOOK CLUB

The New York Times, USA Today ve The Wall Street Journal'ın çok satan yazarı J.A. Redmerski'den tutkunun ve hayatta kalma mücadelesinin romanı...

Sarai henüz on dört yaşındayken annesi tarafından Meksika'daki bir uyuşturucu baronunun yanında yaşamaya zorlanmıştır. Fakat Sarai, normal bir hayatın ne demek olduğunu unutmasına rağmen, zorla alıkonulduğu evden kaçma umudunu da hiç yitirmemiştir. Soğukkanlı bir katil olan Victor da tıpkı Sarai gibi çocukluğundan beri hep ölüme ve şiddete tanık olmuştur. Victor öldüreceği *yeni hedefiyle* ilgili bilgi almak için Sarai'ın bulunduğu yere geldiğinde genç kız ,buradan kaçabilmek için elindeki tek fırsatın bu adam olduğunu anlar. Ne var ki, işler Sarai'ın planladığı gibi gitmez ve tehlikeli bir adamın elinden kaçarken, kendini Tucson'a giden bir kamyonun arkasında değil, bambaşka tehlikelerin içinde bulur. Firar sırasında Victor içgüdülerinin etkisindeki kişiliğinden sıyrılır, vicdanının sesini dinler ve Sarai'a yardım etmeye karar verir. Çift birbirine gittikçe yakınlaşırken, Victor kızı korumak için her şeyini, hatta herkes gibi Sarai'ın ölmesini isteyen erkek kardeşi Niklas'la aralarındaki ilişkiyi bile tehlikeye atar. Victor ve Sarai birbirlerine olan güvenlerini arttırırken, aralarındaki uyuşmazlıklar da zamanla azalmaya başlar. Peki Victor'un kaba kuvvete dayanan yetenekleri ve tecrübesi Sarai'ın hayatta kalmasına yetecek midir? Bu kitap Sarai ve Victor'un hikâyesidir.



"Sayfaları çevirmekten kendimi alamadım. Muhteşem!" – Kelly Mcbride

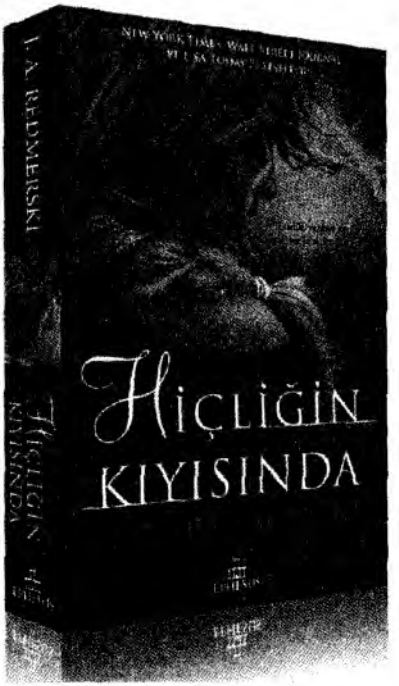
"Izabel'i ilk kitap gibi çok sevdim. Biraz kan, biraz gözyaşı ve tabii ki bolca aksiyon." – Devan Fox

"Izabel'de karakterler öyle güçlü ve canlı ki onlarla vakit geçirmek insana tarifsiz bir zevk veriyor." – Jennifer Kyle

Onu esaretten kurtaran katiller çetesiyle karanlık bir hayat sürmeye kararlı olan Sarai, acımasız bir sadistten intikam almaya karar verir. Ama Sarai'ın pervasız halleri onu asla geri dönemeyeceği bir yola sürekler.

Öte yandan Arthur Hamburg'un sağ kolu Willem Stephens da Sarai'ın peşindedir. Fakat Izabel kimliğine bürünen Sarai'ın geçmek zorunda olduğu bambaşka bir sınav vardır ve bu son sınav aynı zamanda genç kızın Victor Faust'a olan güvenini de sorgulamasına neden olacaktır.

Sarai'ın devam kitabı olan Izabel okurları yine karanlık, ölümcül ve heyecan dolu bir serüvene çağırıyor.



Yirmi yaşındaki Camryn, alışılmışın dışında bir yaşam tarzı düşlemektedir. Fakat başına gelen trajediler bu yaşamı kendisinden zorla çekip alınca, ilk bulduğu otobüse atlayarak varış noktasını bilmediği bir yolculuğa çıkar. Çıktığı bu kendini yeniden keşfetme yolculuğunda, kendisi gibi nereye gideceğini bilmeyen, Andrew Parrish adında biriyle tanışır. Fakat Andrew'un da bazı karanlık sırları vardır...

Andrew yolculukları esnasında Camryn'e kimseye bağlı kalmadan, içinden geldiği gibi yaşama, en derin ve kuytu arzularına teslim olma sanatını öğretir. Ancak Andrew'un ondan gizlediği sır yolun sonunda kendisini beklemektedir. Bu sır ikiliyi bir araya getirebilecek midir, yoksa onları sonsuza dek birbirlerinden ayrılmaya mı mahkûm edecektir?

"Hiçliğin Kıyısında mı? 'Muhteşemliğin Kıyısı'na ne dersiniz? Çünkü şu anda tam olarak bu durumdayım."
-USA Today

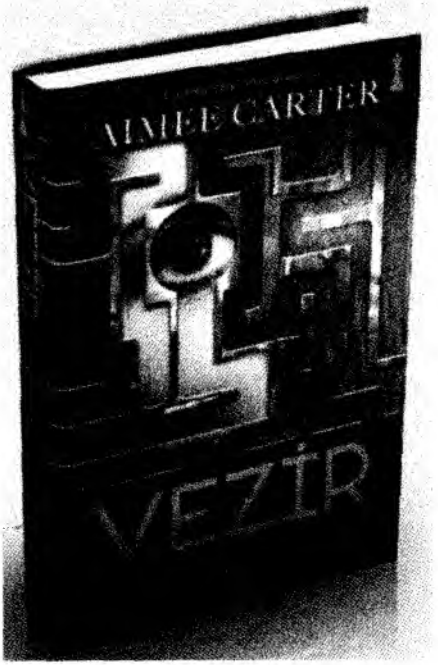


"Duygusal, kalp atışınızı hızlandıracak ve hep daha fazlasını isteyeceğiniz bir serüven." – Reveal

Camryn Bennett hayatı boyunca hiç olmadığı kadar mutludur. Ruh eşi Andrew Parrish'le bir otobüste tanışmalarından beş ay sonra nişanlanmışlardır. Üstelik onları bekleyen tek şey evlilik de değildir. Hem endişeli, hem heyecanlı olan Camryn, hayatının geri kalanını Andrew ile geçirmek için sabırsızlanıyordur. Onun kendisini daima seveceğinden emindir, çiftin hayattan pek çok beklentisi vardır fakat kötü bir olay, hayatlarını bir anda tepetaklak eder.

Andrew yaşama tutunmaya çalışır, Camryn'in de aynı çabayı göstereceğini düşünür. Ama Camryn'in yarasını tehlikeli yollardan sarmaya çalıştığını fark edince, onu hayata döndürmek için bir şey yapması gerektiğini anlar. Aşklarının her şeyin üstesinden geleceğini ispatlamaya çalışan Andrew, Camryn'i umut ve tutkuyla dolu yeni bir yolculuğa davet eder.

Aşkın en güzel hali yine Redmerski'nin kalemiyle okurla buluşuyor. Sonsuzluğun Kıyısında hayata ve aşka dair çarpıcı bir hikâye...



"Kurgusal manevraları ve okurları sürekli tahmin etmeye tetikleyen dinamizmiyle Vezir serinin tutkunlarını yine kendisine bağlayacak." - School Library Journal

"Piyon'u sevenler Vezir'i de bir solukta okuyacak ve serinin final kitabı için gün saymaya başlayacak." -Booklist

"Carter çok zekice yazıyor. Okurlar Kitty'nin başına gelenleri yüreklerinde hissedecek. Tasvirler hikâyeyi üç boyutlu kılacak kadar güçlü." -RT Book Review

Kitty Doe'nun hayatı artık bir yalandan ibarettir. Başbakanın yeğeni olmaya zorlanan Kitty'nin düş kırıklığı, sahte nişanlısıyla yaşadıkları ve gerçek sevgilisi Benjy'nin kendisine yasaklanması neticesinde iyice artar.

Hart ailesindeki gerçek rolünü keşfetmek üzere olan Kitty yaşananların birer tesadüf olmadığını da düşünmeye başlar. Bu keşfin ardındansa kendini bir kâbusun içinde bulur. Çünkü artık Başkayer Kitty'e hiç olmadığı kadar yakındır.

Böylece Kitty hiçkimseye güvenmemesi gerektiğini bir kez daha anlar. Kendi tarafında olanlara bile... Desteklediği isyanı başarıya ulaştırmak için her şeyi yapmaya hazır olan Kitty gözünü iyice kararttır. Peki ya bedellerin en büyüğünü ödemeye hazır mıdır?



"Okurlar aksiyon dolu bu üçlemenin sonuna gelmek için fazlasıyla sabırsızlanıyor olacak." *-Jennifer M. Brown*

"Yazarın sürükleyici anlatımı, okurları bu güzel ve tehlikeli arazinin daha da derinine çekeceğe benziyor." *-Publishers Weekly*

Saba arkadaşlarının da yardımıyla Tontonları yenişinin ve kaçırılan erkek kardeşi Lugh'un kurtuluşunun ardından dünyasının normale döneceğini düşünmektedir. Fakat zorlu bir düşman yükseliştedir ve Saba'nın başına bir ödül koymuştur. Çünkü genç kız sadece Lugh'u kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda acımasız bir tiranı da alt etmiştir. Tabii her zaferin korkunç bir de bedeli vardır...

Bu süreçte Saba en çok Jack'e, onun ay ışığı gözlerine, hoyrat kalbine gereksinim duyar. Ancak Jack uzaklardadır. Üstelik Saba'nın Jack'e bir daha asla güvenmemesi gerektiğine dair haberler de genç kıza ulaşır. İhanete uğradığını düşünen Saba, hayatta kalmak ve gerçeği ortaya çıkarmak için yine var gücüyle mücadele etmek durumundadır.

Toz Diyarları Serisi'nde macera Kan Kırmızı Yol'un ardından Asi Yürek'le devam ediyor. Saba ve arkadaşları yine heyecanın bir an olsun eksilmediği bir serüvenle okurların karşısına çıkıyor.



Saba kum fırtınaları tarafından harap edilmiş çorak bir diyarda yaşamaktadır. Çok sevdiği ikizi Lugh kaçırılınca gözü pek Jack ve Özgür Şahinler'le birlik olup Lugh'u aramaya koyulur.

İkizi Lugh'u bulmak için pek çok güçlükle savaşmak durumunda kalan genç kız, zekâsı ve iradesiyle tüm zorlukların üstesinden gelmeye, düşmanlarını yenmeye çalışır. Üstelik bu süreçte hem mücadelelerinde yenilmez biri olduğunu hem de aşkı ve dostluğu keşfeder.

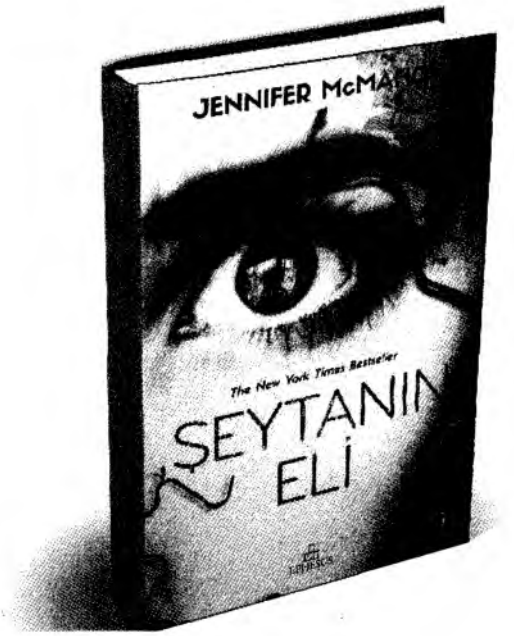
Heyecan ve aksiyonun bir an olsun hız kesmediği Kan Kırmızı Yol soluksuz okunacak bir roman.

"Ridley Scott'ın da bu kitabın yayın
haklarını almasında şaşılacak bir yan var mı?"
NEW YORK TIMES

"Ürkütücü ve macera dolu. Açlık Oyunları'yla eş değer."
LOS ANGELES TIMES

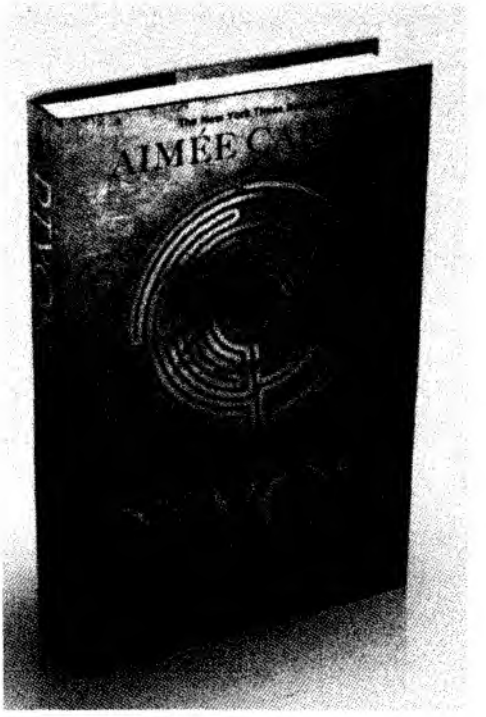
"Vahşi ve heyecan verici."
THE WALL STREET JOURNAL "

"Kan Kırmızı Yol üslubu ve karakterleriyle kendini benzerlerinden ayırıyor. Çarpıcı ve kesinlikle orijinal."
MTV.com



West Hall'da insanlar gizemli bir şekilde ortadan kayboluyor ve bu vakalara dair kasabada çeşitli efsaneler dolaşıyordur. En tuhaf olaysa 1908 yılına dek uzanır. Sara Harrison Shea, biricik kızının ölümünden birkaç ay sonra evinin arkasındaki tarlada ölü bulunur.

Bugünse on dokuz yaşındaki Ruthie, annesi ve kız kardeşiyle birlikte Sara'nın evinde yaşamaktadır. Genç kızın annesi Alice, daima insanlardan uzak olmak konusunda ısrarcı bir tavır sergilemiştir. Ne var ki bu kararı, acı verici sonuçlara yol açar. Ruthie bir sabah uyandığında, annesinin kaybolduğunu fark eder. İpuçlarının peşine düşen genç kız, annesinin yatak odasındaki döşeme tahtalarının altına gizlenmiş bir kitap bulur. İçinde yazılanlar Sara Harrison Shea'ya aittir. Ruthie bu tarihi gizemin içine çekildiğinde, annesini arayan tek kişinin kendisi olmadığını da fark eder.



"Bu kitapta her şey var: İsyan, şiddet ve ilk aşk. Carter, derinlikli, genç bir kadın kahraman ve keskin dönüşlerle dolu, sürükleyici bir dünya yaratmış." -Booklist

"Piyon hızlı temposunun yanı sıra kendini derinden hissettiren bir gerilimi de barındırıyor. Kitty mükemmel olmayan bir kahraman ve zor kararlar vererek yoluna devam ederken, okurların da desteğini kazanacağa benziyor." -School Library Journal

VII olabilirsin. Eğer her şeyden vazgeçersen...

Kitty Doe için bu seçim kolay görünüyordu. Hayatını ya bir III olarak sefalet içinde geçirecek ve sevdiği insanları terk etmek zorunda kalacak ya da VII olarak ülkenin en nüfuzlu ailesine katılacaktı.

Eğer Kitty evet derse, ameliyatla başbakanın yeğeni olan, sır dolu bir ölümle hayata gözlerini yuman Lila Hart'a dönüşecek ve Hart ailesinin bir ferdi olarak ünlenip hayatına belki de ilk kez bir mana katacaktı.

Bu işin tek bir şartı vardı: Kitty Doe'nun Lila'nın gizlice başlattığı ve onu ölüme sürükleyen isyanı durdurması gerekiyordu.Gelgelelim Kitty de bu isyanın bir destekçisiydi. Aldığı tehditler, tuttuğu sırlar ve kendine ait olmayan bir hayatla Kitty'nin hangi yolu seçeceğine karar vermesi ve yeni anlamaya başladığı bu karmaşık oyunda, piyonun ötesine geçebilmeyi keşfetmesi sandığından da zor olacaktı.

"Ona zarar veremezdim. Bunu biliyordu. Belki de bunu kullanarak beni aptal yerine koyuyordu. Yine de ona bunu yapamazdım.

Fakat bir şeyler yapacaktım.

Bugün bitmeden hatırladıklarını bana söyleyecekti.

Bir şekilde öğrenecektim.
Öyle ya da böyle."

EPHESUS
www.ephesusyayinlariii.com

J. A. REDMERSKI



25 Kasım 1975 doğumludur. *Hiçliğin Kıyısında* adlı romanıyla *New York Times, Wall Street Journal* ve *USA Today* çok satanlar listelerine girmeyi başarmıştır.

Üç çocuğu ve Maltiz köpeğiyle birlikte North Little Rock, Arkansas'ta yaşamaktadır. Sınırları zorlayan kitap ve televizyon programlarını sever ve sıkı bir *The Walking Dead* takipçisidir.

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

KATİLLER ÇETESİ

Kuğu ve Çakal

Fredrik Gustavsson hiçbir zaman aşka inanmamış ve kimsenin karanlık hayatını kabul edebileceğini düşünmemiştir. Ta ki en az kendisi kadar tekinsiz Seraphina'yla karşılaşana dek... Fredrik ve Seraphina beraber dopdolu iki sene geçirmiş ve aşkın en karanlık halini tatmıştır. Fakat bir gün Seraphina Fredrik'i geride bırakıp kayıplara karışır.

Gelgelelim Fredrik Seraphina'yı bulmaya kararlıdır. Fredrik'in elindeki tek koz ise Cassia adında, hafıza kaybı yaşayan masum bir kızdan başkası değildir. Fredrik'in Cassia'nın yaşananları hatırlaması için çabalamaktan başka şansı yoktur. Ve bu esnada hiç umulmadık olaylar yaşanır ve Fredrik kendini türlü açmazın içinde bulur.

Katiller Çetesi'nde macera Sarai ve Izabel'in ardından devam ediyor, gerilim iyiden iyiye tırmanıyor.

"KESİNLİKLE ÇOK ÇARPICI. BEKLENTİLERİMİN ÇOK ÖTESİNDE."
-NIKKI ARIVEL LARAZO

"BAŞINDAN SONUNA KADAR HARİKAYDI. BİR SONRAKİ KİTABI DÖRT GÖZLE BEKLİYORUM."
-CATHERINE DUFFY

www.ephesusyayinlari.com

₺27,5

